1. časť / 2014

Bulletin

Odboru dokumentácie, analytiky a zahraničných vzťahov

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

odborná pomôcka pre sudcov a širokú právnickú verejnosť

Redakcia

Šéfredaktorka
JUDr. Petra Ružičková

Redakčná rada
Mgr. Patrik Marko
JUDr. Kristína Fekiačová
JUDr. Martina Líšková
JUDr. Michaela Kopaničáková
Mgr. Radoslav Smatana
Mgr. Zuzana Körmöndi

Bulletin, január 2014

Vážené kolegyne, kolegovia,

s potešením Vám predstavujeme novoročné číslo Bulletinu Odboru dokumentácie, analytiky a zahraničných vzťahov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorého stručné zhrnutie uvádzam nižšie.
Verím, že aj v tomto vydaní nájdete veľa hodnotných informácií a podnetov pre Vašu prácu. Želám Vám veľa chuti do jeho čítania a verím, že tým napomôžeme rozšíriť naše obzory.

Počas celého roka 2014 Vám želám pevné zdravie, veľa síl a energie v práci.

Štefan Harabin

predseda Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky

Stručné zhrnutie toho, čo môžete v tomto čísle nájsť

Občianske právo

V prvej časti venovanej občianskemu právu sa pozornosť upriamuje na vybrané rozhodnutia Súdneho dvora, v ktorých je podaný výklad právnych predpisov EÚ. Vybrané rozhodnutia sa venujú najmä problematike súdnej spolupráci v občianskych veciach (Nariadenie [ES] č. 44/2001). Za pozornosť určite stojí aj rozhodnutie C – 22/12, kde Súdny dvor EU rozhodol o prejudiciálnej otázke položenej Krajským súdom v Prešove. Rozhodovalo sa o problematike povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. Aktuálne návrhy na začatie prejudiciálneho konania sa venujú problematikám nekalých obchodných praktík podnikateľov voči spotrebiteľom, autorského práva, diskriminácie a iným. Pri zachovaní rovnakej štruktúry obsahu po týchto dvoch častiach nasleduje informácia o rozhodovaní Európskeho súdu pre ľudské práva, v ktorej poukazujeme na tri aktuálne rozhodnutia ESĽP, v ktorý bolo rozhodnuté o sťažnostiach slovenských občanov. Tu by sme chceli poukázať najmä na rozhodnutie ESĽP vo veci Soltész a ďalší proti Slovenskej republike.

Obchodné právo

Štvrté číslo bulletinu Odboru dokumentácie, analytiky a zahraničných vzťahov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky za oblasť obchodného práva začíname už tradične prehľadom aktuálnych návrhov na začatie prejudiciálnych konaní uverejnených v Úradnom vestníku Európskej únie v mesiacoch október, november a december 2013.

V ďalšej časti prinášame výber poslednej judikatúry Súdneho dvora EÚ. Zo štyroch prezentovaných rozsudkov upriamujeme pozornosť na rozsudok Súdneho dvora EÚ (veľkej komory) z 22. októbra 2013 v spojených veciach C-105/12, C-106/12 a C-107/12 Holandské kráľovstvo proti Essent NV, Essent Nederland BV, Eneco Holding NV a Delta NV, v ktorom Súdny dvor EÚ podal výklad článkov 63 a 345 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Z hľadiska jednotnosti interpretácie a aplikácie smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/24/ES zo 4. apríla 2001 o reorganizácii a likvidácii úverových inštitúcií je prínosným rozsudok Súdneho dvora EÚ (piatej komory) z 24. októbra 2013 vo veci C-85/12 LBI hf proti Kepler Capital Markets SA a Frédéric Giraux zaoberajúci sa výkladom článkov 3, 9 a 32 predmetnej smernice.

Z judikatúry Všeobecného súdu EÚ stojí za zmienku rozsudok Všeobecného súdu EÚ (štvrtej komory) z 11. decembra 2013 vo veci T-79/12 Cisco Systems Inc. a Messagenet SpA proti Európskej komisii obsahujúci konštatovanie, že nadobudnutie spoločnosti Skype podnikom Microsoft je zlučiteľné s vnútorným trhom, a že táto fúzia neobmedzuje hospodársku súťaž ani na trhu videohovorov určených širokej verejnosti, ani na trhu podnikových komunikácií.

Záverečná časť bulletinu ponúka orientáciu v právnych predpisoch EÚ týkajúcich sa

Správne právo

V úvode časti venovanej správnemu právu Vám prinášame vybrané rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, v ktorých sú aplikované európske právne inštitúty. V prvom rozhodnutí z oblasti vízovej politiky Súdny dvor EÚ zdôraznil, že príslušné orgány majú širokú mieru voľnej úvahy pokiaľ ide o preskúmanie osobnej situácie žiadateľa o víza s cieľom určiť, či sa na neho nevzťahuje dôvod zamietnutia, čo so sebou prináša komplexné posúdenie vychádzajúce najmä z osobnosti tohto žiadateľa, jeho integrácie do krajiny, v ktorej má pobyt, jeho politickej, sociálnej a hospodárskej situácie, ako aj prípadnej hrozby, ktorú by predstavoval príchod tohto žiadateľa pre verejný poriadok, vnútornú bezpečnosť, verejné zdravie alebo medzinárodné vzťahy členského štátu. Pozornosť si tiež zasluhuje rozhodnutie týkajúce sa dane z obratu z maloobchodnej činnosti v prípade prepojených podnikov v súvislosti s výkladom článkov 49 ZFEÚ a 54 ZFEÚ. V treťom rozhodnutí Všeobecný súd Európskej únie zamietajúc žalobu proti Európskej komisii podáva právne zdôvodnenie koncentrácie zlučiteľnej s vnútorným trhom a Dohodou o Európskom hospodárskom priestore. V rámci tohto čísla nechýba rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva konštatujúce porušenie článku 5 § 4 Dohovoru.

Trestné právo

Z rozhodovacej činnosti Súdneho dvora EÚ sme vybrali dve rozhodnutia. Prvé (Vec C-60/12 Marián Baláž) sa týka výkladu článku 1 písm. a/ bodu iii/ rámcového rozhodnutia Rady 2005/214/SVV z 24. februára 2005 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na peňažné sankcie, zmeneného a doplneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009, druhé (Vec C-212/11 Jyske Bank Gibraltar Ltd proti Administración del Estado) sa týka výkladu článku 22 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/60/ES z 26. októbra 2005 o predchádzaní využívania finančného systému na účely prania špinavých peňazí a financovania terorizmu. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sme vybrali rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo 17. decembra 2013 vo veci Černák proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 36997/08). V tomto čísle venujeme pozornosť aj novému právnemu predpisu Európskej únie z oblasti trestného práva, a to konkrétne smernici Európskeho parlamentu a Rady 2013/48/EÚ z 22. októbra 2013 o práve na prístup k obhajcovi v trestnom konaní a v konaní o európskom zatykači a o práve na informovanie tretej osoby po pozbavení osobnej slobody a na komunikáciu s tretími osobami a s konzulárnymi úradmi po pozbavení osobnej slobody.

Obsah

Občianske právo

Súdny dvor Európskej únie 11

Vec C-64/12 Anton Schlecker, vystupujúci pod obchodným menom "Firma Anton Schlecker" proti Melitta Josefa Boedeker 11

Vec C 157/12 Salzgitter Mannesmann Handel GmbH proti SC Laminorul SA 12

Vec C-170/12 Peter Pinckney proti KDG Mediatech AG 13

Vec C-22/12 Katarína Haasová proti Rastislavovi Petríkovi a Blanke Holingovej 15

Vec C-218/12 Lokman Emrek proti Vladovi Sabranovicovi 17

Vec C-478/12 Armin Maletic, Marianne Maletic proti lastminute.com GmbH TUI Österreich GmbH 18

Aktuálne návrhy na začatie prejudiciálneho konania 20

Vec C-388/13 UPC Magyarország Kft. proti Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság (Maďarsko) 20

Vec C-342/13 Sebestyén Katalin proti Kővári Zsolt a i. (Maďarsko) 20

Vec C-348/13 BestWater International GmbH proti Michael Mebes, Stefan Potsch (Nemecko) 20

Vec C-416/13 Mario Vital Pérez proti Ayuntamiento de Oviedo (Španielsko) 21

Vec C-352/13 Cartel Damage Claims Hydrogen Peroxide SA (CDC)/Evonik Degussa GmbH, Akzo Nobel NV, Solvay SA, Kemira Oyj, Arkema France, FMC Foret, SA, Chemoxal SA, Edison SpA (Nemecko) 21

Vec C-143/13 Pez Hejduk proti EnergieAgentur.NRW GmbH (Rakúsko) 22

Európsky súd pre ľudské práva 23

Vec 11867/09 Soltész a ďalší proti Slovenskej republike 23

Vec 40265/07 Východoslovenská vodárenská spoločnosť, a.s. proti Slovenskej republike 24

Vec 74550/12 Kucejová proti Slovenskej republike 24

Obchodné právo

Aktuálne návrhy na začatie prejudiciálneho konania 26

Vec C-352/13 Cartel Damage Claims Hydrogen Peroxide SA (CDC) proti Evonik Degussa GmbH, Akzo Nobel NV, Solvay SA, Kemira Oyj, Arkema France, FMC Foret, SA, Chemoxal SA, Edison SpA 26

Vec C-446/13 Fonderie 2A proti Ministre de l'Économie et des Finances 27

Vec C-488/13 Părva Investicionna Banka AD, UniKredit Bulbank AD, Sijk Faundejšăn LLS proti Eăr Propărti Developmănt – v nesăstojatelnost AD, Sindik na Eăr Propărti Developmănt – v nesăstojatelnost AD 27

Vec C-482/13 Unicaja Banco SA proti José Hidalgo Rueda, María del Carmen Vega Martín, Gestión Patrimonial Hive, S.L., Francisco Antonio López Reina, Rosa María Hidalgo Vega 28

Vec C-483/13 Unicaja Banco SA proti Steluta Grigore 28

Vec C-484/13 Caixabank SA proti Manuel María Rueda Ledesma, Rosario Mesa Mesa 28

Vec C-485/13 Caixabank SA proti José Labella Crespo, Rosario Márquez Rodríguez, Rafael Gallardo Salvat, Manuela Márquez Rodríguez 28

Vec C-486/13 Caixabank SA proti Antonio Galán Rodríguez 28

Vec C-487/13 Caixabank SA proti Alberto Galán Luna a Domingo Galán Luna 28

Vec C-497/13 F. Faber proti Autobedrijf Hazet Ochten BV 29

Vec C-519/13 Aplha Bank Cyprus Ltd proti Si Senh Dau, Alpha Panareti Public Ltd, Susan Towson, Stewart Cresswell, Gillian Cresswell, Julie Gaskell, Peter Gaskell, Richard Wernham, Tracy Wernham, Joanne Zorani et Richard Simpson 30

Vec C-535/13 Honda Giken Kogyo Kabushiki Kaisha proti Maria Patmanídi AE 31

Vec C-536/13 Gazprom OAO, ďalší účastník konania: Litovská republika, zastúpená Ministerstvom energetiky Litovskej republiky 32

Výber z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie 33

Vec C-105/12 Holandské kráľovstvo proti Essent NVa Essent Nederland BV 33

C-106/12 Holandské kráľovstvo proti Eneco Holding NV 33

C-107/12 Holandské kráľovstvo proti Delta NV 33

Vec C-95/12 Európska komisia proti Spolkovej republike Nemecko 36

Vec C-85/12 LBI hf, predtým Landsbanki Islands hf proti Kepler Capital Markets SA a Frédéric Giraux 38

Vec C-40/12 P Gascogne Sack Deutschland GmbH proti Európskej komisii 41

C-50/12 P Kendrion NV proti Európskej komisii 41

C-58/12 P Groupe Gascogne SA proti Európskej komisii 41

Výber z judikatúry Všeobecného súdu Európskej únie 44

Vec T-79/12 Cisco Systems Inc. a Messagenet SpA proti Európskej komisii, ktorú v konaní podporoval Microsoft Corp. 44

Nové právne predpisy 47

Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1022/2013 z 22. októbra 2013, ktorým sa mení nariadenie (EÚ) č. 1093/2010, ktorým sa zriaďuje Európsky orgán dohľadu (Európsky orgán pre bankovníctvo), pokiaľ ide o poverenie Európskej centrálnej banky osobitnými úlohami podľa nariadenia Rady (EÚ) č. 1024/2013 47

Nariadenie Rady (EÚ) č. 1024/2013 z 15. októbra 2013, ktorým sa Európska centrálna banka poveruje osobitnými úlohami, pokiaľ ide o politiky týkajúce sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami 47

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2013/50/EÚ z 22. októbra 2013, ktorou sa mení smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/109/ES o harmonizácii požiadaviek na transparentnosť v súvislosti s informáciami o emitentoch, ktorých cenné papiere sú prijaté na

obchodovanie na regulovanom trhu, smernica Európskeho parlamentu a Rady 2003/71/ES o prospekte, ktorý sa zverejňuje pri verejnej ponuke cenných papierov alebo ich prijatí na obchodovanie, a smernica Komisie 2007/14/ES, ktorou sa stanovujú podrobné pravidlá implementácie určitých ustanovení smernice 2004/109/ES 47

Nariadenie Komisie (EÚ) č. 1093/2013 zo 4. novembra 2013, ktorým sa mení nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 638/2004 a nariadenie Komisie (ES) č. 1982/2004, pokiaľ ide o zjednodušenie systému Intrastat a zber informácií v rámci tohto systému 48

Nariadenie Európskej centrálnej banky (EÚ) č. 1071/2013 z 24. septembra 2013 o bilancii sektora peňažných finančných inštitúcií (prepracované znenie) *(ECB/2013/33)* 48

Nariadenie Európskej centrálnej banky (EÚ) č. 1072/2013 z 24. septembra 2013, ktoré sa týka štatistiky úrokových sadzieb uplatňovaných peňažnými finančnými inštitúciami (prepracované znenie) (ECB/2013/34) 48

Nariadenie Európskej centrálnej banky (EÚ) č. 1073/2013 z 18. októbra 2013 o štatistike aktív a pasív investičných fondov (prepracované znenie) *(ECB/2013/38)* 49

Nariadenie Európskej centrálnej banky (EÚ) č. 1074/2013 z 18. októbra 2013 o požiadavkách na štatistické vykazovanie pre poštové žírové inštitúcie, ktoré prijímajú vklady od nepeňažných finančných inštitúcií, ktoré sú rezidentmi eurozóny (prepracované znenie) *(ECB/2013/39)* 49

Nariadenie Európskej centrálnej banky (EÚ) č. 1075/2013 z 18. októbra 2013 o štatistike aktív a pasív finančných spoločností osobitného účelu zaoberajúcich sa sekuritizačnými transakciami (prepracované znenie) *(ECB/2013/40)* 49

Nariadenie Komisie (EÚ) č. 1174/2013 z 20. novembra 2013, ktorým sa mení nariadenie (ES) č. 1126/2008, ktorým sa v súlade s nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1606/2002 prijímajú určité medzinárodné účtovné štandardy, pokiaľ ide o medzinárodné štandardy finančného výkazníctva 10 a 12 a medzinárodný účtovný štandard 27 50

Vykonávacie nariadenie Komisie (EÚ) č. 1269/2013 z 5. decembra 2013, ktorým sa mení nariadenie (ES) č. 802/2004, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 139/2004 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi 50

Nariadenie Komisie (EÚ) č. 1374/2013 z 19. decembra 2013, ktorým sa mení nariadenie (ES) č. 1126/2008, ktorým sa v súlade s nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1606/2002 prijímajú určité medzinárodné účtovné štandardy, pokiaľ ide o medzinárodný účtovný štandard 36 50

Nariadenie Komisie (EÚ) č. 1375/2013 z 19. decembra 2013, ktorým sa mení nariadenie (ES) č. 1126/2008, ktorým sa v súlade s nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1606/2002 prijímajú určité medzinárodné účtovné štandardy, pokiaľ ide o medzinárodný účtovný štandard 39 51

Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1287/2013 z 11. decembra 2013, ktorým sa zriaďuje program pre konkurencieschopnosť podnikov a malé a stredné podniky (COSME) (2014 – 2020) a ktorým sa zrušuje rozhodnutie č. 1639/2006/ES 51

Nariadenie Európskej centrálnej banky (EÚ) č. 1409/2013 z 28. novembra 2013 o štatistike platieb *(ECB/2013/43)* 51

Správne právo

Výber z judikatúry Súdneho dvora EÚ 52

Vec C-84/12 Rahmanian Koushkaki proti Bundesrepublik Deutschland– rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) z 19. decembra 2013 52

Spojené veci C-199/12 až C-201/12 - Minister voor Immigratie en Asiel proti X (C-199/12) a Y (C-200/12) a Z proti Minister voor Immigratie en Asiel (C-201/12) 55

Vec C-385/12 Hervis Sport- és Divatkereskedelmi Kft. proti Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága 59

Výber z judikatúry Všeobecného súdu EÚ 61

Vec T-79/12 Cisco Systems a Messagenet proti Európskej komisii 61

Aktuálne návrhy na začatie prejudiciálneho konania 64

Vec – C-459/13 Široká 64

Žaloby podané proti Slovenskej republike na Súdnom dvore Európskej únie 65

Vec – C-361/31 Európska komisia proti Slovenskej republike 65

Vec – C-433/13 Európska komisia proti Slovenskej republike 66

Výber z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva 66

Vec Akhadov proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 43009/10) – porušenie článku 5 ods. 4 Dohovoru 66

Trestné právo

Výber z judikatúry Súdneho dvora EÚ 68

Vec C-60/12 Marián Baláž – rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) zo 14. novembra 2013 68

Vec C-212/11 Jyske Bank Gibraltar Ltd proti Administración del Estado – rozsudok Súdneho dvora (tretia komora) z 25. apríla 2013 71

Výber z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva 74

Vec Černák proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 36997/08) – porušenie článku 5 ods. 4 Dohovoru 74

Nové právne predpisy Európskej únie z oblasti trestného práva 76

SMERNICA EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY 2013/48/EÚ z 22. októbra 2013 o práve na prístup k obhajcovi v trestnom konaní a v konaní o európskom zatykači a o práve na informovanie tretej osoby po pozbavení osobnej slobody a na komunikáciu s tretími osobami a s konzulárnymi úradmi po pozbavení osobnej slobody 76

Občianske právo

Súdny dvor Európskej únie

Vec C-64/12 Anton Schlecker, vystupujúci pod obchodným menom "Firma Anton Schlecker" proti Melitta Josefa Boedeker

Rímsky dohovor o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky - Pracovná zmluva - Článok 6 ods. 2 - Rozhodné právo pri neexistencii voľby práva - Právny poriadok štátu, v ktorom zamestnanec ‚obvykle vykonáva prácu' - Zmluva, ktorá má užšiu väzbu s iným členským štátom

Skutkový stav:

Pani Boedeker bola zamestnaná spoločnosťou Schlecker, nemeckým podnikom, ktorý má viaceré pobočky v rôznych členských štátoch a pôsobí v oblasti predaja drogériového tovaru. Pani Boedeker po tom, čo pracovala v Nemecku od 1. decembra 1979 do 1. januára 1994, uzavrela novú pracovnú zmluvu, podľa ktorej bola zamestnaná ako obchodná vedúca spoločnosti Schlecker v Holandsku. V rámci tejto pozície bola zodpovedná za riadenie spoločnosti Schlecker v tomto členskom štáte, pričom riadila približne 300 pobočiek a 1 250 zamestnancov. Spoločnosť Schlecker listom z 19. júna 2006 okrem iného informovala pani Boedeker, že jej pracovné miesto obchodnej vedúcej pre Holandsko sa od 30. júna 2006 ruší, a vyzvala ju, aby za tých istých zmluvných podmienok prevzala od 1. júla 2006 prácu vedúcej oblasti "revízie" ("Bereichsleiterin Revision") v Dortmunde (Nemecko). Pani Boedeker síce podala sťažnosť proti jednostrannému rozhodnutiu zamestnávateľa o zmene miesta výkonu jej práce, avšak 3. júla 2006 sa dostavila do Dortmundu, aby začala s plnením svojich nových úloh. Následne 5. júla 2006 nahlásila svoju práceneschopnosť z dôvodu choroby. Od 16. augusta 2006 poberala dávky z nemeckej nemocenskej poisťovne. Pani Boedeker v tejto súvislosti začala v Holandsku rôzne súdne konania. V rámci jedného z nich sa obrátila najmä na Kantonrechter te Tiel (Okresný súd v Tiele) s návrhom, aby konštatoval, že jej pracovnoprávny vzťah sa spravuje holandským právom, a zároveň aby zrušil druhú pracovnú zmluvu a priznal jej náhradu škody. Medzitýmnym rozhodnutím vo veci samej, ktoré bolo neskôr potvrdené v odvolacom konaní, Kantonrechter te Tiel zrušil pracovnú zmluvu s účinnosťou od 15. decembra 2007 a priznal pani Boedeker nárok na náhradu škody v hrubej výške 557 651,52 €. Toto rozhodnutie však mohlo mať konečnú povahu iba pod podmienkou, že sa pracovná zmluva bude spravovať holandským právom. Vzhľadom na túto skutočnosť Kantonrechter te Tiel uznal na základe ďalšieho rozhodnutia uplatniteľnosť holandského práva. Gerechtshof te Arnhem (Vyšší súd v Arnheme), na ktorý podala spoločnosť Schlecker odvolanie, potvrdil tento rozsudok týkajúci sa určenia rozhodného práva pre zmluvu, pričom usúdil, že nemohlo dôjsť ku konkludentnej voľbe nemeckého práva. Predovšetkým usúdil, že pracovná zmluva sa podľa článku 6 ods. 2 písm. a) Rímskeho dohovoru spravuje holandským právom, teda právnym poriadkom štátu, v ktorom zamestnanec obvykle vykonáva prácu. Tento vnútroštátny súd tak dospel k záveru, že jednotlivé okolnosti, na ktoré poukázala spoločnosť Schlecker, týkajúce sa najmä poistenia v rámci rôznych systémov dôchodkového poistenia, zdravotného poistenia a poistenia proti invalidite, neumožňujú prijať záver, že by pracovná zmluva mala užšiu väzbu s Nemeckom, takže nemecké právo sa nemohlo uplatniť. Spoločnosť Schlecker proti tomuto rozhodnutiu Gerechtshof te Arnhem o určení rozhodného práva podala kasačný opravný prostriedok na Hoge Raad der Nederlanden (Najvyšší súd Holandska). Pani Boedeker v tejto súvislosti navrhla, aby sa dohoda, ktorú podpísali zmluvné strany, spravovala holandským právom a aby bola spoločnosti Schlecker uložená povinnosť

prijať pani Boedeker späť na pozíciu "obchodnej vedúcej pre Holandsko". Naproti tomu Schlecker tvrdila, že sa uplatní nemecký právny poriadok, pretože zo všetkých okolností vyplýva užšia väzba s Nemeckom. Ako vyplýva z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, Hoge Raad der Nederlanden uviedol, že holandské právo poskytuje v prejednávanom prípade zamestnankyni väčšiu ochranu proti zmene miesta výkonu práce uskutočnenej zamestnávateľom, než je ochrana podľa nemeckého práva. Tento vnútroštátny súd tak vyjadril pochybnosti, pokiaľ ide o výklad, ktorý treba uplatniť na článok 6 ods. 2 poslednú časť vety Rímskeho dohovoru, na základe ktorého možno odmietnuť uplatnenie právneho poriadku, ktorý by sa inak uplatnil na základe hraničných ukazovateľov výslovne stanovených v článku 6 ods. 2 písm. a) a b) tohto dohovoru, za predpokladu, že by zo všetkých okolností vyplývalo, že pracovná zmluva má užšiu väzbu s iným štátom. Za týchto okolností Hoge Raad der Nederlanden rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

1. Má sa článok 6 ods. 2 [Rímskeho] dohovoru o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky vykladať v tom zmysle, že pokiaľ zamestnanec vykonáva v rámci plnenia pracovnej zmluvy prácu nielen obvykle, ale aj dlhodobo a nepretržite v tom istom štáte, treba bez výnimky použiť právny poriadok tohto štátu, hoci všetky ostatné okolnosti svedčia o úzkej väzbe medzi pracovnou zmluvou a iným štátom?

2. Vyžaduje si kladná odpoveď na prvú otázku, aby zamestnávateľ a zamestnanec pri uzatváraní pracovnej zmluvy alebo aspoň pri začiatku výkonu pracovnej činnosti predpokladali alebo si aspoň boli vedomí, že práca bude dlhodobo a nepretržite vykonávaná v tom istom štáte?

Podľa rozsudku Súdneho dvora (tretia komora) z 12. septembra 2013
Článok 6 ods. 2 Dohovoru o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky, otvoreného na podpis v Ríme 19. júna 1980, sa má vykladať v tom zmysle, že aj v prípade, ak zamestnanec vykonáva v rámci plnenia pracovnej zmluvy prácu obvykle, dlhodobo a nepretržite v tom istom štáte, môže vnútroštátny súd na základe poslednej časti vety tohto ustanovenia odmietnuť uplatnenie právneho poriadku štátu, v ktorom sa obvykle vykonáva práca, ak zo všetkých okolností vyplýva, že uvedená zmluva má užšiu väzbu s iným štátom.

Vec C 157/12 Salzgitter Mannesmann Handel GmbH proti SC Laminorul SA

Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti - Súdna spolupráca v občianskych veciach - Nariadenie (ES) č. 44/2001 - Článok 34 body 3 a 4 - Uznanie rozsudku vydaného v inom členskom štáte - Situácia, keď je uvedený rozsudok nezlučiteľný so skorším rozsudkom vydaným v tom istom členskom štáte v rovnakej veci a medzi rovnakými účastníkmi

Skutkový stav:

Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že Laminorul, ktorej sídlo je v Rumunsku, podala na Tribunalul Brăila (prvostupňový súd v Brăila, Rumunsko) žalobu o zaplatenie za dodávku oceľových výrobkov smerujúcu proti spoločnosti Salzgitter. Spoločnosť Salzgitter tvrdila, že táto žaloba mala smerovať nie proti nej, ale proti skutočnému zmluvnému partnerovi spoločnosti Laminorul, a to spoločnosti Salzgitter Mannesmann Stahlhandel GmbH (predtým Salzgitter Stahlhandel GmbH). Z tohto dôvodu Tribunalul Brăila zamietol žalobu rozsudkom z 31. januára 2008, ktorý sa stal právoplatným (ďalej len "prvý rozsudok"). Spoločnosť Laminorul následne podala na ten istý súd novú žalobu, ktorá

smerovala proti spoločnosti Salzgitter a zakladala sa na tých istých skutkových okolnostiach. Žaloba však bola doručená bývalému právnemu zástupcovi spoločnosti Salzgitter, ktorého plná moc bola podľa vyhlásení spoločnosti Salzgitter obmedzená na žalobu v konaní, v ktorom bol vydaný prvý rozsudok. Keďže v konaní pred Tribunalul Brăila nikto spoločnosť Salzgitter na pojednávaní zo 6. marca 2008 nezastupoval, tento súd vydal rozsudok pre zmeškanie, v ktorom spoločnosti Salzgitter uložil povinnosť zaplatiť sumu 188 330 eur spoločnosti Laminorul (ďalej len "druhý rozsudok"). Spoločnosť Salzgitter podala proti druhému rozsudku odvolanie, pričom navrhla zrušiť tento rozsudok z dôvodu, že nebola predvolaná podľa zákonných požiadaviek. Toto odvolanie bolo zamietnuté rozhodnutím z 8. mája 2008 z dôvodu, že spoločnosť Salzgitter nezaplatila poplatok vo forme kolkov. Druhý rozsudok bol vyhlásený za vykonateľný v Nemecku uznesením Landgericht Düsseldorf (Krajský súd v Düsseldorfe, Nemecko) z 21. novembra 2008. Spoločnosť Salzgitter sa proti tomuto rozhodnutiu odvolala na Oberlandesgericht Düsseldorf (Vyšší krajský súd v Düsseldorfe). Spoločnosť Salzgitter zároveň na jednej strane podala v Rumunsku mimoriadny opravný prostriedok, ktorým sa domáhala neplatnosti druhého rozsudku, pričom tvrdila, že nebola predvolaná na pojednávanie. Tento návrh bol rozhodnutím z 19. februára 2009 posúdený ako neprípustný. Spoločnosť Salzgitter na druhej strane podala nové odvolanie založené na právnej sile rozhodnutej veci, ktorá sa viaže k prvému rozsudku. Curtea de Apel Galaţi (Odvolací súd v Galaţi, Rumunsko) zamietol tento návrh rozsudkom z 8. mája 2009 z dôvodu oneskoreného podania, pričom toto rozhodnutie bolo následne potvrdené rozsudkom Înalta Curte de Casaţie şi Justitie (Najvyšší kasačný súd, Rumunsko) z 13. novembra 2009. Vzhľadom na to, že všetky opravné prostriedky dostupné v Rumunsku boli vyčerpané, v Nemecku sa pokračovalo v konaní o návrhu na nariadenie vykonateľnosti. Odvolanie spoločnosti Salzgitter proti uzneseniu Landgericht Düsseldorf bolo vyhlásené za nedôvodné rozhodnutím Oberlandesgericht Düsseldorf z 28. júna 2010. Táto spoločnosť podala proti tomuto rozhodnutiu dovolanie na Bundesgerichtshof (Najvyšší spolkový súd, Nemecko). Za týchto okolností Bundesgerichtshof rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

Uplatňuje sa článok 34 bod 4 [nariadenia č. 44/2001] aj na prípad nezlučiteľných rozsudkov vydaných v rovnakom členskom štáte (štáte pôvodu)?

Podľa rozsudku Súdneho dvora (štvrtá komora) z 26. septembra 2013
Článok 34 bod 4 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach sa má vykladať v tom zmysle, že sa neuplatní na nezlučiteľné rozsudky vydané súdmi toho istého členského štátu.

Vec C-170/12 Peter Pinckney proti KDG Mediatech AG

Nariadenie (ES) č. 44/2001 - Súdna právomoc - Nároky z mimozmluvnej zodpovednosti - Majetkové autorské práva - Hmotný nosič rozmnožujúci chránené dielo - Zverejnenie - Určenie miesta, kde vznikla škoda

Skutkový stav:

Pán Pinckney, ktorý má bydlisko v Toulouse (Francúzsko), tvrdí, že je autorom, skladateľom a interpretom dvanástich piesní nahraných skupinou Aubrey Small na gramofónovú platňu. Po tom, ako zistil, že tieto piesne boli bez jeho súhlasu nahrané na kompaktné disky (CD) vylisované spoločnosťou Mediatech v Rakúsku, a následne predávané britskými spoločnosťami Crusoe alebo Elegy na rôznych internetových stránkach prístupných okrem

iného z bydliska pána Pinckneyho v Toulouse, podal 12. októbra 2006 na spoločnosť Mediatech žalobu na Tribunal de grande instance de Toulouse (Vyšší súd v Toulouse), ktorou sa domáhal náhrady škody vzniknutej zásahom do jeho autorských práv. Mediatech namietla, že francúzske súdy nemajú právomoc na prejednanie veci. Uznesením zo 14. februára 2008 sudca zodpovedný za prípravu konania na Tribunal de grande instance de Toulouse zamietol túto námietku nedostatku právomoci z dôvodu, že samotná skutočnosť, že pán Pinckney mohol kúpiť predmetné disky zo svojho bydliska vo Francúzsku na internetovej stránke prístupnej francúzskej verejnosti, postačuje na preukázanie podstatného súvisu medzi skutkovými okolnosťami a údajnou ujmou, odôvodňujúceho založenie právomoci súdu, ktorý začal konanie. Mediatech podala proti tomuto rozsudku odvolanie, pričom tvrdila, že disky boli vylisované v Rakúsku, kde má svoje sídlo, na žiadosť britskej spoločnosti, ktorá ich predáva cez internet. Podľa nej teda majú právomoc iba buď súdy v mieste bydliska žalovanej, ktorá sa nachádza v Rakúsku, alebo súdy v mieste vzniku škody, čiže súdy v mieste, kde došlo k pripisovanému protiprávnemu konaniu, t. j. v Spojenom kráľovstve. Rozsudkom z 21. januára 2009 Cour d'appel de Toulouse (Odvolací súd v Toulouse) konštatoval, že Tribunal de grande instance de Toulouse nemal právomoc, pretože miesto bydliska žalovanej spoločnosti bolo v Rakúsku a miesto vzniku škody sa nemôže nachádzať vo Francúzsku, bez toho, aby bolo potrebné skúmať zodpovednosť spoločnosti Mediatech a spoločností Crusoe alebo Elegy, pretože nebolo namietané, že by sa posledné uvedené spoločnosti podieľali na činnostiach spoločnosti Mediatech. Pán Pinckney podal kasačný opravný prostriedok proti tomuto rozsudku, v ktorom sa odvolával na porušenie článku 5 bodu 3 nariadenia. Tvrdil, že právomoc francúzskeho súdu je dôvodná a že jeho žaloba bola neoprávnene odmietnutá. Za týchto okolností Cour de cassation (Kasačný súd) rozhodol prerušiť konanie a predložiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

1. Má sa článok 5 bod 3 [nariadenia] vykladať v tom zmysle, že v prípade údajného porušenia majetkových autorských práv, ku ktorému došlo zverejnením obsahu na internetovej stránke,

- môže osoba, ktorá sa považuje za poškodenú, podať žalobu o určenie zodpovednosti na súdoch každého členského štátu, na území ktorého je obsah zverejnený na internete dostupný alebo bol dostupný, aby dosiahla náhradu len tej škody, ktorá jej bola spôsobená na území členského štátu, ktorého súd prejednáva žalobu,

alebo

- je okrem toho potrebné, aby tento obsah v súčasnosti alebo v minulosti bol určený verejnosti na území tohto členského štátu, alebo je potrebné, aby existovala iná spojitosť?

2. Má sa na prvú otázku odpovedať rovnako aj v prípade, že k údajnému porušeniu majetkových autorských práv nedošlo zverejnením obsahu v elektronickej podobe, ale ? ako v prejednávanej veci ? ponúkaním hmotného nosiča, ktorý reprodukuje tento obsah, na internete?"

Podľa rozsudku Súdneho dvora (štvrtá komora) z 3. októbra 2013

Článok 5 bod 3 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach sa má vykladať v tom zmysle, že v prípade údajného zásahu do majetkových autorských práv zaručených členským štátom, v ktorom sa nachádza súd, ktorý začal konanie, má tento súd právomoc rozhodnúť o žalobe o určenie zodpovednosti podanej autorom diela proti spoločnosti usadenej v inom členskom štáte, ktorá v tomto inom členskom štáte rozmnožila uvedené dielo tak, že ho nahrala na hmotný nosič, ktorý potom predávajú spoločnosti usadené v treťom členskom štáte prostredníctvom internetovej stránky prístupnej aj v obvode podliehajúcom súdu, ktorý začal

konanie. Tento súd má právomoc rozhodnúť iba o škode spôsobenej na území členského štátu, na území ktorého sa nachádza.

Vec C-22/12 Katarína Haasová proti Rastislavovi Petríkovi a Blanke Holingovej

Povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel - Smernica 72/166/EHS - Článok 3 ods. 1 - Smernica 90/232/EHS - Článok 1 - Dopravná nehoda - Smrť cestujúceho - Právo partnera a maloletého dieťaťa na náhradu ujmy - Nemajetková ujma - Náhrada ujmy - Krytie povinným poistením

Skutkový stav:

Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania a zo spresnení, ktoré doručil vnútroštátny súd ako odpoveď na žiadosť Súdneho dvora o vysvetlenie podľa článku 101 rokovacieho poriadku, vyplýva, že pán Haas zomrel 7. augusta 2008 pri dopravnej nehode, ktorá sa stala na území Českej republiky a ktorú spôsobil pán Petrík vedúci osobné motorové vozidlo patriace pani Holingovej. Vozidlo patriace pani Holingovej, ktoré je zapísané v evidencii na Slovensku a v ktorom sa nachádzal pán Haas, sa zrazilo s nákladným autom evidovaným v Českej republike. Pani Haasová a jej dcéra sa v čase tejto nehody nachádzali na Slovensku. Rozsudkom v trestnej veci uznal Okresný súd Vranov nad Topľou (Slovensko) pána Petríka vinným z trestných činov usmrtenia a ublíženia na zdraví a odsúdil ho na trest odňatia slobody na dva roky s podmienečným odkladom. Podľa § 50 ods. 2 a § 51 ods. 4 písm. c) slovenského trestného zákona mu bola uložená povinnosť nahradiť spôsobenú škodu, a to predovšetkým škodu vo výške 1 057,86 € spôsobenú pani Haasovej. Okrem toho pani Haasová s dcérou žalovali pána Petríka a pani Holingovú o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej stratou manžela, resp. otca na základe § 13 ods. 2 a 3 slovenského Občianskeho zákonníka. Rozsudkom prvostupňového súdu boli pán Petrík a pani Holingová zaviazaní zaplatiť pani Haasovej sumu 15 000 € ako náhradu uvedenej ujmy. Všetci účastníci konania sa proti tomuto odsudzujúcemu rozsudku odvolali na Krajský súd v Prešove (Slovensko). Tento súd sa domnieva, že vzhľadom na skutkové okolnosti treba uplatniť české hmotné právo, konkrétne § 444 ods. 3 českého Občianskeho zákonníka, ktorý stanovuje, že v prípade usmrtenia prináleží manželke oprávnenej na náhradu škody jednorazové odškodnenie vo výške 240 000 CZK. Práve v tomto spočíva otázka primeranosti náhrady tejto škody, a teda otázka nároku na dodatočnú náhradu na základe § 11 tohto zákonníka. V tejto súvislosti sa vnútroštátny súd domnieva, že nárok pani Haasovej a jej dcéry je odvodený od nároku obete dopravnej nehody, keďže život pána Haasa chránil § 11 uvedeného zákonníka. Tento súd spresnil, že § 11 až 16 slovenského a českého Občianskeho zákonníka zaručujú ochranu osobnosti, ktorá zahŕňa najmä ochranu života, zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, mena a prejavov osobnej povahy pred "škodou", čo je pojem, ktorý sa používa v súvislosti s nemajetkovou ujmou, ktorá je dôsledkom neoprávneného zásahu do práva na túto ochranu. Vnútroštátny súd tiež spresnil, že podľa slovenského zákona o povinnom zmluvnom poistení má majiteľ motorového vozidla v prípade škodovej udalosti, pri ktorej vznikla škoda a za ktorú zodpovedá, právo, aby za neho poisťovateľ nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody v rozsahu stanovenom týmto zákonom a podľa poistných podmienok, t. j. náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení. V predmetnom prípade pani Holingová uzavrela zmluvu o povinnom zmluvnom poistení s poisťovňou Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. (ďalej len "Allianz"). Keďže osoba zodpovedná za škodu má právo, aby za ňu poisťovateľ nahradil škodu, za ktorú zodpovedá, poisťovateľ by sa mal stať vedľajším účastníkom konania o náhradu škody, pretože má právny záujem na výsledku sporu. Allianz teda bola na podnet vnútroštátneho súdu vyzvaná na vstup do konania ako

vedľajší účastník. Allianz má však uvedený právny záujem iba vtedy, ak je uplatnený nárok krytý povinným poistením zodpovednosti za škodu. Ak by totiž nemajetková ujma, o ktorú ide vo veci samej, nebola krytá povinným poistením, vedľajšie účastníctvo poisťovne Allianz by nebolo odôvodnené. Podľa vnútroštátneho súdu sa v rámci náhrady škody spôsobenej na zdraví nahrádza aj nemajetková ujma, akou je bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. Pojem škoda, ktorú kryje poistná zmluva, teda zahŕňa aj nemajetkovú ujmu, konkrétne nehmotnú, morálnu alebo s tým súvisiacu ujmu. Uvedený súd navyše zastáva názor, že podľa prvej a tretej smernice sú členské štáty povinné prijať všetky primerané opatrenia zabezpečujúce, aby zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel obvykle sa nachádzajúcich na ich území bola pokrytá poistením s cieľom ochrany poistených osôb a obetí nehôd a aby akékoľvek škody a ujmy v oblasti krytia povinným poistením cestujúcich motorových vozidiel nezostali neuhradené. Allianz však utrpenú nemajetkovú ujmu odmieta odškodniť z dôvodu, že zmluva o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa podľa nej nevzťahuje na nahradenie ujmy podľa § 13 slovenského Občianskeho zákonníka, keďže právo na náhradu takej ujmy nie je kryté poistením podľa slovenského ani českého zákona o povinnom zmluvnom poistení. Vnútroštátny súd sa domnieva, že táto otázka je dôležitá, pretože v rámci náhrady škody sa má prípadne poskytnúť aj náhrada nemajetkovej ujmy spôsobenej osobám oprávneným na jej náhradu po obeti dopravnej nehody, ktorú možno priznať podľa § 13 ods. 2 a 3 platného Občianskeho zákonníka a ktorú treba v širšom ponímaní považovať za škodu na zdraví podľa § 4 ods. 2 písm. a) slovenského zákona o povinnom zmluvnom poistení. To by znamenalo, že náhrada tejto nemajetkovej ujmy by patrila do zodpovednosti, ktorú znáša poisťovateľ v súlade so zmluvou o povinnom zmluvnom poistení. Za týchto okolností Krajský súd v Prešove rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

1. Má sa článok 1 ods. 1 [tretej smernice] [a] člán[ok] 3 ods. 1 [prvej smernice] vykladať tak, že mu odporuje vnútroštátna právna úprava (akou je právna úprava vyplývajúca z § 4 [slovenského] zákona [o povinnom zmluvnom poistení] a § 6 [českého] zákona [o povinnom zmluvnom poistení]), podľa ktorej zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla nepokrýva nemajetkovú ujmu vyjadrenú v peňažnej forme, spôsobenú pozostalým po obetiach dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla?

V prípade takej odpovede na prvú otázku, že uvedená právna úprava nie je v rozpore s právom [Únie], majú sa ustanovenia § 4 ods. 1, § 4 ods. 2 [a] § 4 ods. 4 [slovenského] zákona [o povinnom zmluvnom poistení] a § 6 ods. 1, 2 [a] 3 [českého] zákona [o povinnom zmluvnom poistení] vykladať tak, že nebránia tomu, aby vnútroštátny súd v súlade s článkom 1 ods. 1 [tretej smernice] [a] článkom 3 ods. 1 [prvej smernice] priznal nárok na nemajetkovú ujmu spôsobenú pozostalým po obetiach dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla ako poškodeným aj v peňažnej forme?"

Podľa rozsudku Súdneho dvora (druhá komora) zo 24. októbra 2013

Článok 3 ods. 1 smernice Rady 72/166/EHS z 24. apríla 1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, článok 1 ods. 1 a 2 druhej smernice Rady 84/5/EHS z 30. decembra 1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES z 11. mája 2005, a článok 1 prvý odsek tretej smernice Rady 90/232/EHS zo 14. mája 1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel sa majú vykladať v tom

zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej.

Vec C-218/12 Lokman Emrek proti Vladovi Sabranovicovi

Nariadenie (ES) č. 44/2001 - Článok 15 ods. 1 písm. c) - Právomoc vo veciach spotrebiteľských zmlúv - Prípadné obmedzenie tejto právomoci na zmluvy uzatvorené na diaľku - Príčinná súvislosť medzi obchodnou alebo podnikateľskou činnosťou smerovanou do členského štátu bydliska spotrebiteľa prostredníctvom internetu a uzatvorením zmluvy

Skutkový stav:

Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že pán Emrek s bydliskom v Saarbrückene (Nemecko) v čase skutkových okolností veci samej hľadal ojazdené vozidlo vhodné na kúpu. Pán Sabranovic prevádzkuje v Spicherene (Francúzsko), meste blízko nemeckej hranice, podnik predávajúci jazdené vozidlá pod obchodným menom Vlado Automobiles Import-Export. V uvedenom čase mal internetovú stránku, na ktorej boli uvedené kontaktné údaje podniku, vrátane francúzskych telefónnych čísiel a nemeckého čísla na mobil spolu s príslušnými medzinárodnými predvoľbami. Pán Emrek sa o existencii podniku pána Sabranovica a o možnosti kúpiť tam vozidlo dozvedel nie z uvedenej internetovej stránky, ale od známych, a následne sa vybral do sídla tohto podniku v Spicherene. Dňa 13. septembra 2010 pán Emrek ako spotrebiteľ uzatvoril s pánom Sabranovicom písomnú zmluvu o kúpe ojazdeného vozidla v priestoroch jeho prevádzkarne. Pán Emrek následne žalobou podanou proti pánovi Sabranovicovi na Amtsgericht Saarbrücken (Nemecko) uplatňoval nároky vyplývajúce zo záruky. Zastával názor, že tento súd má podľa článku 15 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 44/2001 medzinárodnú právomoc rozhodnúť o predmetnej žalobe. Z internetovej stránky pána Sabranovica totiž vyplýva, že jeho obchodná činnosť smeruje aj do Nemecka. Uvedený súd rozhodol, že návrh pána Emreka je neprípustný, a zamietol ho s odôvodnením, že v predmetnom prípade sa článok 15 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 44/2001 neuplatní, pretože pán Sabranovic nesmeroval svoju obchodnú činnosť v zmysle tohto ustanovenia do Nemecka. Pán Emrek podal proti tomuto rozhodnutiu odvolanie na odvolací súd, pričom tvrdil, že článok 15 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 44/2001 nevyžaduje existenciu príčinnej súvislosti medzi obchodnou činnosťou smerujúcou do členského štátu spotrebiteľa a uzatvorením zmluvy. Toto ustanovenie nevyžaduje ani uzatvorenie zmluvy na diaľku. Landgericht Saarbrücken sa domnieva, že vo veci samej sa preukázalo, že obchodná činnosť pána Sabranovica smerovala do Nemecka. Predovšetkým uvedenie medzinárodnej predvoľby do Francúzska, ako aj telefónneho čísla nemeckého mobilu vzbudzovalo dojem, že cieľom tohto obchodníka je získať aj zákazníkov bývajúcich mimo územia Francúzska, predovšetkým v pohraničnej oblasti Nemecka. Podľa názoru uvedeného súdu, aj keby sa vychádzalo z toho, že na uplatnenie článku 15 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 44/2001 sa nevyžaduje uzatvorenie zmluvy na diaľku, na zabránenie rozšíreniu pôsobnosti tohto ustanovenia je potrebné, aby internetová stránka obchodníka bola prinajmenšom príčinou účinného uzavretia zmluvy so spotrebiteľom. V dôsledku toho sa tento súd domnieva, že uvedené ustanovenie sa nesmie uplatniť v prípade, keď spotrebiteľ "náhodne" uzatvorí zmluvu s "podnikateľom". Za týchto okolností Landgericht Saarbrücken rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

1. V prípadoch, kedy internetová stránka podnikateľa smeruje do členského štátu spotrebiteľa, obsahuje článok 15 ods. 1 písm. c) nariadenia [č. 44/2001] ako nepísanú dodatočnú podmienku to, že spotrebiteľ bol nabádaný cez internet uzavrieť zmluvu s podnikateľom a teda, že existuje príčinná súvislosť medzi internetovou stránkou a uzavretím zmluvy?
2. V prípade, ak sa vyžaduje príčinná súvislosť medzi činnosťou smerovanou do členského štátu spotrebiteľa a uzavretím zmluvy, vyžaduje článok 15 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 44/2001 okrem toho aj uzavretie zmluvy na diaľku?

Podľa rozsudku Súdneho dvora (tretia komora) z 17. októbra 2013
Článok 15 ods. 1 písm. c) nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach sa má vykladať v tom zmysle, že nevyžaduje existenciu príčinnej súvislosti medzi spôsobom smerovania obchodnej alebo podnikateľskej činnosti do členského štátu bydliska spotrebiteľa, konkrétne internetovou stránkou, a uzavretím zmluvy s týmto spotrebiteľom. Existencia takejto príčinnej súvislosti však predstavuje indíciu, ktorá svedčí v prospech toho, že zmluva súvisí s takouto činnosťou.

Vec C-478/12 Armin Maletic, Marianne Maletic proti lastminute.com GmbH TUI Österreich GmbH

Súdna právomoc v občianskych a obchodných veciach - Nariadenie (ES) č. 44/2001 - Článok 16 ods. 1 - Zmluva o zájazde uzavretá medzi spotrebiteľom s bydliskom v členskom štáte a cestovnou kanceláriou so sídlom v inom členskom štáte - Poskytovateľ služieb so sídlom v členskom štáte bydliska spotrebiteľa používaný cestovnou kanceláriou - Právo spotrebiteľa podať žalobu proti obidvom podnikom na súde v mieste svojho bydliska

Skutkový stav:

Manželia Maleticovci bývajú v obci Bludesch (Rakúsko), ktorá patrí do súdneho obvodu Bezirksgericht Bludenz (Okresný súd v Bludenzi). Dňa 30. decembra 2011 si sami pre seba rezervovali a zaplatili balík cestovných služieb do Egypta v termíne od 10. do 24. januára 2012 vo výške 1 858 eur na internetovej stránke lastminute.com. Spoločnosť lastminute.com, ktorá má sídlo v Mníchove (Nemecko), na svojej internetovej stránke uviedla, že je sprostredkovateľom zájazdu, a spresnila, že zájazd bude organizovať spoločnosť TUI, ktorá má sídlo vo Viedni (Rakúsko). Rezervácia žalobcov vo veci samej sa týkala hotela Jaz Makadi Golf & Spa v Hurghade (Egypt). Spoločnosť lastminute.com túto rezerváciu potvrdila a zaslala ju TUI. Následne TUI zaslala manželom Maleticovcom "potvrdenie/faktúru" z 5. januára 2012 so všetkými podrobnosťami zájazdu rezervovaného u spoločnosti lastminute.com, ale s názvom iného hotela, konkrétne hotela Jaz Makadi Star Resort Spa v Hurghade. Žalobcovia vo veci samej si túto chybu všimli až po svojom príchode do Hurghady a zaplatili cenový rozdiel vo výške 1 036 eur, aby sa mohli ubytovať v hoteli, ktorý si pôvodne rezervovali na internetovej stránke lastminute.com. Dňa 13. apríla 2012 žalobcovia vo veci samej podali žalobu na Bezirksgericht Bludenz, v ktorej sa domáhali, aby im spoločnosti lastminute.com a TUI spoločne a nerozdielne vyplatili sumu 1 201,38 eura spolu s úrokmi a ďalšími nákladmi, aby im tak vrátili cenový rozdiel a odškodnili ich za nepríjemnosti spôsobené na dovolenke. Bezirksgericht Bludenz sa pri svojom preskúmaní obmedzil na overenie príslušnosti rozhodnúť o žalobe a uznesením zo 4. júla 2011 zamietol žalobu, pokiaľ ide o TUI, z dôvodu, že nie je miestne príslušný. Podľa tohto súdu sa nariadenie č. 44/2001 nepoužije na tento spor medzi žalobcami vo veci samej a TUI, pretože

ide o čisto vnútroštátnu situáciu. Rozhodol, že podľa ustanovení relevantného vnútroštátneho práva je príslušným súdom súd v mieste bydliska žalovanej, teda príslušný súd vo Viedni, nie v Bludenzi. Pokiaľ ale ide o lastminute.com, teda spoločnosť so sídlom v Nemecku, tento súd zastával názor, že podmienka stanovená v článku 15 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 44/2001 týkajúca sa činnosti smerujúcej do Rakúska bola splnená. V dôsledku toho sa považoval za príslušný rozhodnúť v spore vo veci samej. V tomto bode uznesenie nadobudlo právoplatnosť, pretože lastminute.com nepodala odvolanie. Žalobcovia vo veci samej podali proti tomuto rozhodnutiu odvolanie ("Rekurs") na vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, a tvrdili, že ich rezervácia bola ako jeden právny úkon od začiatku neoddeliteľne spojená so spoločnosťami lastminute.com ako sprostredkovateľkou zájazdu a TUI ako organizátorkou zájazdu. Pokiaľ ide o balík cestovných služieb, článok 15 ods. 3 v spojení s článkom 16 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 predstavujú právny základ právomoci súdu, na ktorý bola podaná žaloba, a to aj pokiaľ ide o TUI. Vo svojom vyjadrení k žalobe TUI tvrdila, že príslušný rozhodnúť o žalobe podanej proti nej je len Bezirksgericht für Handelssachen Wien a že prvostupňový súd správne rozhodol, že v prejednávanej veci nejde o jeden právny úkon. Treba preto vychádzať z toho, že existujú dve rôzne zmluvy, a na základe toho posudzovať otázku súdnej právomoci. Vnútroštátny súd chce zistiť, či situácia ako v prejednávanej veci predstavuje "čisto vnútroštátnu situáciu" a akým spôsobom treba v tejto súvislosti vykladať pojem "druhý účastník zmluvy" stanovený v článku 16 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 v situácii, keď podnikateľ v inom členskom štáte, než je členský štát bydliska spotrebiteľa, ponúka služby iného podnikateľa, ktorého sídlo sa nachádza na území členského štátu bydliska spotrebiteľa, ak spotrebiteľ podá žalobu proti tomuto "druhému účastníkovi zmluvy", pretože mu toto ustanovenie umožňuje uplatniť svoj nárok pred súdmi v mieste svojho bydliska. Vzhľadom na to, že účelom osobitných pravidiel pre právomoc v oblasti spotrebiteľských zmlúv stanovených v článku 15 a nasledujúcich nariadenia č. 44/2001 je chrániť slabšiu zmluvnú stranu tým, že poskytuje možnosť zvoliť si súd a obmedzuje možnosť prijatia ustanovení o možnosti zvoliť si súd, táto ochrana by podľa tohto súdu stratila zmysel, pokiaľ by nebolo možné uplatniť nároky, ktoré spotrebiteľovi vyplývajú z jednej rezervácie, voči dvom zmluvným stranám pred súdom príslušným na základe článku 16 ods. 1 nariadenia č. 44/2001. Za týchto podmienok Landesgericht Feldkirch rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

Má sa článok 16 ods. 1 nariadenia [č. 44/2001], ktorý stanovuje právomoc súdu podľa miesta bydliska spotrebiteľa, vykladať v tom zmysle, že v prípade, keď druhý účastník zmluvy (v tomto prípade sprostredkovateľ zájazdu so sídlom v zahraničí) používa služby iného účastníka zmluvy (v tomto prípade organizátora zájazdu so sídlom v tuzemsku), sa tento článok pri žalobách, ktoré sú na nich dvoch podané, uplatní aj na účastníka zmluvy so sídlom v tuzemsku?

Podľa rozsudku Súdneho dvora (ôsma komora) zo 14. novembra 2013
Pojem "druhý účastník zmluvy" stanovený v článku 16 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach sa má vykladať v tom zmysle, že za okolností ako vo veci samej označuje aj zmluvného partnera hospodárskeho subjektu, s ktorým spotrebiteľ uzavrel túto zmluvu a ktorý má sídlo na území členského štátu bydliska tohto spotrebiteľa.

Občianske právo

Aktuálne návrhy na začatie prejudiciálneho konania

Vec C-388/13 UPC Magyarország Kft. proti Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság (Maďarsko)

Prejudiciálne otázky:

1. Má sa článok 5 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („smernica o nekalých obchodných praktikách“), vykladať v tom zmysle, že pokiaľ ide o klamlivé obchodné praktiky v zmysle článku 5 ods. 4 tejto smernice, nie je prípustné samostatne posúdiť kritériá uvedené v článku 5 ods. 2 písm. a) smernice?

2. Možno vychádzať z toho, že poskytnutie nepravdivej informácie len jednému spotrebiteľovi predstavuje obchodnú praktiku v zmysle citovanej smernice?

Vec C-342/13 Sebestyén Katalin proti Kővári Zsolt a i. (Maďarsko)

Prejudiciálne otázky:

1. Má sa zmluvná podmienka, podľa ktorej má výlučnú právomoc na rozhodovanie sporov týkajúcich sa zmluvy o úvere uzavretej medzi spotrebiteľom a bankou senát zložený z troch rozhodcov Pénz- és Tőkepiaci Állandó Választottbíróság (Stály rozhodcovský súd pre finančný a kapitálový trh), považovať na základe článku 3 ods. 1 [smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách] za nekalú?

2. Má sa na základe článku 3 ods. 1 [smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách] vychádzať z toho, že zmluvná podmienka, podľa ktorej má — s výnimkami stanovenými v zmluve — výlučnú právomoc na rozhodovanie sporov týkajúcich sa zmluvy o úvere uzavretej medzi spotrebiteľom a bankou senát zložený z troch rozhodcov Stáleho rozhodcovského súdu pre finančný a kapitálový trh, je nekalá bez ohľadu na to, že v zmluve o úvere je uvedená všeobecná informácia o rozdieloch medzi konaním upraveným v zákone č. LXXI z roku 1994 o rozhodcovskom konaní a riadnym súdnym konaním?

Vec C-348/13 BestWater International GmbH proti Michael Mebes, Stefan Potsch (Nemecko)

Prejudiciálna otázka:

Predstavuje vloženie cudzieho diela, ktoré je verejne sprístupnené na cudzej internetovej stránke, na vlastnú internetovú stránku za takých okolností, o aké ide v konaní vo veci samej, verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES aj v tom prípade, keď tým nedochádza k prenosu cudzieho diela novému publiku a prenos sa neuskutočňuje špecifickým technickým postupom, ktorým sa odlišuje od postupu pri pôvodnom prenose?

Občianske právo

Vec C-416/13 Mario Vital Pérez proti Ayuntamiento de Oviedo (Španielsko)

Prejudiciálna otázka:

Bránia článok 2 ods. 2, článok 4 ods. 1 a článok 6 ods. 1 písm. c) smernice Rady 2000/78/ES [1] z 27. novembra 2000, ktorá ustanovuje všeobecný rámec pre rovnaké zaobchádzanie v zamestnaní a povolaní, a článok 21 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie [2], ktoré zakazujú akúkoľvek diskrimináciu na základe veku, takému ustanoveniu v súvislosti s výberovým konaním na miestnej úrovni, ktorým sa výslovne uplatňuje regionálny zákon členského štátu týkajúci sa hornej vekovej hranice 30 rokov na obsadenie pozície príslušníka miestnej polície?

Vec C-352/13 Cartel Damage Claims Hydrogen Peroxide SA (CDC)/Evonik Degussa GmbH, Akzo Nobel NV, Solvay SA, Kemira Oyj, Arkema France, FMC Foret, SA, Chemoxal SA, Edison SpA (Nemecko)

Prejudiciálne otázky:

1. a) Má sa článok 6 bod 1 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 [1] vykladať v tom zmysle, že v prípade žaloby, ktorou sa voči žalovanej, ktorá má sídlo v štáte sídla súdu, a ďalším žalovaným, ktoré majú sídlo v iných členských štátoch Európskej únie, uplatňuje spoločne žiadosť o poskytnutie informácií a náhradu škody z dôvodu jednotného a pokračovacieho porušovania pôvodného článku 81 ZES, teraz článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP, ktoré konštatovala Európska komisia a ktoré sa uskutočnilo vo viacerých členských štátoch s rôznou mierou miestnej a časovej účasti žalovaných, je vhodné spoločné pojednávanie a rozhodnutie, aby sa predišlo nezlučiteľným rozhodnutiam vydaným v samostatných konaniach?

b) Treba pritom zohľadniť, že sa žaloba podaná proti žalovanej, ktorá má sídlo v štáte sídla súdu, po doručení všetkým žalovaným a pred uplynutím súdom stanovených lehôt na podanie vyjadrenia k žalobe a začiatkom prvého pojednávania vezme späť?

2. Má sa článok 5 ods. 3 nariadenia (ES) č. 44/2001 vykladať v tom zmysle, že v prípade žaloby, ktorou sa od žalovaných so sídlom v rôznych členských štátoch Európskej únie požaduje poskytnutie informácií a náhrada škody z dôvodu jednotného a pokračovacieho porušovania pôvodného článku 81 ZES, teraz článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP, ktoré konštatovala Európska komisia a ktoré sa uskutočnilo vo viacerých členských štátoch s rôznou mierou miestnej a časovej účasti žalovaných, nastala skutočnosť, ktorá viedla k vzniku škody, v súvislosti s každou žalovanou a škodou, ktorá sa uplatňuje solidárne voči všetkým, alebo celkovou škodou, v tom členskom štáte, v ktorom boli prijaté a uskutočnené kartelové dohody?

3. Pripúšťa zásada účinného presadzovania zákazu kartelov, ktorá je zakotvená v práve Únie, v prípade žaloby o náhradu škody z dôvodu porušenia zákazu kartelov podľa pôvodného článku 81 ZES, teraz článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP možnosť zohľadniť arbitrážne doložky a dohody o súdnej právomoci, ktoré sú obsahom dodávateľských zmlúv, keď to vedie k derogácii súdu, ktorý je podľa článku 5 bodu 3 alebo článku 6 bodu 1 nariadenia (ES) č. 44/2001 medzinárodne príslušný, vo vzťahu k všetkým žalovaným a/alebo vo vzťahu k všetkým nárokom alebo k časti uplatnených nárokov?

Občianske právo

Vec C-143/13 Pez Hejduk proti EnergieAgentur.NRW GmbH (Rakúsko)

Prejudiciálna otázka:

Má sa článok 5 bod 3 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach [1] vykladať v tom zmysle, že v právnom spore vo veci porušenia chránených práv príbuzných s autorskými právami, ku ktorému malo dôjsť sprístupnením fotografií na internetovej stránke, pričom táto internetová stránka sa prevádzkuje na doméne najvyššej úrovne iného členského štátu než toho, v ktorom má držiteľ práva bydlisko, je právomoc založená iba

- v tom členskom štáte, kde má subjekt, ktorý sa porušenia údajne dopustil, sídlo, ako aj

- v tom členskom štáte (v tých členských štátoch), na ktorý (ktoré) sa internetová stránka zameriava svojím obsahom?

Občianske právo

Európsky súd pre ľudské práva

Vec 11867/09 Soltész a ďalší proti Slovenskej republike

Dňa 22.októbra 2013 vyhlásil Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „Súd“) rozsudok v prípade Soltész proti Slovenskej republike.

Sťažovateľ je novinár, ktorý v roku 2003 v Národnej obrode uverejnil článok o zmiznutí podnikateľa A. v Poprade. V článku okrem iného opisoval stretnutie osoby B. s podnikateľom A. večer pred jeho zmiznutím. B. následne podal proti sťažovateľovi žalobu na ochranu osobnosti, v ktorej namietal, že článok zasiahol do jeho povesti, pretože vyvolal medzi jeho známymi dojem, že sa podieľal na zmiznutí. Okresný súd Poprad v roku 2006 jeho žalobe vyhovel a zaviazal sťažovateľa zaplatiť B. 28 500 € z titulu nemajetkovej ujmy a trovy konania. Po tom, ako sa sťažovateľ proti rozsudku odvolal, Krajský súd v Prešove sumu znížil na 3 000 € (plus trovy konania vo výške 10 150 €). Sťažovateľ sa následne obrátil so sťažnosťou na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), kde namietal porušenie svojho práva na slobodu prejavu rozhodnutiami všeobecných súdov. Ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Rozhodol, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocesné princípy.

Súd v rozsudku z 22. októbra 2013 naopak konštatoval, že v dôsledku konania všeobecných súdov právo sťažovateľa na slobodu prejavu chránené článkom 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) porušené bolo. Súd však nevytkol všeobecným súdom ich rozhodnutie ako také, kritizoval spôsob, akým k nemu dospeli. Mal za to, že súdy neposúdili vec podľa štandardov vyplývajúcich z článku 10 Dohovoru, keď sa nezaoberali otázkami verejného záujmu na zverejnení informácie a zachovaním rovnováhy medzi záujmom spoločnosti byť informovaný a záujmom jednotlivca na ochrane jeho povesti, ale sústredili sa len na dokazovanie pravdivosti zverejnenej informácie. Súd tiež posúdil postup ústavného súdu a dospel k záveru, že právna ochrana, ktorú mal sťažovateľ na vnútroštátnej úrovni k dispozícii nespĺňala kritériá článku 10 Dohovoru. Na základe tohto zistenia Súd sťažovateľovi priznal 14 463 € ako náhradu majetkovej ujmy, ktorá mu vznikla v dôsledku konaní pred vnútroštátnymi súdmi a 5 852 € ako náhradu nemajetkovej ujmy. Priznal tiež sťažovateľovi 3 935,10 € ako náhradu trov a výdavkov v konaní.

Zástupkyňa vlády Slovenskej republiky vyjadruje poľutovanie nad formalistickým prístupom ústavného súdu, ktorý kritizovala z analogických dôvodov ako Súd už v roku 2003 (Ústavný súd a princíp subsidiarity, Justičná revue 6-7/2003), pričom upozorňovala na to, že bude mať za následok neúčinnosť ochrany poskytovanej na vnútroštátnej úrovni a podávanie sťažností na Súd vrátane z toho plynúcich finančných záväzkov. Zástupkyňa vlády preto vyzýva ústavný súd, aby zosúladil svoju rozhodovaciu prax s judikatúrou Súdu.[1]

[1] http://www.justice.gov.sk/Stranky/aktualitadetail.aspx?announcementID=1784

Občianske právo

Vec 40265/07 Východoslovenská vodárenská spoločnosť, a.s. proti Slovenskej republike

Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „Súd“) vyhlásil 2. júla 2013 za neprijateľnú sťažnosť Východoslovenskej vodárenskej spoločnosti, a.s. proti Slovenskej republike na porušenie práva na spravodlivé konanie pred súdom ustanoveným zákonom zaručeného článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovoru“) a na porušenie jej práva na účinný prostriedok nápravy podľa článku 13 Dohovoru.

Sťažovateľka, ktorá o.i. zásobuje pitnou vodou obce na východe Slovenska v minulosti odmietla žiadosť súkromnej spoločnosti o dodávky vody, ktorú táto chcela po úprave baliť a predávať ako stolovú vodu. Na základe sťažnosti spoločnosti dostala VVS, a.s. v roku 2003 od Protimonopolného úradu SR pokutu za zneužívanie dominantného postavenia, ktorú následne preskúmavala Rada Protimonopolného úradu SR a Najvyšší súd SR. V rámci tohto konania sťažovateľka požiadala najvyšší súd, aby v súvislosti s predmetom konania položil predbežnú otázku Súdnemu dvoru ES, čomu nevyhovel. V dôsledku odmietnutie položiť predbežnú otázku Súdnemu dvoru ES mali byť podľa sťažovateľky porušené jej práva zaručené Dohovorom.

Vláda v konaní pred Súdom namietla, že sťažovateľka nie je oprávnená na podanie sťažnosti proti Slovenskej republike, keďže je akciovou spoločnosťou, ktorá je takmer v celosti vlastnená mestami a obcami regiónu, v ktorom pôsobí, je nimi plne riadená a kontrolovaná. Navyše zabezpečuje jednu zo základných úloh obcí, a to zásobovanie vodou a odvádzanie odpadových vôd. Tieto činnosti patria podľa zákona o obecnom zriadení medzi verejnoprospešné služby, ktoré sú vykonávané vo verejnom záujme. Judikatúra Súdu je ustálená v tom, že organizácie, ktoré je možné považovať za „vládne“ (vykonávajúce verejné funkcie) nemajú právo obrátiť sa so sťažnosťou na Súd, aby sa predišlo situácii, kedy je štát v konaní v postavení sťažovateľa, aj žalovaného štátu. Súd sa s argumentáciou vlády v celom rozsahu stotožnil a sťažnosť VVS, a.s. vyhlásil za neprijateľnú.[2]

Vec 74550/12 Kucejová proti Slovenskej republike

Dňa 26. novembra 2013 vyhlásil Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) rozsudok v prípade Kucejová proti Slovenskej republike.

Sťažovateľka sa podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru sťažovala na neprimeranú dĺžku vnútroštátneho konania vedeného na Okresnom súde Trnava, v ktorom bola jednou z viacerých žalobcov. Dĺžkou napadnutého konania sa zaoberal aj ústavný súd, ktorý konštatoval porušenie práva sťažovateľky na konanie v primeranej lehote. Nepriznal jej však náhradu nemajetkovej ujmy ani náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že právny zástupca sťažovateľky, ktorý zastupoval aj ostatných žalobcov v tom istom konaní na Okresnom súde Trnava, si zvolil podávanie ústavných sťažností za každého žalobcu samostatne, aby zarobil viac peňazí. Zdôraznil, že žalobcom v rovnakom konaní už priznal štyrmi nálezmi 18 000 € ako náhradu nemajetkovej ujmy a 1 609,85 € ako náhradu trov konania. Keby právny zástupca podal ústavnú sťažnosť za všetkých žalobcov spoločne, ústavný súd by mu tak vysokú náhradu ujmy jedným nálezom nepriznal. V dôsledku toho bol „podiel“ sťažovateľky na náhrade nemajetkovej ujmy skonzumovaný predchádzajúcimi úspešnými žalobcami. Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, ESĽP uviedol, že v predmetnom

[2] http://www.justice.gov.sk/Stranky/aktualitadetail.aspx?announcementID=1759

prípade ústavný súd sťažovateľke nepriznal žiadne spravodlivé zadosťučinenie napriek skutočnosti, že tento nález bol vyhlásený viac ako tri roky po vyhlásení posledného nálezu v prípade iného žalobcu v tom istom konaní, v ktorom ústavný súd prikázal Okresnému súdu Trnava, aby konal bez ďalších prieťahov. Sťažovateľka preto nestratila status poškodenej osoby v zmysle článku 34 Dohovoru a sťažnosť vyhlásil za prijateľnú. Po preskúmaní samotnej dĺžky napadnutého konania ESĽP poznamenal, že bola neprimeraná, v dôsledku čoho konštatoval, že došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru. Za zistené porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru ESĽP priznal pani Kucejovej 6 000 € z titulu nemajetkovej ujmy 918 € z titulu náhrady výdavkov a nákladov.

Zástupkyňa vlády SR pred ESĽP upozorňuje na to, že v rámci výkonu tohto rozsudku bude potrebné v rámci všeobecných opatrení preukázať Výboru ministrov Rady Európy zosúladenie praxe ústavného súdu s vyššie uvedenými závermi ESĽP.[3]

[3] http://www.justice.gov.sk/Stranky/aktualitadetail.aspx?announcementID=1798

Obchodné právo

Aktuálne návrhy na začatie prejudiciálneho konania

Vec C-352/13 Cartel Damage Claims Hydrogen Peroxide SA (CDC) proti Evonik Degussa GmbH, Akzo Nobel NV, Solvay SA, Kemira Oyj, Arkema France, FMC Foret, SA, Chemoxal SA, Edison SpA

- návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Landgericht Dortmund (Nemecko) 26. júna 2013 (uverejnené v Ú. v. EÚ C 298, zväzok 56, 12. októbra 2013, s. 2)

Výklad článku 5 bodu 3 a článku 6 bodu 1 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42) – Osobitné právomoci – Žaloba proti viacerým žalovaným, ktorí majú sídla v rozličných členských štátoch – Právomoc súdu pre spolužalovaných – Situácia, v ktorej bola žaloba proti žalovanému, ktorý má sídlo v štáte sídla súdu, po doručení žaloby všetkým žalovaným a pred uplynutím súdom stanovených lehôt na podanie vyjadrenia k žalobe vzatá späť

Prejudiciálne otázky:

1. a) Má sa článok 6 bod 1 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 vykladať v tom zmysle, že v prípade žaloby, ktorou sa voči žalovanej, ktorá má sídlo v štáte sídla súdu, a ďalším žalovaným, ktoré majú sídlo v iných členských štátoch Európskej únie, uplatňuje spoločne žiadosť o poskytnutie informácií a náhradu škody z dôvodu jednotného a pokračovacieho porušovania pôvodného článku 81 ZES, teraz článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP, ktoré konštatovala Európska komisia a ktoré sa uskutočnilo vo viacerých členských štátoch s rôznou mierou miestnej a časovej účasti žalovaných, je vhodné spoločné pojednávanie a rozhodnutie, aby sa predišlo nezlučiteľným rozhodnutiam vydaným v samostatných konaniach?

b) Treba pritom zohľadniť, že sa žaloba podaná proti žalovanej, ktorá má sídlo v štáte sídla súdu, po doručení všetkým žalovaným a pred uplynutím súdom stanovených lehôt na podanie vyjadrenia k žalobe a začiatkom prvého pojednávania vezme späť?

2. Má sa článok 5 ods. 3 nariadenia (ES) č. 44/2001 vykladať v tom zmysle, že v prípade žaloby, ktorou sa od žalovaných so sídlom v rôznych členských štátoch Európskej únie požaduje poskytnutie informácií a náhrada škody z dôvodu jednotného a pokračovacieho porušovania pôvodného článku 81 ZES, teraz článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP, ktoré konštatovala Európska komisia a ktoré sa uskutočnilo vo viacerých členských štátoch s rôznou mierou miestnej a časovej účasti žalovaných, nastala skutočnosť, ktorá viedla k vzniku škody, v súvislosti s každou žalovanou a škodou, ktorá sa uplatňuje solidárne voči všetkým, alebo celkovou škodou, v tom členskom štáte, v ktorom boli prijaté a uskutočnené kartelové dohody?

3. Pripúšťa zásada účinného presadzovania zákazu kartelov, ktorá je zakotvená v práve Únie, v prípade žaloby o náhradu škody z dôvodu porušenia zákazu kartelov podľa pôvodného článku 81 ZES, teraz článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP možnosť zohľadniť arbitrážne doložky a dohody o súdnej právomoci, ktoré sú obsahom dodávateľských zmlúv, keď to vedie k derogácii súdu, ktorý je podľa článku 5 bodu 3 alebo článku 6 bodu 1 nariadenia (ES) č. 44/2001 medzinárodne príslušný, vo vzťahu k všetkým žalovaným a/alebo vo vzťahu k všetkým nárokom alebo k časti uplatnených nárokov?

Obchodné právo

Vec C-446/13 Fonderie 2A proti Ministre de l'Économie et des Finances

- návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Conseil d'État (Francúzsko) 7. augusta 2013 (uverejnené v Ú. v. EÚ C 304, zväzok 56, 19. októbra 2013, s. 7)

Výklad Šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia (Ú. v. ES L 145, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 23)

Prejudiciálna otázka:
Má sa na základe ustanovení šiestej smernice 77/388/EHS vymedzujúcich miesto dodania v rámci Spoločenstva vychádzať z toho, že dodávka tovaru spoločnosťou zákazníkovi v inej krajine Európskej únie po tom, čo bol tovar v mene predávajúceho spracovaný v prevádzke inej spoločnosti nachádzajúcej sa v krajine zákazníka, je dodávkou medzi krajinou predávajúceho a krajinou konečného príjemcu alebo dodávkou v rámci krajiny konečného príjemcu uskutočnenou z prevádzky, v ktorej bol tovar spracovaný?

Vec C-488/13 Părva Investicionna Banka AD, UniKredit Bulbank AD, Sijk Faundejšăn LLS proti Eăr Propărti Developmănt – v nesăstojatelnost AD, Sindik na Eăr Propărti Developmănt – v nesăstojatelnost AD

- návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Tărgovištki okrăžen săd (Bulharsko) 9. septembra 2013 (uverejnené v Ú. v. EÚ C 344, zväzok 56, 23. novembra 2013, s. 47)

Výklad odôvodnení 6 a 10, ako aj článku 1, článku 2 ods. 2 písm. b) a článku 26 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 z 12. decembra 2006, ktorým sa zavádza európske konanie o platobnom rozkaze (Ú. v. EÚ L 399, s. 1) – Pojem „nepopreté peňažnej pohľadávky" – Vnútroštátna právna úprava, ktorá nepozná konanie o platobnom rozkaze v rámci konkurzného konania – Neuplatniteľnosť nariadenia (CE) (ES) č. 1896/2006 na základe jeho článku 2 ods. 2 písm. b) na nepopreté a popreté peňažné pohľadávky – Ohraničenie tohto obmedzenia na fázu začatia konkurzného konania – Prípustnosť súdneho rozhodnutia, ktoré bolo vydané v rámci konkurzného konania, a ktoré je v rozpore so zásadami uvedeného nariadenia

Prejudiciálne otázky:
Ako sa má v zmysle odôvodnenia 6 a článku 1 nariadenia č. 1896/2006 vykladať kritérium nepopretosti peňažnej pohľadávky, o ktorej sa má vykonať rozhodnutie?

Má sa v prípadoch, keď vnútroštátne právne predpisy členského štátu Európskej únie, na ktorého území sa má vykonať peňažná pohľadávka, neupravujú, či príkaz na výkon rozhodnutia týkajúceho sa peňažnej pohľadávky možno uplatniť v konkurznom konaní začatom proti osobe, voči ktorej majetku výkon rozhodnutia smeruje, vykladať zákaz stanovený v článku 2 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 1896/2006 reštriktívne a má platiť len pre peňažné pohľadávky, ktoré sa majú vykonať, ktoré boli popreté, alebo sa tento zákaz vzťahuje aj na rozhodnutia o peňažných pohľadávkach, ktoré sa majú vykonať, ktoré neboli popreté?

Má sa článok 2 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 1896/2006, podľa ktorého sa uvedené nariadenie nevzťahuje na konkurzné konania, konania týkajúce sa likvidácií platobne neschopných spoločností alebo iných právnických osôb, súdne zmiery, vyrovnávacie a podobné konania, vykladať v tom zmysle, že toto obmedzenie sa týka len začatia uvedeného konania, alebo toto

obmedzenie zahŕňa aj celý priebeh uvedeného konania podľa štádií a úsekov konania upravených vo vnútroštátnej právnej úpravy dotyčného členského štátu Európskej únie?

Smie podľa doktríny prednosti práva Únie a v prípade medzery vo vnútroštátnej právnej úprave členského štátu Európskej únie vnútroštátny súd tohto členského štátu, pred ktorým začalo konkurzné konanie proti osobe, voči ktorej majetku smeruje uvedený výkon rozhodnutia, vydať na základe odôvodnenia 10 a článku 26 nariadenia č. 1896/2006, pričom sa použije výklad, odchyľujúci sa rozsudok, ktorý je v rozpore so základnými princípmi uvedeného nariadenia?

Vec C-482/13 Unicaja Banco SA proti José Hidalgo Rueda, María del Carmen Vega Martín, Gestión Patrimonial Hive, S.L., Francisco Antonio López Reina, Rosa María Hidalgo Vega

- návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Juzgado de Primera Instancia e Instrucción n° 2 de Marchena (Španielsko) 10. septembra 2013 (uverejnené v Ú. v. EÚ C 352, zväzok 56, 30. novembra 2013, s. 4)

Vec C-483/13 Unicaja Banco SA proti Steluta Grigore

- návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Juzgado de Primera Instancia e Instrucción n° 2 de Marchena (Španielsko) 10. septembra 2013 (uverejnené v Ú. v. EÚ C 352, zväzok 56, 30. novembra 2013, s. 4)

Vec C-484/13 Caixabank SA proti Manuel María Rueda Ledesma, Rosario Mesa Mesa

- návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Juzgado de Primera Instancia e Instrucción n° 2 de Marchena (Španielsko) 10. septembra 2013 (uverejnené v Ú. v. EÚ C 352, zväzok 56, 30. novembra 2013, s. 5)

Vec C-485/13 Caixabank SA proti José Labella Crespo, Rosario Márquez Rodríguez, Rafael Gallardo Salvat, Manuela Márquez Rodríguez

- návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Juzgado de Primera Instancia e Instrucción n° 2 de Marchena (Španielsko) 10. septembra 2013 (uverejnené v Ú. v. EÚ C 352, zväzok 56, 30. novembra 2013, s. 5)

Vec C-486/13 Caixabank SA proti Antonio Galán Rodríguez

- návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Juzgado de Primera Instancia e Instrucción n° 2 de Marchena (Španielsko) 10. septembra 2013 (uverejnené v Ú. v. EÚ C 352, zväzok 56, 30. novembra 2013, s. 6)

Vec C-487/13 Caixabank SA proti Alberto Galán Luna a Domingo Galán Luna

- návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Juzgado de Primera Instancia e Instrucción n° 2 de Marchena (Španielsko) 10. septembra 2013 (uverejnené v Ú. v. EÚ C 352, zväzok 56, 30. novembra 2013, s. 6)

Vo veciach C-482/13, C-483/13, C-484/13, C-485/13, C-486/13, C-487/13 boli položené totožné prejudiciálne otázky.

Výklad článku 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Ú. v. ES L 95, s. 29; Mim. vyd. 15/002, s. 288) – Ochrana v oblasti hypotekárnych úverov – Vnútroštátna práva úprava ukladajúca súdu znížiť výšku úrokov stanovených nekalou podmienkou týkajúcou sa úrokov z omeškania, ktorá je uvedená v zmluve o hypotekárnom úvere, ktorej súčasťou je hypotekárne záložné právo – Povinnosť vnútroštátneho súdu vyhlásiť neplatnosť takejto podmienky a jej nezáväznosť alebo neexistencia tejto povinnosti

Prejudiciálne otázky:
Má vnútroštátny súd, v súlade so smernicou Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, najmä s článkom 6 ods. 1 smernice, a s cieľom zabezpečiť ochranu spotrebiteľov a používateľov v súlade so zásadami ekvivalencie a efektivity, keď posudzuje existenciu nekalej podmienky týkajúcej sa úrokov z omeškania pri hypotekárnych úveroch, konštatovať neplatnosť zmluvnej podmienky a jej nezáväznosť, alebo naopak, upraviť zmluvnú podmienku o úrokoch tým, že oprávneného alebo veriteľa poverí prepočítaním úrokov?

Stanovuje druhé prechodné ustanovenie Ley 1/2013 de 14 de mayo (zákona č. 1/2013 zo 14. mája) jednoznačné obmedzenie ochrany záujmov spotrebiteľa, keď implicitne ukladá súdnemu orgánu povinnosť upraviť zmluvnú podmienku týkajúcu sa úrokov z omeškania, ktorá bola posúdená ako nekalá, tým že prepočíta dohodnuté úroky a ponechá v platnosti zmluvnú podmienku, ktorá bola nekalá, namiesto vyhlásenia neplatnosti zmluvnej podmienky a jej nezáväznosti pre spotrebiteľa?

Odporuje druhé prechodné ustanovenie Ley 1/2013 de 14 de mayo (zákona č. 1/2013 zo 14. mája) smernici Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, najmä jej článku 6 ods. 1, keď znemožňuje uplatnenie zásad ekvivalencie a efektivity v oblasti ochrany spotrebiteľa a obchádza uplatnenie sankcie neplatnosti a nezáväznosti vo vzťahu k zmluvným podmienkam týkajúcim sa úrokov z omeškania, ktoré boli posúdené ako nekalé, dohodnutým v hypotekárnych úveroch uzavretých pred účinnosťou zákona č. 1/2013 zo 14. mája?

Vec C-497/13 F. Faber proti Autobedrijf Hazet Ochten BV

- návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (Holandsko) 16. septembra 2013 (uverejnené v Ú. v. EÚ C 367, zväzok 56, 14. decembra 2013, s. 21)

Výklad článku 1 ods. 2 písm. a), článku 5 ods. 2 a 3 smernice 1999/44/ES Európskeho parlamentu a Rady z 25. mája 1999 o určitých aspektoch predaja spotrebného tovaru a záruk na spotrebný tovar (Ú. v. ES L 171, s. 12; Mim. vyd. 15/004, s. 223) – Nesúlad tovaru so zmluvou – Postavenie spotrebiteľa – Povinnosť súdov členských štátov ex offo preskúmať, či dotknutý kupujúci má postavenie spotrebiteľa – Vnútroštátne ustanovenie ukladajúce kupujúcemu povinnosť uviesť a v prípade popierania predajcom preukázať, že v primeranej lehote informoval predávajúceho o nesúlade tovaru so zmluvou – Lehoty – Porušenie zásady efektivity, smernice alebo iných ustanovení práva Únie – Zastúpenie advokátom

Prejudiciálne otázky:
Je vnútroštátny súd povinný – či už na základe zásady efektivity, na základe vysokej úrovne ochrany v Únii sledovanej smernicou 1999/44 alebo na základe iných ustanovení či noriem

práva Únie – *ex offo* preskúmať, či je kupujúci pri zmluve spotrebiteľom v zmysle článku 1 ods. 2 písm. a) smernice 1999/44?

V prípade kladnej odpovede na prvú otázku: Platí to aj v prípade, že spis týkajúci sa konania neobsahuje žiadne skutkové informácie (alebo ich obsahuje nedostatok, resp. sú protichodné), aby bolo možné zistiť postavenie kupujúceho?

V prípade kladnej odpovede na prvú otázku: Platí to aj pre odvolacie konanie, v ktorom kupujúci nenapadol rozsudok prvostupňového súdu v rozsahu, v akom sa toto preskúmanie (*ex offo*) nevykonalo a výslovne sa nepreskúmalo, či kupujúceho treba považovať za spotrebiteľa?

Má sa smernica 1999/44 (resp. jej článok 5) považovať za normu, ktorá má právnu silu noriem verejného poriadku vo vnútroštátnom práve?

Sú zásada efektivity, vysoká úroveň ochrany v Únii sledovaná smernicou 1999/44 alebo iné ustanovenia či normy práva Únie v rozpore s holandským právom vo vzťahu k bremenu tvrdenia a dôkaznému bremenu spotrebiteľa/kupujúceho v súvislosti s povinnosťou (v primeranej lehote) informovať predávajúceho o zdanlivom nedostatku dodaného tovaru?

Sú zásada efektivity, vysoká úroveň ochrany v Únii sledovaná smernicou 1999/44 alebo iné ustanovenia či normy práva Únie v rozpore s holandským právom vo vzťahu k bremenu tvrdenia a dôkaznému bremenu spotrebiteľa/kupujúceho, ktorým musí preukázať, že tovar nie je v súlade so zmluvou a že sa tento nesúlad objavil v lehote šiestich mesiacov od dodania? Čo znamenajú slová „nesúlad, ktorý sa objaví“ v článku 5 ods. 3 smernice 1999/44, a najmä v akom rozsahu musí spotrebiteľ/kupujúci uviesť skutočnosti a okolnosti, ktoré sa týkajú nesúladu so zmluvou (resp. jeho príčiny)? Je na tento účel postačujúce, že spotrebiteľ/kupujúci uvedie a v prípade dôvodného popierania preukáže, že nadobudnutý predmet nefunguje (bezchybne), alebo musí uviesť a v prípade dôvodného popierania aj preukázať, aký nedostatok predaného predmetu spôsobil toto nefungovanie (resp. chybné fungovanie)?

Je pre odpoveď na uvedené otázky relevantná skutočnosť, že pani Faberová bola v konaní vo veci samej na oboch stupňoch zastúpená advokátom?

Vec C-519/13 Aplha Bank Cyprus Ltd proti Si Senh Dau, Alpha Panareti Public Ltd, Susan Towson, Stewart Cresswell, Gillian Cresswell, Julie Gaskell, Peter Gaskell, Richard Wernham, Tracy Wernham, Joanne Zorani et Richard Simpson

- návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Anotato Dikastirio Kyprou (Cyprus) 27. septembra 2013 (uverejnené v Ú. v. EÚ C 377, zväzok 56, 21. decembra 2013, s. 6)

Výklad nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 z 13. novembra 2007 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych a obchodných veciach v členských štátoch (doručovanie písomností) a o zrušení nariadenia Rady (ES) č. 1348/2000 (Ú. v. EÚ L 324, s. 79) – Povinnosť informovať osobu, ktorej sa má písomnosť doručiť, na vzorovom tlačive uvedenom v prílohe II nariadenia o podmienkach, za akých môže doručovanú písomnosť odmietnuť – Pôsobnosť – Následky na platnosť doručenia v prípade nedoručenia vzorového tlačiva, keď sa preukáže, že osoba, ktorej sa písomnosť doručuje, sa

zoznámila s obsahom dotknutých dokumentov – Právny zástupca odporcu, ktorý sa dostavil na súd na účely napadnutia platnosti súdneho predvolania – Možnosť doručiť dotknuté písomnosti tomuto právnemu zástupcovi namiesto vykonania nového doručenia v súlade s ustanoveniami nariadenia č. 1393/2007

Prejudiciálne otázky:
Je potrebné doručiť vzorové tlačivo podľa nariadenia (ES) č. 1393/2007 v každej veci, alebo sa pripúšťajú výnimky?

Ak sa doručenie tohto tlačiva považuje za potrebné v každej veci, je jeho opomenutie v prejednávanej veci dôvodom neplatnosti doručenia ako celku?

V prípade zápornej odpovede, možno v súlade so zmyslom a s účelom nariadenia (ES) č. 1393/2007 doručiť predmetnú písomnosť právnemu zástupcovi žalovaných, ktorí so svojou prítomnosťou v konaní súhlasili s výhradou, pričom právny zástupca sa voči klientom zaviazal písomnosť prevziať, alebo treba nové doručenie, ktoré sa vykoná v súlade s postupom podľa nariadenia (ES) č. 1393/2007?

Vec C-535/13 Honda Giken Kogyo Kabushiki Kaisha proti Maria Patmanídi AE

- návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Protodikeío Athinón (Grécko) 10. októbra 2013 (uverejnené v Ú. v. EÚ C 377, zväzok 56, 21. decembra 2013, s. 6)

Výklad článku 7 smernice 89/104/EHS: prvá smernica Rady z 21. decembra 1988 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok (Ú. v. ES L 40, 1989, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 92) a článku 13 nariadenia Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 11, 1994, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146) – Výrobky uvedené na trh v Únii majiteľom ochrannej známky alebo s jeho súhlasom – Rozsah – Súbežné dovozy automobilových výrobkov na základe vyčerpania práva z ochrannej známky na medzinárodnej úrovni – Zákonnosť

Prejudiciálna otázka:
Aký je rozsah pôsobnosti ustanovení článku 7 smernice 89/104/EHS (teraz článok 7 smernice 2008/95/ES) a článku 13 nariadenia (ES) 40/94/ES (teraz článok 13 nariadenia č. 207/2009) v súvislosti s právom majiteľa ochrannej známky zakázať súbežný dovoz jeho výrobkov, ako sú náhradné diely na motorové vozidlá všetkých typov, ktoré sa vyrobili a prvýkrát uviedli na trh v tretej krajine vzhľadom na EÚ a EHP, na územie EÚ a EHP, najmä ak ide o tovar charakteristický širokým ziskovým rozpätím a stlačením cien, čo je skutočnosť, ktorú preukazujú aj výkyvy v cenovej politike, a/alebo ktorých súbežný dovoz môže zapríčiniť významné zníženie cien pre konečného spotrebiteľa v prospech jednak tohto spotrebiteľa, jednak hospodárskej súťaže, a to s ohľadom na nasledujúce ustanovenia, či už sa zohľadnia jednotlivo alebo vo vzájomnom spojení:

a) články 101 ZFEÚ a 102 ZFEÚ, b) články I, XI.1, III.4 a článok XX písm. d) Všeobecnej dohody o clách a obchode 1994, ako aj jej ustanovenia vo všeobecnosti a c) články I a XXIV Všeobecnej dohody o clách a obchode 1994, osobitne ak tieto ustanovenia vedú k [extenzívnemu] uplatňovaniu článku 7 ods. 1 smernice 2008/95/ES a článku 13 ods. 1 nariadenia (ES) č. 207/2009… na tovar uvedený na trh v štátoch, ktoré sú zmluvnými stranami Všeobecnej dohody o clách a obchode 1994, [a] uvedené ustanovenia sú vo vzájomnom rozpore?

Obchodné právo

Vec C-536/13 Gazprom OAO, ďalší účastník konania: Litovská republika, zastúpená Ministerstvom energetiky Litovskej republiky

- návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litva) 14. októbra 2013 (uverejnené v Ú. v. EÚ C 377, zväzok 56, 21. decembra 2013, s. 7)

Výklad nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004) – Rozhodnutie, ktorým sa zakazuje súdne konanie, vyhlásené rozhodcovským súdom so sídlom v jednom členskom štáte a obsahujúce zákaz začať konanie pred súdom iného členského štátu z dôvodu porušenia arbitrážnej doložky a uloženie povinnosti obmedziť nároky uvedené v rámci súdneho prostriedku nápravy – Právo súdu rozhodnúť o svojej právomoci týkajúcej sa sporu, ktorý spadá do pôsobnosti nariadenia č. 44/2001 – Právo súdu členského štátu neuznať také rozhodnutie rozhodcovského súdu s cieľom zaručiť prednosť práva Únie a účinnosť nariadenia č. 44/2001

Prejudiciálne otázky:
Ak rozhodcovský súd vydá súdne rozhodnutie, ktorým sa zakazuje súdne konanie, a tým zakáže určitej osobe, aby uplatnila určité nároky pred súdom členského štátu, ktorý má podľa pravidiel týkajúcich sa právomoci obsiahnutých v nariadení Brusel I právomoc meritórne prejednať občianskoprávnu vec, má súd členského štátu právo odmietnuť uznať takéto rozhodnutie rozhodcovského súdu, lebo obmedzuje právo súdu, aby sám určil, či má právomoc prejednať vec podľa pravidiel týkajúcich sa právomoci obsiahnutých v nariadení Brusel I?

V prípade kladnej odpovede na prvú otázku, platí to isté aj v prípade, ak sa súdnym rozhodnutím, ktorým sa zakazuje súdne konanie, vydaným rozhodcovským súdom ukladá účastníkovi konania povinnosť obmedziť svoje nároky vo veci, ktorá sa prejednáva v inom členskom štáte, a súd tohto členského štátu má právomoc prejednať túto vec podľa pravidiel týkajúcich sa právomoci obsiahnutých v nariadení Brusel I?

Môže vnútroštátny súd v snahe zaručiť prednosť práva Európskej únie a úplnú účinnosť nariadenia Brusel I odmietnuť uznať rozhodnutie rozhodcovského súdu, ak takéto rozhodnutie obmedzuje právo vnútroštátneho súdu rozhodnúť o svojej vlastnej právomoci a oprávneniach vo veci, ktorá spadá do pôsobnosti nariadenia Brusel I?

Obchodné právo

Výber z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie

Vec C-105/12 Holandské kráľovstvo proti Essent NVa Essent Nederland BV
C-106/12 Holandské kráľovstvo proti Eneco Holding NV
C-107/12 Holandské kráľovstvo proti Delta NV

- rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (veľkej komory) z 22. októbra 2013 v spojených veciach C-105/12, C-106/12 a C-107/12 – návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Hoge Raad der Nederlanden (Najvyšším súdom Holandska) týkajúci sa výkladu článkov 63 a 345 Zmluvy o fungovaní Európskej únie /ďalej len „ZFEÚ“/

(Voľný pohyb kapitálu – Článok 63 ZFEÚ – Úpravy vlastníckych vzťahov – Článok 345 ZFEÚ – Prevádzkovatelia distribučných sústav elektrickej energie a plynu – Zákaz privatizácie – Zákaz prepojení s podnikmi, ktoré vyrábajú a dodávajú elektrickú energiu alebo plyn alebo s nimi obchodujú – Zákaz činností, ktoré by mohli byť v rozpore so správou sústavy)

Skutkový stav:

Právo Únie týkajúce sa vnútorného trhu s elektrickou energiou a zemným plynom sa podľa smerníc z roku 2003 snaží zabezpečiť najmä otvorený a transparentný trh, nediskriminačný a transparentný prístup do siete prevádzkovateľa distribučnej sústavy, ako aj spravodlivú hospodársku súťaž.[4]

Podľa nedávno prijatej právnej úpravy Holandského kráľovstva súkromný investor nemôže nadobudnúť alebo vlastniť akcie alebo podiely na základnom imaní prevádzkovateľa distribučných sústav elektrickej energie a plynu, ktorý pôsobí na holandskom území („zákaz privatizácie“). Ďalej sú zakázané vlastnícke vzťahy alebo vzťahy kontroly medzi spoločnosťami, ktoré sú súčasťou skupiny, do ktorej patrí takýto prevádzkovateľ, a spoločnosťami patriacimi do skupiny, ktorej súčasťou je podnik, ktorý na holandskom území elektrickú energiu alebo plyn vyrába, dodáva alebo s nimi obchoduje („zákaz skupiny“). Nakoniec vnútroštátny zákon zakazuje tiež vykonávanie úkonov alebo činností, ktoré by mohli byť v rozpore so záujmom správy dotknutej sústavy týmto prevádzkovateľom alebo skupinou, do ktorej patrí.

V čase prijatia tejto právnej úpravy boli Essent, Eneco a Delta vertikálne integrovanými podnikmi, ktoré pôsobili na holandskom území v oblasti výroby, dodávky elektrickej energie a/alebo plynu a/alebo obchodovania s nimi, ako aj v oblasti správy a prevádzkovania distribučných sústav elektrickej energie a plynu na tomto istom území.

Po prijatí vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá stanovila zákaz privatizácie, zákaz skupiny a zákaz činností, ktoré by mohli byť v rozpore so správou sústavy, sa Essent NV 1. júla 2009 rozdelila na dva samostatné podniky, a to jednak Enexis Holding NV, ktorého predmetom podnikania je správa distribučnej sústavy elektrickej energie a plynu na holandskom území a ktorý je vlastnený v celom rozsahu verejnými orgánmi, a jednak Essent NV, ktorého predmetom podnikania je výroba a dodávka elektrickej energie a plynu a obchodovanie

[4] Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2003/54/ES z 26. júna 2003 o spoločných pravidlách pre vnútorný trh s elektrickou energiou a o zrušení smernice 96/92/ES (Ú. v. EÚ L 176, s. 37; Mim. vyd. 12/002, s. 211) a smernica Európskeho parlamentu a Rady č. 2003/55/ES z 26. júna 2003 o spoločných pravidlách pre vnútorný trh so zemným plynom, ktorou sa ruší smernica 98/30/ES (Ú. v. EÚ L 176, s. 57; Mim. vyd. 12/002, s. 230).

s nimi. Spoločnosť Essent NV kúpila dcérska spoločnosť nemeckej skupiny špecializovanej v odvetví energie, RWE AG. Eneco Holding NV a Delta NV neboli rozdelené, ale poverili svoje dcérske spoločnosti, Stedin Netbeheer BV a Delta Netwerkbedrijf BV, správou svojich distribučných sústav.

V tejto súvislosti sa Essent, Eneco a Delta obrátili na vnútroštátne súdy a domáhali sa určenia, že vnútroštátna právna úprava je nezlučiteľná s voľným pohybom kapitálu. Hoge Raad der Nederlanden (Najvyšší súd Holandska) rozhodujúci spor na poslednom stupni rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky, ktoré boli v každej zo spojených vecí formulované rovnako:

1. Má sa článok 345 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že pod „úpravu vlastníckych vzťahov uplatňovanú v členských štátoch“ patrí aj režim absolútneho zákazu privatizácie v zmysle nariadenia z roku 2008, o ktorý ide vo veci samej, v spojení s článkom 93 zákona o elektrickej energii a článkom 85 zákona o plyne, podľa ktorého sa podiely prevádzkovateľa sústavy môžu prevádzať výlučne v rámci verejnej sféry?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku, bude to mať za následok, že sa ustanovenia o voľnom pohybe kapitálu nebudú môcť uplatniť na zákaz skupiny, ani na zákaz činností, ktoré by mohli byť v rozpore so správou sústavy, alebo prinajmenšom, že sa zákaz skupiny a zákaz činností, ktoré by mohli byť v rozpore so správou sústavy, nebudú môcť posudzovať z hľadiska ustanovení o voľnom pohybe kapitálu?

3. Sú ciele, ktoré sleduje zákon o nezávislej správe sústav, a to vytvoriť pomocou zákazu krížového financovania v širokom zmysle (ku ktorému patrí aj výmena strategických informácií) transparentnosť na trhu s energiou a zabrániť narušeniu hospodárskej súťaže, výlučne hospodárskymi záujmami, alebo je možné považovať ich aj za záujmy nehospodárskej povahy, ktoré môžu za istých okolností – ako naliehavé dôvody všeobecného záujmu – predstavovať odôvodnenie obmedzenia voľného pohybu kapitálu?

Z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie (veľkej komory) z 22. októbra 2013 vyplýva, že obmedzenia voľného pohybu kapitálu týkajúce sa podnikov pôsobiacich na trhoch s elektrickou energiou a zemným plynom môžu byť v súlade s európskym právom. V tomto kontexte predstavujú ciele zabezpečiť nenarušenú hospodársku súťaž na účely ochrany spotrebiteľov a bezpečnosť dodávky energie naliehavé dôvody všeobecného záujmu.

Súdny dvor na úvod konštatoval, že na zákaz privatizácie – ktorý najmä znamená, že žiaden súkromný investor nemôže nadobudnúť akcie alebo podiely na základnom imaní prevádzkovateľa distribučnej sústavy elektrickej energie alebo plynu pôsobiacom na holandskom území, – sa vzťahuje článok 345 ZFEÚ, ktorý vyjadruje zásadu neutrality Zmlúv vo vzťahu k úprave vlastníckych vzťahov uplatňovanej v členských štátoch a podľa ktorého členské štáty môžu predovšetkým legitímne sledovať cieľ, ktorý spočíva v zavedení alebo zachovaní úpravy verejného vlastníctva v prípade niektorých podnikov.

Účinkom článku 345 ZFEÚ však nie je to, aby sa vlastnícke vzťahy existujúce v členských štátoch vyňali z pôsobnosti základných pravidiel Zmluvy o FEÚ, najmä pravidla zákazu diskriminácie, slobody usadiť sa a voľného pohybu kapitálu. Preto Súdny dvor konštatoval, že vzhľadom na tieto účinky predstavuje zákaz privatizácie obmedzenie voľného pohybu kapitálu.

Dôvody, ktoré stoja za výberom úpravy vlastníckych vzťahov použitej vnútroštátnou právnou úpravou, však predstavujú faktory, ktoré možno zohľadniť ako dôvody odôvodňujúce obmedzenia voľného pohybu kapitálu. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby vykonal takéto posúdenie.

Pokiaľ ide o zákaz skupiny a zákaz činností, ktoré by mohli byť v rozpore so správou sústavy, Súdny dvor konštatoval, že aj tieto zákazy predstavujú obmedzenia voľného pohybu kapitálu, ktoré treba odôvodniť. V tejto súvislosti uviedol, že ciele spočívajúce v boji proti krížovému financovaniu v širokom zmysle, ku ktorému patrí aj výmena strategických informácií, zabezpečenie transparentnosti na trhu s elektrickou energiou a plynom a zabránenie narušaniu hospodárskej súťaže, ktoré sú uvedené v otázke vnútroštátneho súdu, sledujú zabezpečenie nenarušenej hospodárskej súťaže na trhu výroby a dodávky elektrickej energie a plynu a obchodovania s nimi. Cieľ boja proti krížovému financovaniu, okrem iného, sleduje zabezpečenie dostatočného investovania do distribučných sústav elektrickej energie a plynu.

Podľa Súdneho dvora tak predmetné vnútroštátne právne ustanovenia sledujú naliehavé dôvody všeobecného záujmu. Cieľ nenarušenej hospodárskej súťaže sleduje tiež Zmluva o FEÚ, a to najmä na účely ochrany spotrebiteľov. V súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora predstavuje ochrana spotrebiteľov naliehavý dôvod všeobecného záujmu.

Ďalej Súdny dvor uviedol, že cieľ zaistiť dostatočné investovanie do distribučných sústav elektrickej energie a plynu sleduje zabezpečenie najmä bezpečnosti dodávky energie, teda cieľ, ktorý Súdny dvor tiež uznal za naliehavý dôvod všeobecného záujmu.

Napokon zákaz skupiny a zákaz činností, ktoré by mohli byť v rozpore so záujmom správy sústavy, boli zavedené holandským zákonom, ktorý najmä zmenil vnútroštátne ustanovenia, ktoré boli prijaté s cieľom prebrať smernice z roku 2003. Hoci tieto zákazy nie sú uložené uvedenými smernicami, Holandské kráľovstvo sledovalo zavedením týchto opatrení ciele, ktorým venujú pozornosť uvedené smernice.

Preto ciele uvedené vnútroštátnym súdom môžu podľa Súdneho dvora v zásade, ako naliehavé dôvody všeobecného záujmu, odôvodňovať konštatované obmedzenia základných slobôd.

V tejto súvislosti však Súdny dvor pripomenul, že tieto obmedzenia musia byť primerané sledovaným cieľom a nemôžu ísť nad rámec toho, čo je na dosiahnutie týchto cieľov nevyhnutné, čo musí overiť vnútroštátny súd.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. **Článok 345 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že zahŕňa zákaz privatizácie, o aký ide vo veci samej, podľa ktorého akcie prevádzkovateľa distribučnej sústavy elektrickej energie alebo plynu, ktorý pôsobí na holandskom území, môžu priamo alebo nepriamo vlastniť verejné orgány určené vnútroštátnou právnou úpravou. Tento výklad však neznamená, že článok 63 ZFEÚ sa neuplatňuje na vnútroštátnu právnu úpravu, o akú ide vo veci samej, ktorá zakazuje privatizáciu prevádzkovateľa distribučnej sústavy elektrickej energie alebo plynu, alebo ktorá tiež zakazuje na jednej strane prepojenie vo forme vlastníckych vzťahov alebo kontroly medzi spoločnosťami, ktoré sú súčasťou skupiny, do ktorej patrí prevádzkovateľ distribučnej sústavy elektrickej energie alebo plynu pôsobiaci na holandskom území, a spoločnosťami, ktoré patria do skupiny, ktorej súčasťou je**

podnik, ktorý na tomto území vyrába, dodáva alebo predáva elektrickú energiu alebo plyn, ako aj na druhej strane vykonávanie úkonov alebo činností, ktoré by mohli byť v rozpore so záujmom správy dotknutej sústavy týmto prevádzkovateľom alebo skupinou, do ktorej patrí.

2. **Pokiaľ ide o zákaz privatizácie, o ktorý ide vo veci samej, ktorý spadá pod článok 345 ZFEÚ, ciele, o ktoré sa opiera výber zákonodarcu, pokiaľ ide o úpravu vlastníckych vzťahov, možno zohľadniť ako naliehavé dôvody všeobecného záujmu na účely odôvodnenia obmedzenia voľného pohybu kapitálu. Čo sa týka ďalších zákazov, ciele boja proti krížovému financovaniu v širokom zmysle, vrátane výmeny strategických informácií, zaručenia transparentnosti na trhu s elektrickou energiou a plynom alebo zabránenia narúšaniu hospodárskej súťaže, môžu ako naliehavé dôvody všeobecného záujmu odôvodňovať obmedzenia voľného pohybu kapitálu spôsobené vnútroštátnou právnou úpravou, akou je právna úprava vo veci samej.**

Vec C-95/12 Európska komisia proti Spolkovej republike Nemecko

- rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (veľkej komory) z 22. októbra 2013

(Nesplnenie povinnosti členským štátom – Rozsudok Súdneho dvora o určení nesplnenia povinnosti – Vnútroštátna právna úprava, ktorá na prijatie niektorých rozhodnutí spoločnosti Volkswagen AG akcionármi stanovuje 20% blokujúcu menšinu)

Skutkový stav:

Nemecký automobilový výrobca Volkswagen bol v roku 1960 zmenený na akciovú spoločnosť spolkovým zákonom, ktorý sa nazýva aj „zákon o Volkswagene“[5]. V čase prijatia zákona o Volkswagene boli Spolková republika Nemecko a Spolková krajina Dolné Sasko dvomi hlavnými akcionárkami spoločnosti Volkswagen, pričom každá z nich mala 20%-nú účasť na jej základnom imaní. Hoci Spolková republika Nemecko už nie je akcionárkou tejto spoločnosti, Spolková krajina Dolné Sasko si ponechala 20%-nú účasť.

Zákon o Volkswagene pôvodne Spolkovej republike Nemecko a Spolkovej krajine Dolné Sasko umožňoval vymenovať dvoch členov dozornej rady, pokiaľ vlastnili akcie tejto spoločnosti.[6] Tento zákon okrem toho stanovoval obmedzenie hlasovacích práv každého akcionára počtom hlasov priznaných na základe 20%-nej účasti na základnom imaní.[7] Navyše zákon o Volkswagene stanovoval zníženú blokujúcu menšinu, ktorá umožňovala menšine vlastniacej 20% základného imania brániť prijatiu dôležitých rozhodnutí spoločnosti, zatiaľ čo nemecký zákon o akciových spoločnostiach na to vyžadoval 25%.[8]

[5] Zákon o privatizácii obchodných podielov spoločnosti s ručením obmedzeným Volkswagenwerk (Gesetz über die Überführung der Anteilsrechte an der Volkswagenwerk Gesellschaft mit beschränkter Haftung in private Hand) z 21. júla 1960.
[6] § 4 ods. 1.
[7] § 2 ods. 1.
[8] § 4 ods. 3.

Komisia, ktorá sa domnievala, že tieto tri ustanovenia zákona o Volkswagene sú v rozpore najmä s voľným pohybom kapitálu, ktorý zaručuje právo Únie, v roku 2005 podala proti Nemecku žalobu o nesplnenie si povinnosti na Súdny dvor.

Súdny dvor v rozsudku vyhlásenom v roku 2007[9] konštatoval, že Nemecko tým, že zachovalo účinnosť ustanovení zákona o Volkswagene, podľa ktorých mali Spolková republika Nemecko a Spolková krajina Dolné Sasko právo vymenovať členov dozornej rady, ako aj ustanovenie o stanovení stropu hlasovacích práv v spojení s ustanovením o znížení prahu blokujúcej menšiny, porušilo voľný pohyb kapitálu.

V nadväznosti na tento rozsudok Nemecko zrušilo[10] prvé dve ustanovenia, ale zachovalo účinnosť ustanovenia o znížení prahu blokujúcej menšiny.

Komisia zastávala názor, že z rozsudku z roku 2007 vyplýva, že každé z týchto troch ustanovení predstavuje samostatné porušenie voľného pohybu kapitálu, a preto malo byť zrušené aj ustanovenie o znížení prahu blokujúcej menšiny. V dôsledku toho sa znovu[11] obrátila na Súdny dvor a žiadala, aby boli Nemecku uložené finančné sankcie z dôvodu neúplného vykonania rozsudku z roku 2007. Komisia navrhovala uloženie penále vo výške 282.725,10 eura denne za omeškanie s vykonaním rozsudku z roku 2007, a to odo dňa vyhlásenia rozsudku v tejto veci až do vykonania rozsudku z roku 2007. Okrem toho Komisia navrhovala uloženie paušálnej pokuty, ktorej výška by sa vypočítala vynásobením dennej sumy 31.114,72 eura počtom dní, počas ktorých pretrváva porušenie, a to od vyhlásenia rozsudku z roku 2007 až do vyhlásenia rozsudku v tejto veci alebo do dátumu, keď tento členský štát ukončí porušenie.

Súdny dvor (veľká komora) rozsudkom z 22. októbra 2013 zamietol žalobu podanú Komisiou, ktorá navrhovala uložiť Nemecku finančné sankcie, pokiaľ ide o zákon o Volkswagene **dôvodiac, že Nemecko vyhovelo pôvodnému rozsudku Súdneho dvora vyhlásenému v roku 2007 v plnom rozsahu.**

Podľa Súdneho dvora, **tak z výroku rozsudku z roku 2007 obsahujúceho rozhodnutie Súdneho dvora, ako aj z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia, vyplýva, že Súdny dvor nekonštatoval nesplnenie si povinnosti vyplývajúce zo samostatne posudzovaného ustanovenia o znížení prahu blokujúcej menšiny, ale len v súvislosti so spojením tohto ustanovenia s ustanovením týkajúcim sa stanovenia stropu hlasovacích práv.**

V dôsledku toho si Nemecko tým, že zrušilo jednak ustanovenie zákona o Volkswagene týkajúce sa práva Spolkovej republiky Nemecko a Spolkovej krajiny Dolné Sasko vymenovať členov dozornej rady, a jednak ustanovenie o stanovení stropu hlasovacích práv, čím odstránilo možnosť spojenia medzi týmto druhým ustanovením a ustanovením týkajúcim sa zníženia prahu blokujúcej menšiny, v stanovenej lehote **splnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z rozsudku z roku 2007.**

Súdny dvor, okrem iného, zamietol výhradu Komisie, podľa ktorej malo Nemecko tiež zmeniť stanovy spoločnosti Volkswagen, ktoré analogicky so zákonom o Volkswagene naďalej obsahovali ustanovenie o znížení prahu blokujúcej menšiny, ako neprípustnú

[9] Rozsudok Súdneho dvora z 23. októbra 2007, *Komisia/Nemecko*, C-112/05; pozri tiež TK č. 74/07.

[10] Zákonom, ktorým sa mení a dopĺňa zákon o privatizácii obchodných podielov spoločnosti s ručením obmedzeným Volkswagenwerk (Gesetz zur Änderung des Gesetzes über die Überführung der Anteilsrechte an der Volkswagenwerk Gesellschaft mit beschränkter Haftung in private Hand), z 8. decembra 2008.

[11] Na účely všeobecných informácií o konaní o nesplnení si povinnosti pred Súdnym dvorom pozri upozornenie na konci tohto tlačového komuniké.

z dôvodu, že rozsudok z roku 2007 sa netýkal stanov tejto spoločnosti, ale len súladu určitých ustanovení zákona o Volkswagene s právom Únie.

Vec C-85/12 LBI hf, predtým Landsbanki Islands hf proti Kepler Capital Markets SA a Frédéric Giraux

- rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (piatej komory) z 24. októbra 2013 – návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Cour de cassation (Kasačný súd, Francúzsko) týkajúci sa výkladu smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/24/ES zo 4. apríla 2001 o reorganizácii a likvidácii úverových inštitúcií (Ú. v. ES L 125, s. 15; Mim. vyd. 06/004, s. 15)

(Reorganizácia a likvidácia úverových inštitúcií – Smernica 2001/24/ES – Články 3, 9 a 32 – Vnútroštátny akt zákonodarcu priznávajúci reorganizačným opatreniam účinky likvidácie – Legislatívne ustanovenie zakazujúce alebo odkladajúce akúkoľvek žalobu proti úverovej inštitúcii po nadobudnutí účinnosti moratória)

Skutkový stav:

Smernica o reorganizácii a likvidácii úverových inštitúcií[12] stanovuje, že v prípade úpadku úverovej inštitúcie, ktorá má organizačné zložky v iných členských štátoch, sa reorganizačné opatrenia a likvidácia uskutočnia v rámci jediného insolvenčného konania v členskom štáte, v ktorom sa nachádza sídlo inštitúcie (nazvanom domovský štát). Preto sa na takéto opatrenia v zásade vzťahuje jediné právo v oblasti úpadku a uplatňujú sa podľa práva domovského štátu, pričom ich účinky nastávajú v súlade s týmto právom v celej Únii bez akýchkoľvek ďalších formálnych požiadaviek. V tejto súvislosti majú štáty, ktoré sú zmluvnými stranami Dohody o Európskom hospodárskom priestore, ako je Island, rovnaké postavenie ako členské štáty Európskej únie.

V kontexte zrútenia sa finančného systému na Islande a v súvislosti s medzinárodnou finančnou krízou, ktorá nastala v roku 2008, prijal islandský zákonodarca súbor reorganizačných opatrení týkajúcich sa rôznych finančných inštitúcií so sídlom v tomto štáte. Predovšetkým zákon z 13. novembra 2008[13] na jednej strane zakázal podávanie žalôb proti finančným inštitúciám, ktorým sa priznalo moratórium na platby, a na druhej strane stanovil prerušenie prebiehajúcich súdnych konaní. Zákonom z 15. apríla 2009[14] islandský zákonodarca podriadil finančné inštitúcie, ktorým sa priznalo moratórium, prechodným ustanoveniam, ktorých cieľom bolo uplatniť na ich postavenie osobitný režim likvidácie bez toho, aby sa pred uplynutím moratória skutočne vyhlásila ich likvidácia.

LBI hf (predtým Landsbanki Islands hf) je islandskou úverovou inštitúciou, ktorej bolo moratórium na platby priznané 5. decembra 2008 rozhodnutím Miestneho súdu v Reykjavíku. O niečo skôr, 10. novembra 2008, sa voči LBI uplatnili dve zaisťovacie opatrenia vo Francúzsku na návrh veriteľa s bydliskom v tomto členskom štáte. LBI napadla tieto zaistenia pred francúzskymi súdmi, pričom uviedla, že podľa smernice sa voči svojmu francúzskemu

[12] Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2001/24/ES zo 4. apríla 2001 o reorganizácii a likvidácii úverových inštitúcií (Ú. v. ES L 125, s. 15; Mim. vyd. 06/004, s. 15).
[13] Zákon 129/2008.
[14] Zákon 44/2009.

veriteľovi môže priamo domáhať reorganizačných opatrení prijatých na Islande. Okrem toho Miestny súd v Reykjavíku vyhlásil 22. novembra 2010 začatie likvidácie LBI.

V tejto súvislosti sa Cour de cassation (Francúzsko), ktorý preskúmava túto vec v konaní na poslednom stupni, obrátil na Súdny dvor s otázkou, či sa aj na reorganizačné opatrenia alebo opatrenia na likvidáciu vyplývajúce z prechodných ustanovení zákona z 15. apríla 2009 vzťahuje smernica, ktorej cieľom je vzájomné uznávanie reorganizačných opatrení a opatrení na likvidáciu prijatých správnymi a súdnymi orgánmi. Francúzsky súd chce navyše vedieť, či smernica bráni uplatňovaniu účinkov moratória so spätnou účinnosťou na zaisťovacie opatrenia prijaté v inom členskom štáte pred jeho vyhlásením.

Cour de cassation (Kasačný súd, Francúzsko) preto prerušil konanie a položil Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

1. Majú sa články 3 a 9 smernice 2001/24 vykladať v tom zmysle, že také reorganizačné opatrenia alebo opatrenia na likvidáciu úverovej inštitúcie, akými sú opatrenia, ktoré vyplývajú zo zákona č. 44/2009, sa považujú za opatrenia prijaté správnym alebo súdnym orgánom v zmysle týchto článkov?

2. Má sa článok 32 smernice 2001/24 vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby taký vnútroštátny právny predpis, akým je § 98 zákona č. 161/2002 o úverových inštitúciách, ktorý zakazuje alebo prerušuje akékoľvek súdne konanie proti úverovej inštitúcii od okamihu účinnosti moratória, vyvolával účinky vo vzťahu k zaisťovacím opatreniam prijatým v inom členskom štáte pred vyhlásením moratória?

Súdny dvor (piata komora) v rozsudku z 24. októbra 2013 vyslovil, že moratórium na platby priznané banke LBI islandskými orgánmi vyvoláva vo Francúzsku účinky, ktoré mu priznáva islandská právna úprava. Smernica o reorganizácii a likvidácii úverových inštitúcií nebráni tomu, aby sa účinky tohto moratória vzťahovali so spätnou účinnosťou na zaisťovacie opatrenia vo Francúzsku.

Súdny dvor vo svojom rozsudku najskôr pripomenul, že správne a súdne orgány domovského členského štátu sú ako jediné oprávnené rozhodnúť o vykonaní reorganizačných opatrení v úverovej inštitúcii, ako aj o začatí likvidácie takejto inštitúcie. Predmetom uznania v zmysle smernice v ostatných členských štátoch sú tak len opatrenia, o ktorých rozhodli tieto orgány, spolu s účinkami, ktoré im priznáva právo domovského členského štátu.

Naproti tomu právna úprava domovského členského štátu týkajúca sa reorganizácie a likvidácie úverových inštitúcií môže v zásade vyvolávať účinky v iných členských štátoch len prostredníctvom konkrétnych opatrení prijatých správnymi a súdnymi orgánmi tohto členského štátu voči finančnej inštitúcii.

Pokiaľ ide o prechodné ustanovenia zákona z 15. apríla 2009, Súdny dvor spresnil, že prijatím týchto pravidiel **islandský zákonodarca nenariadil likvidáciu úverových inštitúcií, ktorým sa priznalo moratórium, ako takú,** ale moratóriám, ktoré sa uplatňovali k určitému dňu, priznal určité účinky spojené s likvidáciou. Z týchto prechodných ustanovení tiež vyplýva, že nemôžu vyvolávať účinky, ak neexistuje súdne rozhodnutie priznávajúce alebo predlžujúce finančnej inštitúcii pred týmto dňom moratórium. **Tieto pravidlá tak nevyvolávajú účinky priamo, ale prostredníctvom reorganizačného opatrenia, o ktorom** voči určenej finančnej inštitúcii **rozhodol súdny orgán.** Z toho vyplýva, že **moratórium priznané LBI môže v zmysle smernice vyvolávať v členských štátoch Únie účinky, ktoré mu priznáva islandská právna úprava.**

Pokiaľ ide o otázku, či na to, aby prechodné pravidlá mohli vyvolávať účinky v členských štátoch Únie, musí existovať možnosť podať proti nim opravný prostriedok, Súdny dvor pripomenul, že smernica zavádza systém vzájomného uznávania vnútroštátnych reorganizačných opatrení a opatrení na likvidáciu, pričom jej cieľom nie je harmonizovať vnútroštátnu právnu úpravu v tejto oblasti. Zdôraznil, že smernica nepodmieňuje uznávanie reorganizačných opatrení a opatrení na likvidáciu možnosťou opravného prostriedku voči nim. Rovnako ani právo členského štátu nemôže podmieniť toto uznanie podmienkou, akú by prípadne stanovovala jeho vnútroštátna právna úprava.

Následne, pokiaľ ide o otázku, či smernica bráni uplatňovaniu účinkov moratória so spätnou účinnosťou na zaisťovacie opatrenia prijaté v inom členskom štáte, Súdny dvor uviedol, že účinky zaisťovacích opatrení a likvidácie sa v zásade riadia právom domovského členského štátu. Toto všeobecné pravidlo sa však neuplatňuje na „neukončené súdne spory“, ktoré sa riadia právom členského štátu, v ktorom takýto spor prebieha. Pokiaľ ide o rozsah tejto výnimky, Súdny dvor konštatoval, že **pojem „neukončené súdne spory“ sa vzťahuje iba na konania vo veci samej, a že jednotlivé opatrenia na nútený výkon rozhodnutí vyplývajúcich z týchto konaní sa riadia právnymi predpismi domovského členského štátu.** V tejto súvislosti Súdny dvor konštatoval, že **zaisťovacie opatrenia prijaté vo Francúzsku** predstavujú jednotlivé opatrenia na nútený výkon rozhodnutí, a že z tohto dôvodu sa účinky moratória, ktoré bolo priznané LBI na Islande, na tieto zaisťovacie opatrenia **riadia islandským právom.**

Okrem toho okolnosť, že tieto opatrenia boli prijaté pred tým, ako sa LBI priznalo predmetné moratórium, nemôže vyvrátiť tento záver, lebo v zmysle smernice **sa islandským právom riadia aj jeho časové účinky.** Smernica preto nebráni tomu, aby sa reorganizačné opatrenie, ako je moratórium, stanovilo so spätnou účinnosťou.

Vzhľadom na tieto dôvody Súdny dvor (piata komora) rozhodol takto:

1. **Články 3 a 9 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/24/ES zo 4. apríla 2001 o reorganizácii a likvidácii úverových inštitúcií sa majú vykladať v tom zmysle, že také reorganizačné opatrenia alebo opatrenia na likvidáciu týkajúce sa úverovej inštitúcie, akými sú opatrenia, ktoré vychádzajú z prechodných ustanovení uvedených v bode II zákona č. 44/2009, sa majú považovať za opatrenia prijaté správnym alebo súdnym orgánom v zmysle týchto článkov smernice 2001/24, keďže uvedené prechodné ustanovenia vyvolávajú účinky iba prostredníctvom súdnych rozhodnutí priznávajúcich finančnej inštitúcií moratórium.**

2. **Článok 32 smernice 2001/24 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby taký vnútroštátny právny predpis, akým je § 98 zákona č. 161/2002 z 20. decembra 2002 o úverových inštitúciách v znení zákona č. 129/2008 z 13. novembra 2008, ktorý zakazuje alebo preruší akékoľvek súdne konanie proti úverovej inštitúcii od okamihu účinnosti moratória, vyvolával účinky vo vzťahu k takým zaisťovacím opatreniam, akými sú opatrenia, o ktoré ide vo veci samej, prijatým v inom členskom štáte pred vyhlásením moratória.**

Obchodné právo

Vec C-40/12 P Gascogne Sack Deutschland GmbH proti Európskej komisii
C-50/12 P Kendrion NV proti Európskej komisii
C-58/12 P Groupe Gascogne SA proti Európskej komisii

- rozsudky Súdneho dvora Európskej únie (veľkej komory) z 26. novembra 2013

(Odvolanie – Hospodárska súťaž – Kartely – Trh s plastovými priemyselnými vrecami – Pripísateľnosť porušenia, ktorého sa dopustila dcérska spoločnosť, materskej spoločnosti – Neprimeraná dĺžka konania pred Všeobecným súdom – Zásada účinnej súdnej ochrany)

Skutkový stav:

V roku 2005 Komisia uložila viacerým podnikom pokuty v celkovej výške presahujúcej 290 miliónov eur z dôvodu ich účasti na karteli na trhu s plastovými priemyselnými vrecami.[15] Podľa Komisie porušenie spočívalo najmä v stanovovaní pevných cien a zavedení spoločných modelov na výpočet cien, rozdelení trhov, prideľovaní predajných kvót, prideľovaní zákazníkov, obchodov a objednávok a vo výmene informácií v Belgicku, Nemecku, Španielsku, vo Francúzsku, v Luxembursku a Holandsku.
Niektoré podniky, ktoré sa zúčastnili tohto kartelu, podali na Všeobecný súd žaloby, v ktorých navrhujú zrušenie rozhodnutia Komisie alebo zníženie výšky pokút, ktoré im boli uložené. Všeobecný súd rozsudkami vydanými 16. novembra 2011[16] rozhodol o niektorých z týchto žalôb a zamietol žaloby podané spoločnosťami Kendrion NV, Groupe Gascogne SA a Sachsa Verpackung GmbH (teraz Gascogne Sack Deutschland GmbH). Pokuty uložené týmto spoločnostiam zostali nezmenené (34 miliónov v prípade spoločnosti Kendrion, 9,9 milióna eur v prípade spoločnosti Gascogne Groupe a 13,2 milióna eur v prípade spoločnosti Sachsa Verpackung).
Tieto tri spoločnosti podali proti rozsudkom Všeobecného súdu odvolania na Súdny dvor.[17]

Súdny dvor (veľká komora) rozsudkami z 26. novembra 2013 potvrdil rozsudky Všeobecného súdu o účasti spoločností Gascogne Sack Deutschland, Groupe Gascogne a Kendrion na karteli na trhu s plastovými priemyselnými vrecami. Zároveň vyslovil, že tieto spoločnosti však môžu podať žaloby o náhradu škody smerujúce k náhrade prípadnej škody, ktorá im bola spôsobená z dôvodu neprimeranej dĺžky konania pred Všeobecným súdom.

Vo svojich rozsudkoch Súdny dvor najskôr pripomenul, že keď materská spoločnosť vlastní 100% základného imania svojej dcérskej spoločnosti, ktorá porušila pravidlá hospodárskej súťaže, platí vyvrátiteľná domnienka, že táto materská spoločnosť v skutočnosti vykonáva rozhodujúci vplyv na správanie svojej dcérskej spoločnosti (bod 38 rozsudku 58/12 P).

---

[15] Rozhodnutie Komisie K(2005) 4634 v konečnom znení z 30. novembra 2005 týkajúce sa konania podľa článku 81 [ES] (vec COMP/F/38.354 – Priemyselné vrecia) (Ú. v. EÚ L 282, s. 41).

[16] Rozsudky Všeobecného súdu zo 16. novembra 2011 vo veciach Fardem Packaging BV/Komisia (T-51/06), Kendrion NV/Komisia (T-54/06), v spojených veciach RKW SE/Komisia a JM Gesellschaft für industrielle Beteiligungen mbH & Co. KGaA/Komisia (T-55/06 et T-66/06), Low & Bonar plc a Bonar Technical Fabrics NV/Komisia (T-59/06), Stempher BV a Koninklijke Verpakkingsindustrie Stempher CV/Komisia (T-68/06), Groupe Gascogne SA/Komisia (T-72/06), Plasticos Españoles SA (ASPLA)/Komisia (T-76/06), Álvarez SA/Komisia (T-78/06) a Sachsa Verpackung GmbH/Komisia (T-79/06), pozri tiež TK č. 121/11. Vo veciach Trioplast Wittenheim SA/Komisia (T-26/06), Trioplast Industrier/Komisia (T-40/06), UPM-Kymmene Oyj/Komisia (T-53/06), FLS Plast/Komisia (T-64/06) a FLSmidth/Komisia (T-65/06), ktoré tiež súvisia s týmto kartelom, Všeobecný súd vydal svoje rozsudky 13. septembra 2010 a 6. marca 2012.

[17] Odvolania boli podané tiež proti rozsudkom vydaným vo veciach T-64/06, T-65/06, T-76/06 a T-78/06 (pozri veci C-243/12 P, C-238/12 P, C-35/12 P a C-36/12 P, ktoré sa v súčasnosti prejednávajú).

Komisia teda môže voči materskej spoločnosti vyvodiť solidárnu zodpovednosť za zaplatenie pokuty, ktorá bola uložená jej dcérskej spoločnosti.

To však neplatí, ak táto materská spoločnosť predloží dostatočné dôkazy, ktoré preukazujú, že jej dcérska spoločnosť sa na trhu správa samostatne. Keďže spoločnostiam Groupe Gascogne a Kendrion sa nepodarilo predložiť takýto dôkaz, Súdny dvor potvrdil, že Komisia im mohla pripísať zodpovednosť za porušenie, ktorého sa dopustili ich dcérske spoločnosti, a to spoločnosti Sachsa Verpackung a Fardem Packaging. Súdny dvor ďalej uviedol, že skutočnosť, že pokuta uložená spoločnosti Kendrion (34 miliónov eur) je výrazne vyššia ako pokuta uložená jej dcérskej spoločnosti (2,2 milióna eur), možno vysvetliť tým, že ku dňu prijatia rozhodnutia Komisie týkajúceho sa predmetného kartelu už tieto dve spoločnosti nevytvárali rovnaký podnik. Po tom, ako spoločnosť Kendrion predala svoju dcérsku spoločnosť, treba teda maximálnu výšku pokuty, ktorú možno uložiť za účasť na karteli a ktorá sa rovná 10% ročného obratu dotknutej spoločnosti, vypočítať samostatne pre každú z týchto dvoch spoločností.

Súdny dvor ďalej preskúmal, či tvrdenie troch spoločností, podľa ktorého konanie pred Všeobecným súdom trvalo neprimerane dlho a z tohto dôvodu im spôsobilo ujmu, môže mať vplyv na prejednávané veci.

V tejto súvislosti Súdny dvor v prvom rade pripomenul, že pokiaľ neprimeraná dĺžka konania nemá nijaký vplyv na riešenie sporu, nedodržanie primeranej lehoty na rozhodnutie nemôže viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku v rámci odvolania. V prejednávaných veciach však dotknuté spoločnosti nepredložili Súdnemu dvoru nijakú indíciu, z ktorej by vyplývalo, že nedodržanie primeranej lehoty na rozhodnutie Všeobecným súdom mohlo mať nejaký vplyv na riešenie sporov, ktoré mu boli predložené. Preto Súdny dvor zamietol návrhy spoločností, ktoré smerujú k zrušeniu rozsudkov Všeobecného súdu z tohto dôvodu.

V druhom rade Súdny dvor uviedol, že žaloba o náhradu škody podaná proti Únii[18] predstavuje v rozsahu, v akom sa môže vzťahovať na všetky prípady prekročenia primeranej lehoty, účinný a všeobecný prostriedok nápravy na uplatnenie a sankcionovanie takéhoto porušenia. Súdny dvor z toho odvodil, že **návrh na náhradu škody spôsobenej nedodržaním primeranej lehoty na rozhodnutie** Všeobecným súdom **nemožno podať priamo na Súdny dvor v rámci odvolania, ale treba ho podať na samotný Všeobecný súd prostredníctvom žaloby o náhradu škody.** V rámci takejto žaloby Všeobecnému súdu prináleží posúdiť v závislosti od okolností vlastných každej veci, či dodržal zásadu rozhodnutia v primeranej lehote. Všeobecnému súdu prináleží tiež posúdiť, či dotknutým účastníkom konania skutočne vznikla ujma z dôvodu porušenia ich práva na účinnú súdnu ochranu.

V tejto súvislosti Súdny dvor zdôraznil, že Všeobecnému súdu pri posúdení žalôb o náhradu škody prináleží zohľadniť zásady spoločné pre právne poriadky členských štátov, pokiaľ ide o rozhodovanie o žalobách založených na podobných porušeniach. Všeobecný súd musí najmä zistiť, či možno identifikovať okrem majetkovej ujmy aj nemajetkovú ujmu, ktorú dotknutí účastníci konania utrpeli prekročením lehoty, a ktorá by mala prípadne byť predmetom primeranej náhrady.

Vzhľadom na to Súdny dvor konštatoval, že v danom prípade **nemožno dĺžku konaní v predmetných veciach** pred Všeobecným súdom, ktorá sa natiahla na 5 rokov a 9 mesiacov,

[18] Na základe článku 268 ZFEÚ a článku 340 druhého odseku ZFEÚ.

odôvodniť nijakými okolnosťami súvisiacimi s týmito vecami. Neprimeranú dĺžku nemožno vysvetľovať ani zložitosťou sporov, ani správaním účastníkov konania a ani výskytom prekážok v konaní. S ohľadom na uvedené Súdny dvor konštatoval, že **konanie na Všeobecnom súde porušilo právo na rozhodnutie o veci v primeranej lehote, ktoré Charta základných práv Európskej únie priznáva účastníkom konania.** Súdny dvor tiež uviedol, že porušenie tohto práva je dostatočne závažné, a môže teda založiť zodpovednosť Únie za škody, ktoré z neho prípadne vyplynuli.

Za týchto okolností **Súdny dvor zamietol odvolania troch podnikov v celom rozsahu.**

Obchodné právo

Výber z judikatúry Všeobecného súdu Európskej únie

Vec T-79/12 Cisco Systems Inc. a Messagenet SpA proti Európskej komisii, ktorú v konaní podporoval Microsoft Corp.

- rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie (štvrtej komory) z 11. decembra 2013

(Hospodárska súťaž – Koncentrácie – Európske trhy komunikačných služieb cez internet – Rozhodnutie, ktorým sa koncentrácia vyhlasuje za zlučiteľnú so spoločným trhom – Zjavne nesprávne posúdenie – Povinnosť odôvodnenia)

Skutkový stav:

Spoločnosť Skype poskytuje služby a programové vybavenie na komunikáciu cez internet, pomocou ktorého možno zasielať rýchle správy, ako aj vykonávať hovory a videohovory.

Microsoft je americký podnik, ktorý sa zaoberá činnosťami týkajúcimi sa najmä navrhovania, vývoja softvérových produktov a ich uvádzania na trh, ako aj poskytovania s tým spojených služieb, ktoré zahŕňajú programové vybavenie a služby na komunikáciu cez internet určené pre širokú verejnosť, ako aj podnikovým používateľom.

V septembri 2011 Microsoft oznámil Komisii koncentráciu, ktorou chcel nadobudnúť kontrolu nad spoločnosťou Skype. Spoločnosti Cisco a Messagenet, spoločnosti poskytujúce služby a programové vybavenie na komunikáciu cez internet v prvom rade pre podniky, ale aj širokú verejnosť, predložili Komisii pripomienky, ktorými sa snažili preukázať protisúťažné účinky, ktoré zamýšľaná fúzia spôsobí. Komisia však v októbri 2011 vyhlásila koncentráciu[19] za zlučiteľnú s vnútorným trhom.

Cisco a Messagenet následne podali proti rozhodnutiu Komisie žalobu o neplatnosť na Všeobecný súd Európskej únie.

Všeobecný súd Európskej únie (štvrtá komora) v rozsudku z 11. decembra 2013 konštatoval, že nadobudnutie spoločnosti Skype podnikom Microsoft je zlučiteľné s vnútorným trhom, a že táto fúzia neobmedzuje hospodársku súťaž ani na trhu videohovorov určených širokej verejnosti, ani na trhu podnikových komunikácií.

Vo svojom rozsudku Všeobecný súd v prvom rade rozhodol, že Komisia vo svojom rozhodnutí v súvislosti s komunikáciou cez internet len rozlišovala medzi komunikačnými službami cez internet určenými širokej verejnosti (ďalej len „súkromné komunikácie“) a službami poskytovanými podnikovým zákazníkom (ďalej len „podnikové komunikácie“), pričom sa nevyjadrila k tomu, či v rámci kategórie súkromných komunikačných služieb by nebolo potrebné rozlišovať ešte užšie referenčné trhy. Konštatovala totiž, že oznámená koncentrácia podnikov nevyvoláva problémy v oblasti hospodárskej súťaže, a to ani na najužších trhoch.

Hoci v tejto súvislosti Všeobecný súd dospel k záveru, že nadobudnutie spoločnosti Skype umožní Microsoftu dosiahnuť 80 - 90% podiel na trhu *súkromných komunikácií*, ktoré

[19] Rozhodnutie Komisie K(2011) 7279 zo 7. októbra 2011, ktorým sa koncentrácia, ktorá sa týka nadobudnutia spoločnosti Skype podnikom Microsoft (vec COMP/M.6281 – Microsoft/Skype), vyhlasuje za zlučiteľnú s vnútorným trhom a s Dohodou o Európskom hospodárskom priestore (EHP).

zodpovedajú videohovorom uskutočneným pomocou osobných počítačov fungujúcich v systéme Windows, operačný systém vyvinutý Microsoftom, podiely na trhu, ako ani veľmi vysoký stupeň koncentrácie v tomto segmente trhu nevypovedajú o trhovej sile umožňujúcej Microsoftu vo väčšej miere narušiť účinnú hospodársku súťaž na vnútornom trhu.

Odvetvie súkromných komunikačných služieb totiž predstavuje rýchlo sa rozvíjajúce nové odvetvie, ktoré sa vyznačuje krátkymi inovačnými cyklami a v ktorom veľké podiely na trhu môžu byť pominuteľné. Okrem toho, síce Microsoft je známy tým, že má veľmi veľký podiel na trhu so softvérom pre osobné počítače, jeho účasť na trhu nových platforiem informačných technológii, akými sú tablety alebo smartfóny, je menšia, pričom význam týchto platforiem na trhu súkromných komunikácií neustále rastie. Akýkoľvek pokus o zvýšenie cien komunikácií s ohľadom na týchto používateľov osobných počítačov by ich mohol podnietiť k tomu, aby prešli na uvedené alternatívne platformy. Keďže sú služby na tomto trhu obvykle bezplatné, obchodná politika, ktorej cieľom by bolo nechať platiť používateľov, by navyše mohla odviesť používateľov k iným poskytovateľom, ktorí by naďalej poskytovali svoje služby bezodplatne.

Všeobecný súd tiež rozhodol, že čo sa týka iných platforiem než osobných počítačov fungujúcich v systéme Windows, konkurenčné subjekty Microsoftu majú dostatočne vysoké podiely na trhu na to, aby vytvorili komunikačné siete, ktorých používanie a príťažlivosť pre používateľov sú prinajmenšom porovnateľné s tými, ktoré ponúkajú Skype a Microsoft spolu.

Za týchto okolností a vzhľadom na to, že spoločnosti Cisco a Messagenet nepreukázali, že koncentrácia môže spôsobiť ujmu, ktorá by poškodila hospodársku súťaž na trhu súkromných komunikačných služieb, dospel Všeobecný súd k záveru, že pokiaľ ide o tento trh, **skúmaná fúzia je zlučiteľná s pravidlami Únie v oblasti hospodárskej súťaže.**

Všeobecný súd ďalej **zamietol tvrdenie spoločností Cisco a Messagenet,** podľa ktorého by vďaka tejto koncentrácii **mohol Microsoft vyhradiť jeho programu Lync prednostnú interoperabilitu** na *trhu podnikových komunikácií* **s programom Skype a s jeho širokou užívateľskou základňou, a to na úkor svojich konkurentov.**

Všeobecný súd v tejto súvislosti po prvé pripomenul, že koncentráciu možno vyhlásiť za nezlučiteľnú s vnútorným trhom len vtedy, keď priamo a bezprostredne narušuje hospodársku súťaž. Uskutočnenie interoperability programov Lync a Skype a obchodný úspech nového výsledného produktu – čo by teoreticky mohlo spoločnosti Microsoft umožniť, aby obmedzila hospodársku súťaž, – závisia aj od viacerých faktorov, pri ktorých nie je isté, či všetky môžu nastať v dostatočne blízkej budúcnosti.

Po druhé Všeobecný súd rozhodol, že presné výhody takéhoto produktu a skutočný dopyt po ňom sú stále veľmi neurčité. Všeobecný súd v tejto súvislosti uviedol, že spoločnosti, ktoré by prípadne zaujal integrovaný komunikačný prostriedok, chcú predovšetkým komunikovať so spotrebiteľmi o svojich produktoch a službách, a nie s používateľmi programu Skype, ktorí nemusia byť ich súčasnými alebo potenciálnymi zákazníkmi. Navyše Skype neumožňuje spoločnostiam aktívne oslovovať svojich používateľov, ktorí zvyčajne používajú pseudonym a ktorých možno kontaktovať len po tom, ako to sami povolia. Okrem toho zákazníci budú môcť stále kontaktovať spoločnosti, ktoré im predávajú produkty a služby, pomocou programu Skype – ktorý si môžu aj naďalej používatelia, či už ide o jednotlivcov, alebo podnikových používateľov, zadarmo stiahnuť – bez toho, aby si podnik musel zaobstarať produkt, ktorý bude výsledkom integrácie programov Lync a Skype.

Po tretie Všeobecný súd zdôraznil, že Lync je vystavený hospodárskej súťaži iných veľkých subjektov pôsobiacich na trhu, akým je spoločnosť Cisco, ktorá má sama o sebe väčší podiel na tomto trhu ako Microsoft. Táto okolnosť pritom výrazne znižuje schopnosť Microsoftu narušiť hospodársku súťaž na tomto trhu.

Vzhľadom na uvedené okolností **Všeobecný súd Európskej únie zamietol žalobu spoločností Cisco a Messagenet v celom rozsahu.**

Obchodné právo

Nové právne predpisy

Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1022/2013 z 22. októbra 2013, ktorým sa mení nariadenie (EÚ) č. 1093/2010, ktorým sa zriaďuje Európsky orgán dohľadu (Európsky orgán pre bankovníctvo), pokiaľ ide o poverenie Európskej centrálnej banky osobitnými úlohami podľa nariadenia Rady (EÚ) č. 1024/2013

Toto nariadenie nadobudlo účinnosť dňom nasledujúcim po jeho uverejnení v Úradnom vestníku Európskej únie, t. j. 30. októbra 2013. Nariadenie je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch.

So znením nariadenia sa možno oboznámiť na http://eur-lex.europa.eu/, v Úradnom vestníku Európskej únie (Ú. v. EÚ L 287, zväzok 56, 29. októbra 2013, s. 5) a v ASPI.

Nariadenie Rady (EÚ) č. 1024/2013 z 15. októbra 2013, ktorým sa Európska centrálna banka poveruje osobitnými úlohami, pokiaľ ide o politiky týkajúce sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami

Predmetné nariadenie nadobudlo účinnosť piatym dňom po jeho uverejnení v Úradnom vestníku Európskej únie, t. j. 3. novembra 2013. Nariadenie je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch.

So znením nariadenia sa možno oboznámiť na http://eur-lex.europa.eu/, v Úradnom vestníku Európskej únie (Ú. v. EÚ L 287, zväzok 56, 29. októbra 2013, s. 63) a v ASPI.

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2013/50/EÚ z 22. októbra 2013, ktorou sa mení smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/109/ES o harmonizácii požiadaviek na transparentnosť v súvislosti s informáciami o emitentoch, ktorých cenné papiere sú prijaté na obchodovanie na regulovanom trhu, smernica Európskeho parlamentu a Rady 2003/71/ES o prospekte, ktorý sa zverejňuje pri verejnej ponuke cenných papierov alebo ich prijatí na obchodovanie, a smernica Komisie 2007/14/ES, ktorou sa stanovujú podrobné pravidlá implementácie určitých ustanovení smernice 2004/109/ES

Táto smernica nadobudla účinnosť dvadsiatym dňom po jej uverejnení v Úradnom vestníku Európskej únie, t. j. 26. novembra 2013. Smernica je určená členským štátom, ktoré majú povinnosť transpozície tejto smernice do 24 mesiacov odo dňa jej nadobudnutia účinnosti.

So znením smernice sa možno oboznámiť na http://eur-lex.europa.eu/, v Úradnom vestníku Európskej únie (Ú. v. EÚ L 294, zväzok 56, 6. novembra 2013, s. 13) a v ASPI.

Obchodné právo

Nariadenie Komisie (EÚ) č. 1093/2013 zo 4. novembra 2013, ktorým sa mení nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 638/2004 a nariadenie Komisie (ES) č. 1982/2004, pokiaľ ide o zjednodušenie systému Intrastat a zber informácií v rámci tohto systému

Predmetné nariadenie nadobudlo účinnosť dvadsiatym dňom po jeho uverejnení v Úradnom vestníku Európskej únie, t. j. 26. novembra 2013. Nariadenie je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch.

So znením nariadenia sa možno oboznámiť na http://eur-lex.europa.eu/, v Úradnom vestníku Európskej únie (Ú. v. EÚ L 294, zväzok 56, 6. novembra 2013, s. 28) a v ASPI.

Nariadenie Európskej centrálnej banky (EÚ) č. 1071/2013 z 24. septembra 2013 o bilancii sektora peňažných finančných inštitúcií (prepracované znenie) *(ECB/2013/33)*

Toto nariadenie nadobudlo účinnosť dvadsiatym dňom po jeho uverejnení v Úradnom vestníku Európskej únie, t. j. 27. novembra 2013. Uplatňuje sa od 1. januára 2015. Zrušuje sa ním nariadenie (ES) č. 25/2009 (ECB/2008/32) s účinnosťou od 1. januára 2015.Nariadenie je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch v súlade so zmluvami.

So znením nariadenia sa možno oboznámiť na http://eur-lex.europa.eu/, v Úradnom vestníku Európskej únie (Ú. v. EÚ L 297, zväzok 56, 7. novembra 2013, s. 1) a v ASPI.

Nariadenie Európskej centrálnej banky (EÚ) č. 1072/2013 z 24. septembra 2013, ktoré sa týka štatistiky úrokových sadzieb uplatňovaných peňažnými finančnými inštitúciami (prepracované znenie) (ECB/2013/34)

Toto nariadenie nadobudlo účinnosť dvadsiatym dňom po jeho uverejnení v Úradnom vestníku Európskej únie, t. j. 27. novembra 2013. Uplatňuje sa od 1. januára 2015. Zrušuje sa ním nariadenie (ES) č. 63/2002 (ECB/2001/18) s účinnosťou od 1. januára 2015.Nariadenie je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch v súlade so zmluvami.

So znením nariadenia sa možno oboznámiť na http://eur-lex.europa.eu/, v Úradnom vestníku Európskej únie (Ú. v. EÚ L 297, zväzok 56, 7. novembra 2013, s. 51) a v ASPI.

Obchodné právo

Nariadenie Európskej centrálnej banky (EÚ) č. 1073/2013 z 18. októbra 2013 o štatistike aktív a pasív investičných fondov (prepracované znenie) *(ECB/2013/38)*

Predmetné nariadenie nadobudlo účinnosť dvadsiatym dňom po jeho uverejnení v Úradnom vestníku Európskej únie, t. j. 27. novembra 2013. Uplatňuje sa od 1. januára 2015. Zrušuje sa ním nariadenie (ES) č. 958/2007 (ECB/2007/8) s účinnosťou od 1. januára 2015.Nariadenie je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch v súlade so zmluvami.

So znením nariadenia sa možno oboznámiť na http://eur-lex.europa.eu/, v Úradnom vestníku Európskej únie (Ú. v. EÚ L 297, zväzok 56, 7. novembra 2013, s. 73) a v ASPI.

Nariadenie Európskej centrálnej banky (EÚ) č. 1074/2013 z 18. októbra 2013 o požiadavkách na štatistické vykazovanie pre poštové žírové inštitúcie, ktoré prijímajú vklady od nepeňažných finančných inštitúcií, ktoré sú rezidentmi eurozóny (prepracované znenie) *(ECB/2013/39)*

Toto nariadenie nadobudlo účinnosť dvadsiatym dňom po jeho uverejnení v Úradnom vestníku Európskej únie, t. j. 27. novembra 2013. Uplatňuje sa od 1. januára 2015. Zrušuje sa ním nariadenie (ES) č. 1027/2006 (ECB/2006/8) s účinnosťou od 1. januára 2015.Nariadenie je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch v súlade so zmluvami.

So znením nariadenia sa možno oboznámiť na http://eur-lex.europa.eu/, v Úradnom vestníku Európskej únie (Ú. v. EÚ L 297, zväzok 56, 7. novembra 2013, s. 94) a v ASPI.

Nariadenie Európskej centrálnej banky (EÚ) č. 1075/2013 z 18. októbra 2013 o štatistike aktív a pasív finančných spoločností osobitného účelu zaoberajúcich sa sekuritizačnými transakciami (prepracované znenie) *(ECB/2013/40)*

Toto nariadenie nadobudlo účinnosť dvadsiatym dňom po jeho uverejnení v Úradnom vestníku Európskej únie, t. j. 27. novembra 2013. Uplatňuje sa od 1. januára 2015. Zrušuje sa ním nariadenie (ES) č. 24/2009 (ECB/2008/30) s účinnosťou od 1. januára 2015. Nariadenie je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch v súlade so zmluvami.

So znením nariadenia sa možno oboznámiť na http://eur-lex.europa.eu/, v Úradnom vestníku Európskej únie (Ú. v. EÚ L 297, zväzok 56, 7. novembra 2013, s. 107) a v ASPI.

Obchodné právo

Nariadenie Komisie (EÚ) č. 1174/2013 z 20. novembra 2013, ktorým sa mení nariadenie (ES) č. 1126/2008, ktorým sa v súlade s nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1606/2002 prijímajú určité medzinárodné účtovné štandardy, pokiaľ ide o medzinárodné štandardy finančného výkazníctva 10 a 12 a medzinárodný účtovný štandard 27

Predmetné nariadenie nadobudlo účinnosť tretím dňom po jeho uverejnení v Úradnom vestníku Európskej únie, t. j. 24. novembra 2013. Nariadenie je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch.

So znením nariadenia sa možno oboznámiť na http://eur-lex.europa.eu/, v Úradnom vestníku Európskej únie (Ú. v. EÚ L 312, zväzok 56, 21. novembra 2013, s. 1) a v ASPI.

Vykonávacie nariadenie Komisie (EÚ) č. 1269/2013 z 5. decembra 2013, ktorým sa mení nariadenie (ES) č. 802/2004, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 139/2004 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi

Toto vykonávacie nariadenie nadobudlo účinnosť 1. januára 2014. Nariadenie je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch.

So znením nariadenia sa možno oboznámiť na http://eur-lex.europa.eu/, v Úradnom vestníku Európskej únie (Ú. v. EÚ L 336, zväzok 56, 14. decembra 2013, s. 1) a v ASPI.

Nariadenie Komisie (EÚ) č. 1374/2013 z 19. decembra 2013, ktorým sa mení nariadenie (ES) č. 1126/2008, ktorým sa v súlade s nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1606/2002 prijímajú určité medzinárodné účtovné štandardy, pokiaľ ide o medzinárodný účtovný štandard 36

Predmetné nariadenie nadobudlo účinnosť tretím dňom po jeho uverejnení v Úradnom vestníku Európskej únie, t. j. 23. decembra 2013. Nariadenie je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch.

So znením nariadenia sa možno oboznámiť na http://eur-lex.europa.eu/, v Úradnom vestníku Európskej únie (Ú. v. EÚ L 346, zväzok 56, 20. decembra 2013, s. 38) a v ASPI.

Obchodné právo

Nariadenie Komisie (EÚ) č. 1375/2013 z 19. decembra 2013, ktorým sa mení nariadenie (ES) č. 1126/2008, ktorým sa v súlade s nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1606/2002 prijímajú určité medzinárodné účtovné štandardy, pokiaľ ide o medzinárodný účtovný štandard 39

Predmetné nariadenie nadobudlo účinnosť tretím dňom po jeho uverejnení v Úradnom vestníku Európskej únie, t. j. 23. decembra 2013. Nariadenie je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch.

So znením nariadenia sa možno oboznámiť na http://eur-lex.europa.eu/, v Úradnom vestníku Európskej únie (Ú. v. EÚ L 346, zväzok 56, 20. decembra 2013, s. 42) a v ASPI.

Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1287/2013 z 11. decembra 2013, ktorým sa zriaďuje program pre konkurencieschopnosť podnikov a malé a stredné podniky (COSME) (2014 – 2020) a ktorým sa zrušuje rozhodnutie č. 1639/2006/ES

Toto nariadenie nadobudlo účinnosť tretím dňom po jeho uverejnení v Úradnom vestníku Európskej únie, t. j. 23. decembra 2013. Zrušuje sa ním rozhodnutie č. 1639/2006/ES s účinnosťou od 1. januára 2014. Nariadenie je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch.

So znením nariadenia sa možno oboznámiť na http://eur-lex.europa.eu/, v Úradnom vestníku Európskej únie (Ú. v. EÚ L 347, zväzok 56, 20. decembra 2013, s. 33) a v ASPI.

Nariadenie Európskej centrálnej banky (EÚ) č. 1409/2013 z 28. novembra 2013 o štatistike platieb *(ECB/2013/43)*

Predmetné nariadenie nadobúda účinnosť dvadsiatym dňom po jeho uverejnení v Úradnom vestníku Európskej únie, t. j. 13. januára 2014. Nariadenie je v súlade so zmluvami záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch.

So znením nariadenia sa možno oboznámiť na http://eur-lex.europa.eu/, v Úradnom vestníku Európskej únie (Ú. v. EÚ L 352, zväzok 56, 24. decembra 2013, s. 18) a v ASPI.

Správne právo

Výber z judikatúry Súdneho dvora EÚ

Vec C-84/12 Rahmanian Koushkaki proti Bundesrepublik Deutschland– rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) z 19. decembra 2013

– návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Verwaltungsgericht Berlin (Nemecko).

Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 21 ods. 1 a článku 32 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 z 13. júla 2009, ktorým sa ustanovuje vízový kódex Spoločenstva (vízový kódex).

Návrh bol podaný v rámci v rámci sporu medzi R. Koushkakim, iránskym štátnym príslušníkom, a Bundesrepublik Deutschland vo veci rozhodnutia príslušných orgánov tejto republiky o zamietnutí udeliť mu vízum na návštevu Nemecka.

Skutkový stav

R. Koushkaki požiadal 7. novembra 2010 o udelenie jednotného víza na nemeckom veľvyslanectve v Teheráne, ktoré mu bolo zamietnuté, nakoľko nepreukázal, že disponuje dostatočnými prostriedkami na dobu pobytu, ako aj na návrat do krajiny svojho pôvodu. Pán R. Koushkaki podal proti tomuto rozhodnutiu o zamietnutí opravný prostriedok, nemecké veľvyslanectvo v Teheráne 5. januára 2011 nahradilo toto rozhodnutie a znovu zamietlo žiadosť o vízum z dôvodu, že preskúmanie všetkých okolností týkajúcich sa žiadosti odhalilo významné pochybnosti o úmysle žiadateľa vrátiť sa do krajiny svojho pôvodu pred uplynutím platnosti víza, o ktoré žiadal. V tomto druhom rozhodnutí o zamietnutí bolo predovšetkým uvedené, že nebolo možné preukázať dostatočnú hospodársku integráciu R. Koushkakiho v krajine jeho pôvodu.

Podľa vnútroštátneho súdu rozhodujúceho v danej veci je jediným sporným bodom otázka, či R. Koushkaki predstavuje hrozbu pre verejný poriadok v zmysle článku 5 ods. 1 písm. e) kódexu schengenských hraníc z dôvodu prípadného rizika nezákonného prisťahovalectva. V tejto súvislosti otázkou teda zostáva, či je podmienka udelenia víza týkajúca sa neexistencie rizika pre verejný poriadok splnená, ak existuje presvedčenie, že žiadateľ opustí územie členských štátov pred uplynutím platnosti požadovaného víza, alebo či stačí, ak neexistuje odôvodnená pochybnosť o úmysle tohto žiadateľa opustiť toto územie v dostatočnom čase.

Vnútroštátny súd konanie prerušil a položil Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Predpokladá povinnosť žalovanej stanovená súdom udeliť žalobcovi schengenské vízum, aby súd stanovil podľa svojho presvedčenia podľa článku 21 ods. 1 vízového kódexu, že žalobca má v úmysle opustiť územie členských štátov pred uplynutím platnosti víza, o ktoré žiada, alebo postačí, že vnútroštátny súd po posúdení podľa článku 32 ods. 1 písm. b) vízového kódexu nemá na základe osobitných okolností žiadne odôvodnené pochybnosti o jeho úmysle opustiť územie členských štátov pred uplynutím platnosti víza, o ktoré žiada?

2. Zakladá vízový kódex nediskrečný nárok na udelenie schengenského víza, ak sú podmienky vstupu najmä podľa článku 21 ods. 1 vízového kódexu splnené a neexistuje žiadny dôvod na zamietnutie udelenia víza podľa článku 32 ods. 1 vízového kódexu?
3. Bráni vízový kódex vnútroštátnej úprave, podľa ktorej môže byť podľa ustanovení vízového kódexu cudzincovi udelené vízum na tranzit cez územie členských štátov alebo plánovaný pobyt na ich území, ktorého dĺžka počas ľubovoľného šesťmesačného obdobia odo dňa prvého vstupu na územie členských štátov nepresahuje tri mesiace (schengenské vízum)?“

Svojou druhou otázkou, ktorú Súdny dvor preskúmal ako prvú, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či príslušné orgány členského štátu môžu zamietnuť udelenie jednotného víza žiadateľovi, ktorý spĺňa podmienky vstupu stanovené v článku 21 ods. 1 vízového kódexu a na ktorého nemožno uplatniť nijaký z dôvodov zamietnutia udelenia víza stanovených v článku 32 ods. 1 tohto kódexu, a teda či orgány majú určitú mieru voľnej úvahy pri skúmaní žiadosti o jednotné vízum. Zatiaľ čo článok 21 ods. 1 vízového kódexu stanovuje príslušným orgánom overenie alebo posúdenie určitých okolností, článok 32 ods. 1 tohto kódexu stanovuje následky, ktoré sa musia vyvodiť z výsledku tohto overenia alebo posúdenia vzhľadom na dôvody zamietnutia udelenia stanovené v tomto poslednom uvedenom článku. V dôsledku toho treba na zodpovedanie druhej otázky položenej vnútroštátnym súdom určiť, či príslušné orgány členského štátu môžu zamietnuť udelenie jednotného víza žiadateľovi, na ktorého nemožno uplatniť nijaký z dôvodov zamietnutia udelenia víza stanovených v článku 32 ods. 1 tohto kódexu. Skutočnosť, že článok 32 tohto kódexu stanovuje zoznam presných dôvodov, na základe ktorých sa prijíma rozhodnutie o zamietnutí udelenia víza, pričom vo svojom odseku 2 stanovuje, že dôvody tohto rozhodnutia sa musia oznámiť žiadateľovi prostredníctvom štandardného formulára uvedeného v prílohe VI vízového kódexu, pritom predstavuje okolnosť, ktorá svedčí v prospech výkladu, podľa ktorého zoznam dôvodov zamietnutia udelenia uvedených v odseku 1 tohto ustanovenia je vyčerpávajúci.

Súdny dvor zdôraznil, že preskúmanie osobnej situácie žiadateľa o víza s cieľom určiť, či sa na neho nevzťahuje dôvod zamietnutia, so sebou prináša komplexné posúdenie vychádzajúce najmä z osobnosti tohto žiadateľa, jeho integrácie do krajiny, v ktorej má pobyt, jeho politickej, sociálnej a hospodárskej situácie, ako aj prípadnej hrozby, ktorú by predstavoval príchod tohto žiadateľa pre verejný poriadok, vnútornú bezpečnosť, verejné zdravie alebo medzinárodné vzťahy členského štátu.

Z uvedeného vyplýva, že príslušné orgány uvedené v článku 4 ods. 1 až 4 vízového kódexu majú pri skúmaní žiadosti o víza širokú mieru voľnej úvahy najmä vtedy, keď posudzujú, či existuje odôvodnená pochybnosť o úmysle žiadateľa opustiť územie členských štátov pred uplynutím platnosti požadovaného víza, aby sa určilo, či na tohto žiadateľa možno uplatniť posledný z dôvodov zamietnutia stanovených v článku 32 ods. 1 písm. b) vízového kódexu. Na druhú otázku treba odpovedať tak, že článok 23 ods. 4, článok 32 ods. 1 a článok 35 ods. 6 vízového kódexu sa majú vykladať v tom zmysle, že príslušné orgány členského štátu môžu pri skúmaní žiadosti o jednotné vízum zamietnuť udelenie takéhoto víza žiadateľovi len v prípade, ak na tohto žiadateľa možno uplatniť jeden z dôvodov zamietnutia uvedených

v týchto ustanoveniach. Tieto orgány majú pri skúmaní tejto žiadosti širokú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o podmienky uplatňovania týchto ustanovení a hodnotenia relevantných okolností, aby sa určilo, či na žiadateľa možno uplatniť niektorý z týchto dôvodov zamietnutia.

Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či článok 32 ods. 1 vízového kódexu v spojení s článkom 21 ods. 1 tohto kódexu sa má vykladať v tom zmysle, že povinnosť príslušných orgánov členského štátu udeliť jednotné vízum je podmienená existenciou ich presvedčenia o úmysle žiadateľa opustiť územie členských štátov pred uplynutím platnosti požadovaného víza, alebo či stačí, ak v tejto súvislosti neexistuje odôvodnená pochybnosť o jeho úmysle.

Medzi dôvodmi zamietnutia žiadosti treba odlišovať dôvod vychádzajúci z hrozby pre verejný poriadok, vnútornú bezpečnosť alebo verejné zdravie členského štátu, ktorý môže žiadateľ predstavovať, uvedený v článku 32 ods. 1 písm. a) pododseku vi) uvedeného kódexu, od dôvodu týkajúceho sa prípadnej neexistencie úmyslu žiadateľa opustiť územie členských štátov pred uplynutím platnosti požadovaného víza uvedeného v tomto odseku 1 pod písmenom b).

Nijako sa teda nevyžaduje, aby príslušné orgány v súvislosti s určením, či sú povinné udeliť vízum, nadobudli určitosť, pokiaľ ide o úmysel žiadateľa opustiť územie členských štátov pred uplynutím platnosti požadovaného víza. Prislúcha im však, aby určili, či existuje odôvodnená pochybnosť o tomto úmysle. Príslušné orgány musia v tejto súvislosti uskutočniť individuálne preskúmanie žiadosti o vízum, ktoré zohľadňuje na jednej strane všeobecnú situáciu v krajine pobytu žiadateľa a na druhej strane charakteristické okolnosti vlastné žiadateľovi, najmä jeho rodinnú, sociálnu a hospodársku situáciu, prípadnú existenciu skorších zákonných alebo nezákonných pobytov v členskom štáte, ako aj jeho väzby v krajine pobytu a členských štátoch. V tejto súvislosti, ako spresňuje článok 21 ods. 1 vízového kódexu, osobitná pozornosť sa musí venovať riziku nezákonného prisťahovalectva, ktoré ak sa odhalí, musí viesť príslušné orgány k zamietnutiu udelenia víza na základe existencie odôvodnenej pochybnosti o úmysle žiadateľa opustiť územie členských štátov pred uplynutím platnosti požadovaného víza.

V zmysle právneho názoru Súdneho dvora sa článok 32 ods. 1 vízového kódexu v spojení s článkom 21 ods. 1 tohto kódexu má vykladať v tom zmysle, že povinnosť príslušných orgánov členského štátu udeliť jednotné vízum je podmienená okolnosťou, že neexistuje odôvodnená pochybnosť o úmysle žiadateľa opustiť územie členských štátov pred uplynutím platnosti víza, o ktoré žiada, vzhľadom na všeobecnú situáciu krajiny pobytu žiadateľa a charakteristické okolnosti, ktoré sú mu vlastné, zistené na základe informácií, ktoré poskytol.

Súdny dvor (veľká komora) rozhodol o prejudiciálnych otázkach nasledovne:

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. Článok 23 ods. 4, článok 32 ods. 1 a článok 35 ods. 6 nariadenia Európskeho

parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 z 13. júla 2009, ktorým sa ustanovuje vízový kódex Spoločenstva (vízový kódex), sa majú vykladať v tom zmysle, že príslušné orgány členského štátu môžu pri skúmaní žiadosti o jednotné vízum zamietnuť udelenie takéhoto víza žiadateľovi len v prípade, ak na tohto žiadateľa možno uplatniť jeden z dôvodov zamietnutia uvedených v týchto ustanoveniach. Tieto orgány majú pri skúmaní tejto žiadosti širokú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o podmienky uplatňovania týchto ustanovení a hodnotenia relevantných okolností, aby sa určilo, či na žiadateľa možno uplatniť niektorý z týchto dôvodov zamietnutia.

2. Článok 32 ods. 1 nariadenia č. 810/2009 v spojení s článkom 21 ods. 1 tohto nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že povinnosť príslušných orgánov členského štátu udeliť jednotné vízum je podmienená okolnosťou, že neexistuje odôvodnená pochybnosť o úmysle žiadateľa opustiť územie členských štátov pred uplynutím platnosti víza, o ktoré žiada, vzhľadom na všeobecnú situáciu krajiny pobytu žiadateľa a charakteristické okolnosti, ktoré sú mu vlastné, zistené na základe informácií, ktoré poskytol.

3. Nariadenie č. 810/2009 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni ustanoveniu právnej úpravy členského štátu, ako je to, o ktoré ide vo veci samej, ktoré stanovuje, že ak sú splnené podmienky na udelenie stanovené týmto nariadením, príslušné orgány majú právomoc udeliť žiadateľovi jednotné vízum, pričom nie je spresnené, že sú povinné udeliť toto vízum, pokiaľ sa takéto ustanovenie môže vykladať v súlade s článkom 23 ods. 4, článkom 32 ods. 1 a článkom 35 ods. 6 uvedeného nariadenia.

Pre viac informácii klikni na:

http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=145915&pageIndex=0&doclang=sk&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=151818

Spojené veci C-199/12 až C-201/12 - Minister voor Immigratie en Asiel proti X (C-199/12) a Y (C-200/12) a Z proti Minister voor Immigratie en Asiel (C-201/12).

– rozsudok Súdneho dvora (štvrtá komora) zo 7. novembra 2013 - návrhy na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podané rozhodnutiami Raad van State (Holandsko) z 18. apríla 2012 a doručené Súdnemu dvoru 27. apríla 2012.

Návrhy na začatie prejudiciálneho konania sa týkajú výkladu článku 9 ods. 1 písm. a) smernice Rady 2004/83/ES z 29. apríla 2004 o minimálnych ustanoveniach pre oprávnenie a postavenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva ako utečencov alebo osôb, ktoré inak potrebujú medzinárodnú ochranu, a obsah poskytovanej ochrany (ďalej len „smernica“) v spojení s jej článkom 9 ods. 2 písm. c) a článkom 10 ods. 1 písm. d) tej istej smernice.

Tieto návrhy boli podané v rámci sporov medzi, Minister voor Immigratie en Asiel (minister pre imigráciu a azyl, ďalej len „minister“) a odporcami X a Y, ktorí sú v uvedenom poradí štátnymi príslušníkmi Sierry Leone a Ugandy, a vo veci C-201/12, v rámci sporu medzi Z, štátnym príslušníkom Senegalu, a ministrom, ktoré sa týkajú zamietnutia ich žiadostí

Správne právo

o získanie povolenia na prechodný pobyt v Holandsku zo strany ministra.

Skutkový stav

X, Y a Z podali žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt (azyl) v Holandsku, pričom
na podporu svojich žiadostí uviedli, že postavenie utečencov im má byť udelené z dôvodu, že majú oprávnené obavy z prenasledovania v ich krajine pôvodu z dôvodu ich homosexuality. Tvrdili najmä, že z dôvodu ich sexuálnej orientácie boli rôznym spôsobom cieľom násilných reakcií zo strany ich rodín a ich okolia, alebo cieľom represií zo strany štátnych orgánov ich krajín pôvodu. Z návrhov na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že v krajinách pôvodu X, Y a Z, je homosexualita trestne stíhaná. Minister, ktorý zamietol ich žiadosti, uviedol, že hoci sexuálna orientácia uvedených žiadateľov bola hodnoverná, nepreukázali dostatočne skutočnosti a okolnosti, ktoré uvádzali, a preto nepreukázali, že po návrate do ich príslušných krajín pôvodu majú oprávnené obavy pred prenasledovaním z dôvodu ich príslušnosti k určitej sociálnej skupine.

Podľa Raad van State, ktorá ako vnútroštátny súd v konaní rozhodovala sa v troch konaniach vo veci samej nespochybňuje ani sexuálna orientácia žiadateľov, ani skutočnosť, že údaje v týchto žiadostiach o azyl neboli hodnoverné. Raad van State však poznamenala, že účastníci konania vo veci samej sa rozchádzajú v názore na otázku, v akom rozsahu je plnohodnotný život pri sexuálnej orientácii, ktorú majú X, Y a Z, chránený článkami 9 a 10 smernice.

Za týchto okolností Raad van State rozhodla prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru v každom z konaní vo veci samej tieto prejudiciálne otázky:

„1. Tvoria cudzinci s homosexuálnou orientáciou určitú sociálnu skupinu v zmysle článku 10 ods. 1 písm. d) smernice…?
2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku: aké prejavy homosexuality patria do pôsobnosti smernice a môže to, pokiaľ pre tieto prejavy dochádza k prenasledovaniu a sú splnené ostatné podmienky, viesť k priznaniu postavenia utečenca? Táto otázka pozostáva z troch podotázok:
a) Možno od cudzincov s homosexuálnou orientáciou očakávať, že vo svojich [príslušných] krajinách pôvodu budú svoju sexuálnu orientáciu pred každým skrývať, aby tak predišli prenasledovaniu?
b) V prípade zápornej odpovede na predchádzajúcu otázku: možno od cudzincov s homosexuálnou orientáciou očakávať, že budú pri prejavoch svojej sexuálnej orientácie vo svojej krajine pôvodu zdržanliví, aby tak predišli prenasledovaniu, a ak áno, v akom rozsahu? Možno v tejto súvislosti požadovať od homosexuálov väčšiu zdržanlivosť ako od heterosexuálov?

c) Pokiaľ v tejto súvislosti možno rozlišovať medzi prejavmi, ktoré sa týkajú podstaty sexuálnej orientácie, a takými, v prípade ktorých to tak nie je: Čo sa má rozumieť pod podstatou sexuálnej orientácie a ako ju možno určiť?

3. Predstavuje už samotná skutočnosť, že prejavy homosexuality sú podľa zákona Sierry Leone o trestných činoch proti osobám z roku 1861 (vec C-199/12), Trestného zákona Ugandy [z roku 1950] (vec C-200/12) alebo Trestného zákona Senegalu (vec C-201/12) trestné a hrozí za ne trest odňatia slobody, čin prenasledovania v zmysle článku 9 ods. 1 písm. a) v spojení s článkom 9 ods. 2 písm. c) smernice? V prípade zápornej odpovede, za akých okolností je to tak?“

Z odôvodnení 3, 16 a 17 smernice vyplýva, že Ženevský dohovor predstavuje základný kameň medzinárodného právneho režimu ochrany utečencov a že ustanovenia tejto smernice, ktoré sa týkajú priznávania postavenia utečenca, ako aj obsahu tohto postavenia, boli prijaté s cieľom pomôcť príslušným orgánom členských štátov pri aplikácii tohto dohovoru, opierajúc sa o spoločné pojmy a kritériá. Ustanovenia smernice je preto potrebné vykladať s ohľadom na jej celkovú štruktúru a jej cieľ pri súčasnom rešpektovaní Ženevského dohovoru a iných relevantných Zmlúv, na ktoré odkazuje článok 78 ods. 1 ZFEÚ. Pri tomto výklade je potrebné, ako vyplýva z odôvodnenia 10 tejto smernice, rešpektovať práva priznané Chartou.[20]

Svojou prvou otázkou položenou v každom z konaní vo veci samej sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 10 ods. 1 písm. d) smernice má vykladať tak, že na účely posúdenia dôvodov prenasledovania uvádzaných na podporu žiadosti o získanie postavenia utečenca, možno homosexuálov považovať za určitú sociálnu skupinu.

Dotknutý štátny príslušník teda musí mať pre pomery existujúce v jeho krajine pôvodu a správanie sa aktérov prenasledovania odôvodnenú obavu, že bude vystavený prenasledovaniu na základe aspoň jedného z piatich dôvodov uvedených v smernici a v Ženevskom dohovore, pričom jedným z týchto dôvodov je jeho „príslušnosť k určitej sociálnej skupine“.

Článok 10 ods. 1 smernice definuje, čo predstavuje určitú sociálnu skupinu, príslušnosť ku ktorej môže zakladať skutočnú obavu z prenasledovania. Podľa znenia tejto definície sa skupina považuje za „určitú sociálnu skupinu“ najmä vtedy, ak sú splnené dve kumulatívne podmienky. Príslušníci tejto skupiny majú mať prirodzenú charakteristiku alebo spoločný pôvod, ktorý sa nemôže zmeniť, alebo zdieľajú charakteristiku alebo vieru, ktorá je taká základná pre identitu alebo svedomie, že osoba by nemala byť nútená, aby sa jej zriekla. Na druhej strane táto skupina má mať vlastnú identitu v príslušnej krajine, pretože je vnímaná ako odlišná od okolitej spoločnosti. Pokiaľ ide o prvú z uvedených podmienok, je nesporné, že sexuálna orientácia osoby predstavuje charakteristiku, ktorá je taká základná pre jej identitu, že by nemala byť nútená, aby sa jej zriekla. Druhá podmienka predpokladá, že v dotknutej krajine pôvodu má skupina, ktorej členovia majú rovnakú sexuálnu orientáciu, vlastnú identitu, pretože je okolitou spoločnosťou vnímaná ako odlišná. V tejto súvislosti

[20] pozri tiež rozsudok z 19. decembra 2012, Abed El Karem El Kott a i., C-364/11, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, bod 43, ako aj citovaná judikatúra

treba pripustiť, že existencia trestnoprávnej legislatívy, akou sú právne úpravy v každom z konaní vo veci samej, ktorá sa týka špecificky homosexuálnych osôb, umožňuje konštatovať, že tieto osoby predstavujú osobitnú skupinu, ktorá je okolitou spoločnosťou vnímaná ako odlišná.

Na to, aby porušovanie základných práv predstavovalo prenasledovanie v zmysle článku 1 časti A Ženevského dohovoru, musí dosiahnuť určitý stupeň závažnosti. Akékoľvek porušenie základných práv homosexuálneho žiadateľa o azyl teda nevyhnutne nedosiahne túto úroveň závažnosti. Samotnú existenciu právnej úpravy trestajúcej homosexuálne činy nemožno považovať za čin, ktorý postihuje žiadateľa tak významne, že dosahuje úroveň závažnosti potrebnú na konštatovanie, že táto kriminalizácia predstavuje prenasledovanie v zmysle článku 9 ods. 1 smernice. Naopak trest odňatia slobody uvedený v legislatívnom ustanovení, ktoré tak ako legislatívne ustanovenia sporné v konaniach vo veci samej, trestá homosexuálne činy, môže sám osebe predstavovať čin prenasledovania v zmysle článku 9 ods. 1 smernice, pokiaľ by v krajine pôvodu, ktorá prijala takúto legislatívu, bol skutočne uplatňovaný. Vnútroštátnym orgánom prislúcha vykonať v rámci svojho posúdenia skutočností a okolností podľa článku 4 smernice preskúmanie všetkých relevantných skutočností týkajúcich sa krajiny pôvodu, vrátane zákonov a nariadení krajiny pôvodu a spôsobu, akým sa uplatňujú a rozhodnúť, či treba konštatovať, že žiadateľ sa odôvodnene obáva, že po návrate do svojej krajiny pôvodu bude opäť prenasledovaný v zmysle článku 2 písm. c) smernice v spojení s jej článkom 9 ods. 3.

Dotknutej osobe treba v zmysle konštatovania Súdneho dvora priznať postavenie utečenca v súlade s článkom 13 smernice, ak je preukázané, že po návrate do svojej krajiny pôvodu by ho jeho homosexualita vystavila skutočnému nebezpečenstvu prenasledovania v zmysle článku 9 ods. 1 smernice. Skutočnosť, že tomuto nebezpečenstvu by sa mohol vyhnúť tým, že by sa zdržiaval prejavov svojej sexuálnej orientácie vo väčšom rozsahu než heterosexuálna osoba, netreba v tejto súvislosti zohľadňovať. Na určenie, aké sú činy, ktoré možno považovať za prenasledovanie v zmysle článku 9 ods. 1 smernice, nie je relevantné rozlišovať medzi činmi, ktoré zasahujú do samotnej podstaty prejavu sexuálnej orientácie, pokiaľ by ju bolo možné identifikovať, a činmi, ktoré sa tejto údajnej podstaty nedotýkajú

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

1. **Článok 10 ods. 1 písm. d) smernice Rady 2004/83/ES z 29. apríla 2004 o minimálnych ustanoveniach pre oprávnenie a postavenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva ako utečencov alebo osôb, ktoré inak potrebujú medzinárodnú ochranu, a obsah poskytovanej ochrany sa má vykladať v tom zmysle, že existencia trestnoprávnej legislatívy, akou sú právne úpravy v každom z konaní vo veci samej, ktorá sa týka špecificky homosexuálnych osôb, umožňuje konštatovať, že tieto osoby treba považovať za určitú sociálnu skupinu.**
2. **Článok 9 ods. 1 smernice 2004/83 v spojení s jej článkom 9 ods. 2 písm. c) sa má vykladať v tom zmysle, že samotná kriminalizácia homosexuálnych činov ako taká**

nepredstavuje čin prenasledovania. Naopak trest odňatia slobody, ktorým sa trestajú homosexuálne činy a ktorý sa skutočne uplatňuje v krajine pôvodu, ktorá prijala takúto legislatívu, treba považovať za neúmerné alebo diskriminačné potrestanie, a teda predstavuje čin prenasledovania.

3. **Článok 10 ods. 1 písm. d) smernice 2004/83 v spojení s jej článkom 2 písm. c) sa má vykladať v tom zmysle, že iba homosexuálne činy považované za trestné v súlade s vnútroštátnym právom členských štátov sú vylúčené z jej pôsobnosti. Pri posudzovaní žiadosti o získanie postavenia utečenca príslušné orgány nemôžu primerane očakávať, že na predchádzanie nebezpečenstvu prenasledovania žiadateľ o azyl skryje vo svojej krajine pôvodu svoju homosexualitu, alebo bude zdržanlivý v prejavovaní svojej sexuálnej orientácie.**

Pre viac informácii klikni na:
http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=144215&pageIndex=0&doclang=sk&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=687178

Vec C-385/12 Hervis Sport- és Divatkereskedelmi Kft. proti Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága

– rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) z 5. februára 2014 - návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ podaný rozhodnutím Székesfehérvári Törvényszék (Maďarsko) z 26. júla 2012

Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 18 ZFEÚ, 26 ZFEÚ, 49 ZFEÚ, 54 ZFEÚ až 56 ZFEÚ, 63 ZFEÚ, 65 ZFEÚ a 110 ZFEÚ.

Návrh bol predložený v rámci sporu medzi spoločnosťou Hervis Sport- és Divatkereskedelmi Kft. (ďalej len „Hervis“) a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága (Hlavná regionálna daňová správa Stredné Zadunajsko patriaca pod štátnu daňovú a colnú správu), ktorého predmetom je platba osobitnej dane z obratu niektorých odvetví maloobchodnej činnosti v predajniach, ktorú Maďarsko zaviedlo pre roky 2010 až 2012.

Skutkový stav

Hervis prevádzkuje v Maďarsku obchody so športovým tovarom pod značkou „Hervis Sport“. Jej priamymi konkurentmi sú obchodné reťazce „Décathlon“, „Intersport“ a „SPG Sporcikk“. Hervis je právnická osoba a dcérska spoločnosť SPAR Österreichische Warenhandels AG (ďalej len „SPAR“), preto je povinná na základe § 7 zákona o osobitnej dani, ktorý definuje „prepojené podniky“ v zmysle tohto zákona, uhradiť časť osobitnej dane dlhovanej všetkými podnikmi tejto skupiny z ich celkového obratu dosiahnutého v Maďarsku, a to tú pomernú časť dane, ktorá zodpovedá jej vlastnému obratu. Z dôvodu uplatnenia značne progresívnej sadzby osobitnej dane na celkový obrat tejto skupiny podliehala Hervis priemernej daňovej sadzbe, ktorá bola výrazne vyššia ako sadzba, ktorá by zodpovedala daňovému základu tvorenému výlučne z obratov jej vlastných predajní. Podľa názoru spoločnosti Hervis sa daň ukladaná maďarským obchodným reťazcom, ktoré jej konkurujú,

vypočítava práve na tomto daňovom základe, pretože väčšina z nich sú organizované ako franšízové predajné miesta, ktoré majú vlastnú právnu subjektivitu a nepatria do žiadnej skupiny. Hervis z toho vyvodila, že takýto systém, ktorý v konečnom dôsledku viac zaťažuje osobitnou daňou právnické osoby prepojené na spoločnosti nerezidentov, porušuje články 18 ZFEÚ, 49 ZFEÚ až 55 ZFEÚ, 65 ZFEÚ a 110 ZFEÚ a predstavuje nedovolenú štátnu pomoc.

Spor bol predložený na vnútroštátny súd, ktorý sa za uvedených podmienok rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Je v súlade s ustanoveniami, ktoré upravujú všeobecnú zásadu zákazu diskriminácie (články 18 [ZFEÚ] a 26 ZFEÚ), zásadu slobody usadiť sa (článok 49 ZFEÚ), zásadu rovnosti zaobchádzania (článok 54 ZFEÚ), zásadu poskytnutia rovnakej možnosti kapitálovej účasti v spoločnostiach podľa článku 54 [ZFEÚ] (článok 55 ZFEÚ), zásadu slobodného poskytovania služieb (článok 56 ZFEÚ), zásadu voľného pohybu kapitálu (články 63 [ZFEÚ] a 65 ZFEÚ) a zásadu rovnosti pri zdaňovaní podnikov (článok 110 ZFEÚ), aby daňovníci, ktorí vykonávajú maloobchodnú činnosť v predajniach, mali povinnosť zaplatiť osobitnú daň, ak je ich čistý ročný obrat vyšší ako 500 miliónov HUF?“

Súdny dvor v úvode svojho právneho odôvodnenia konštatoval, že prejudiciálna otázka sa týka výkladu ustanovení Zmluvy v oblasti slobody usadiť sa. Nie je preto potrebné vykladať články 56 ZFEÚ, 63 ZFEÚ a 65 ZFEÚ týkajúce sa slobodného poskytovania služieb a voľného pohybu kapitálu. Článok 18 ZFEÚ sa môže samostatne uplatniť len v situáciách upravených právom Únie, pre ktoré Zmluva nestanovuje osobitné pravidlá zákazu diskriminácie. Zásada zákazu diskriminácie bola v oblasti slobody usadiť sa vykonaná článkom 49 ZFEÚ. Položená otázka sa má v zmysle uvedeného chápať tak, že smeruje k zisteniu, či sa články 49 ZFEÚ a 54 ZFEÚ majú vykladať v tom zmysle, že bránia právnej úprave dane z obratu, akou je právna úprava vo veci samej. Podľa ustálenej judikatúry zásada rovnosti zaobchádzania zakazuje nielen zjavnú diskrimináciu založenú na mieste sídla spoločností, ale aj všetky formy skrytej diskriminácie, ktoré použitím iných rozlišovacích kritérií vedú v skutočnosti k rovnakému výsledku.[21] Dotknutá právna úprava vo veci samej predovšetkým stanovuje rozlišovacie kritérium medzi na jednej strane daňovníkmi podliehajúcimi osobitnej dani, ktorí sú prepojení v zmysle platnej vnútroštátnej právnej úpravy s inými spoločnosťami tej istej skupiny a na druhej strane daňovníkmi, ktorí nepatria do žiadnej skupiny spoločností. Sadzba uvedenej dane je predovšetkým na vyššom stupni značne progresívna v závislosti od obratu. Táto sadzba predstavuje 0,1 %, ak je základ dane 500 miliónov HUF až 30 miliárd HUF, 0,4 %, ak je základ dane 30 miliárd HUF až 100 miliárd HUF, a 2,5 %, ak je základ dane vyšší než 100 miliárd HUF. Okrem toho sa táto sadzba uplatňuje na základ dane, ktorý pre daňovníkov patriacich do skupiny spoločností zahŕňa konsolidovaný obrat všetkých „prepojených“ daňovníkov tejto skupiny (pred pomerným rozdelením celkovej dane podľa obratu každého daňovníka), kým pre právnické osoby – akými sú nezávislí franšízoví predajcovia – sa obmedzuje na obrat daňovníka zohľadnený izolovane. To znamená, že daňovníci patriaci do skupiny spoločností sú

[21] pozri tiež rozsudky zo 14. februára 1995, Schumacker, C-279/93, Zb. s. I-225, bod 26; z 22. marca 2007, Talotta, C-383/05, Zb. s. I-2555, bod 17, a z 18. marca 2010, Gielen, C-440/08, Zb. s. I-2323, bod 37

zdaňovaní na základe fiktívneho obratu. Za týchto podmienok je nesporné, že ak na trhu maloobchodnej činnosti v predajniach v dotknutom členskom štáte sú daňovníci patriaci do skupiny spoločností a podliehajúci najvyššej sadzbe osobitnej dane vo väčšine prípadov „prepojení“ v zmysle vnútroštátnej právnej úpravy so spoločnosťami, ktoré majú svoje sídlo v iných členských štátoch, uplatnenie značne progresívnej sadzby osobitnej dane na konsolidovaný základ dane z obratu by mohlo spôsobiť ujmu najmä daňovníkom „prepojeným“ so spoločnosťami, ktoré majú svoje sídlo v inom členskom štáte.

Súdny dvor (veľká komora) vychádzajúc z vyššie uvedeného rozhodol o prejednávanej veci takto:

Články 49 ZFEÚ a 54 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia právnej úprave členského štátu v oblasti dane z obratu z maloobchodnej činnosti v predajniach, ktorá daňovníkom, ktorí tvoria v rámci určitej skupiny spoločností „prepojené podniky“ v zmysle tejto právnej úpravy, ukladá povinnosť sčítať ich obraty na účely uplatnenia značne progresívnej sadzby dane a následne rozdeliť takto získanú sumu dane medzi nich pomerne podľa ich skutočných obratov, ak – čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu – daňovníci patriaci do skupiny spoločností a podliehajúci najvyššej sadzbe osobitnej dane sú vo väčšine prípadov „prepojení“ so spoločnosťami, ktoré majú svoje sídlo v inom členskom štáte.

Pre viac informácii klikni na:
http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=147342&pageIndex=0&doclang=sk&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=410657

Výber z judikatúry Všeobecného súdu EÚ

Vec T-79/12 Cisco Systems a Messagenet proti Európskej komisii – rozsudok Všeobecného súdu (štvrtá komora) z 11. decembra 2013

Predmetom konania je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie K(2011) 7279 zo 7. októbra 2011, ktorým sa koncentrácia, ktorá sa týka nadobudnutia spoločnosti Skype Global Sàrl podnikom Microsoft Corp. (vec COMP/M.6281 – Microsoft/Skype), vyhlasuje za zlučiteľnú s vnútorným trhom a s Dohodou o Európskom hospodárskom priestore (EHP).

Skutkový stav

Žalobkyne Cisco Systems Inc. (ďalej len „Cisco“) a Messagenet SpA sú spoločnosti, ktoré poskytujú najmä služby a programové vybavenie na komunikáciu cez internet v prvom rade pre podniky, ale aj širokú verejnosť. Vedľajší účastník Microsoft Corp. navrhuje, vyvíja a uvádza na trh široký sortiment softvérových produktov určených pre rôzne druhy hardvérového vybavenia. Medzi týmito produktmi sú aj služby a programové vybavenie na

komunikáciu cez internet. Skype Global Sàrl (ďalej len „Skype“) poskytuje služby a programové vybavenie na komunikáciu cez internet. Prostredníctvom jej produktov možno zasielať rýchle správy, ako aj vykonávať hovory a videohovory cez internet.
Microsoft oznámil 2. septembra 2011 v súlade s článkom 4 nariadenia Rady (ES) č. 139/2004 z 20. januára 2004 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (ďalej len „nariadenia č. 139/2004“) koncentráciu, ktorou chcel nadobudnúť kontrolu nad spoločnosťou Skype. Žalobkyne sa zúčastnili na vyšetrovaní vedenom Európskou komisiou. Európska komisia prijala podľa článku 6 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 139/2004 rozhodnutie, ktorým sa koncentrácia, ktorá sa týka nadobudnutia spoločnosti Skype podnikom Microsoft, vyhlasuje za zlučiteľnú s vnútorným trhom a s Dohodou o Európskom hospodárskom priestore (EHP) (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).
Európska komisia dospela v napadnutom rozhodnutí k záveru, že bolo treba rozlišovať medzi komunikačnými službami cez internet určenými širokej verejnosti a službami poskytovanými podnikovým zákazníkom. Európska komisia nepovažovala za potrebné pristúpiť v rámci svojej analýzy hospodárskej súťaže k podrobnejšiemu rozdeleniu v rámci každej z týchto dvoch kategórií komunikácie, pretože sa domnievala, že oznámená koncentrácia nevyvoláva problém v oblasti hospodárskej súťaže, a to ani vtedy, ak sú trhy definované najužšie. Komisia teda vykonala svoju analýzu tak, že preskúmala vplyv, aký bude mať koncentrácia na každý z týchto dvoch trhov, ktoré identifikovala.

Návrhy účastníkov konania

Žalobkyne na podporu svojej žaloby uvádzajú dva dôvody založené na zjavne nesprávnych posúdeniach Komisie pri uplatňovaní článkov 2 a 6 nariadenia č. 139/2004 a na porušení povinnosti odôvodnenia, ako táto povinnosť vyplýva z článku 296 ZFEÚ. Prvý žalobný dôvod sa týka horizontálnych účinkov koncentrácie na trh súkromných komunikačných služieb. Druhý žalobný dôvod sa týka pochybení, ktorých sa dopustila Komisia pri posúdení účinku na trhu podnikových komunikácií, aký bude mať zlúčenie zákazníckej základne používateľov programu Skype s používateľmi služieb Lync.
Žalobkyne na podporu tohto prvého žalobného dôvodu uvádzajú v podstate tri výhrady.

Po prvé žalobkyne Komisii vytýkajú, že neprihliadla na sieťové účinky na trhu súkromných komunikačných služieb, najmä na účinky, ktoré by boli spôsobené na úzkom trhu. Podľa žalobkýň preskúmanie sieťových účinkov Komisiou bolo v rozpore s jej predchádzajúcou rozhodovacou praxou a Komisia porušila svoju povinnosť odôvodnenia, keď nevysvetlila dôvody, pre ktoré sa od tejto praxe odklonila.

Po druhé žalobkyne spresňujú, že kombinácia vysokého trhového podielu a stupňa koncentrácie 7 340 podľa Herfindahlovho-Hirschmannovho indexu (ďalej len „IHH“) predstavuje minimálne presvedčivý ukazovateľ existencie problémov hospodárskej súťaže, ktoré odôvodňujú začatie doplňujúceho vyšetrovania, pričom tvrdenia uvedené v napadnutom rozhodnutí nemôžu mať vplyv na dôkaznú hodnotu týchto dvoch skutočností. Napadnuté rozhodnutie napokon neobsahuje nijaký dôkaz o možnosti spotrebiteľov zmeniť poskytovateľa, ak by nový subjekt zastavil vývoj produktu alebo prestal umožňovať interoperabilitu s konkurenčnými službami.

Po tretie žalobkyne tvrdia, že Komisia nesprávne posúdila konkurenčný tlak, ktorému nový subjekt podlieha.

Právne posúdenie Všeobecným súdom

Podľa judikatúry dôkazné bremeno, že koncentrácia spôsobí také obmedzenia hospodárskej súťaže, spočíva na Komisii[22]. Treba tiež pripomenúť, že keď sa Komisia opiera o budúce správanie, ktoré podľa nej bude mať subjekt, ktorý koncentráciou vznikne, musí na základe presvedčivých dôkazov a s dostatočným stupňom pravdepodobnosti preukázať, že k tomuto správaniu skutočne dôjde.[23]
Komisia v rozsahu, v akom má vykonať analýzu budúceho vývoja, ktorá si vyžaduje zohľadnenie veľkého množstva ekonomických faktorov, disponuje určitou mierou voľnej úvahy, na čo musí Všeobecný súd pri výkone svojho preskúmania prihliadnuť. To však neznamená, že Všeobecný súd nesmie preskúmať výklad, aký Komisia prisúdila údajom ekonomickej povahy.

Z ustálenej judikatúry, vyplýva, že trhové podiely väčšie ako 50 % môžu predstavovať vážne dôkazy o existencii dominantného postavenia. Treba však spresniť, že podiely na trhu je možné použiť len ako nepriame dôkazy problémov hospodárskej súťaže, pokiaľ trh, na ktorom sa tieto podiely nachádzajú, bol vopred definovaný. To platí rovnako aj pre IHH, na ktorý sa tiež žalobkyne odvolávajú.
Súhlasiac s argumentom Komisie v napadnutom rozhodnutí a vo vyjadrení k žalobe, odvetvie súkromných komunikačných služieb je rýchlo sa rozvíjajúcim novým odvetvím, ktoré sa vyznačuje krátkymi inovačnými cyklami a v ktorom veľké podiely na trhu môžu byť pominuteľné. V tomto dynamickom kontexte nie sú vysoké podiely na trhu nevyhnutne ukazovateľom trhovej sily, a teda nemusia zobrazovať ani trvalé poškodenie hospodárskej súťaže, ktorému sa nariadenie č. 139/2004 snaží predísť. Tvrdenie žalobkýň, že Facebook nie je skutočným konkurentom subjektu, ktorý vznikne koncentráciou, nemôže uspieť. Jediný dôkaz, ktorý na podporu tohto tvrdenia predkladajú, je totiž skutočnosť, že Facebook je držiteľom licencie a strategickým partnerom spoločnosti Skype, ktorý nemôže používať softvér spoločnosti Skype na ponúkanie služieb, ktoré konkurujú plateným službám spoločnosti Skype nazvaným „SkypeOut“, umožňujúcim najmä telefonovať na pevné linky a mobilné telefóny a vykonávať konferenčné videohovory medzi viac ako dvoma osobami. Žalobkyne však netvrdia, že táto dohoda bráni spoločnosti Facebook ponúkať spotrebiteľom služby videohovorov, ak sa títo spotrebitelia rozhodnú opustiť nový subjekt, keby sa tento subjekt rozhodol využívať akúkoľvek trhovú silu. V tejto súvislosti Komisia a vedľajší účastník konania správne tvrdia, že používanie tej istej technológie dvoma podnikmi nemá nevyhnutne vplyv na ich konkurenčné vzťahy. Z toho vyplýva, že podiely na trhu a veľmi vysoký stupeň koncentrácie na úzkom trhu, z ktorých Komisia vychádzala iba ako z predbežnej domnienky, nevypovedajú o trhovej sile umožňujúcej novému subjektu vo väčšej miere narušiť účinnú hospodársku súťaž na vnútornom trhu.
Hodnota spoločnosti Skype rastie s počtom jej používateľov, a tiež Komisia nepopiera existenciu sieťových účinkov, ale tvrdí iba to, že tieto sieťové účinky nespôsobujú vznik prekážok vstupu na trh.

Žalobkyne nepreukázali, ako môže koncentrácia spôsobiť ujmu hospodárskej súťaži na trhu súkromných komunikačných služieb, na základe čoho Všeobecný súd rozhodol, že treba prvý žalobný dôvod zamietnuť v celom rozsahu. Účinok uzavretia trhu, ktorého sa žalobkyne obávajú, závisí teda od viacerých faktorov, pri ktorých nie je isté, či všetky môžu nastať v dostatočne blízkej budúcnosti na to, aby analýza budúceho vývoja účinkov koncentrácie sa

[22] pozri tiež - rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. septembra 2005, EDP/Komisia, T-87/05, Zb. s. II-3745, bod 61
[23] rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. decembra 2005, General Electric/Komisia, T-210/01, Zb. s. II-5575, bod 464

nestala čisto špekulatívnou. Komisia sa v tejto súvislosti, ako bolo uvedené v predchádzajúcom bode, odvolávala na obdobie troch rokov odo dňa prijatia rozhodnutia. Táto lehota, ktorú žalobkyne navyše nespochybnili, je relatívne dlhá v prípade, že ako v tejto veci ide o sektor nových technológií, ktorý sa vyznačuje relatívne krátkymi inovačnými cyklami. Napokon, nielen že sa úvahy žalobkýň zakladajú na neistých budúcich udalostiach, ale neprihliadajú ani na tú možnosť, že konkurenti nového subjektu upravia svoje obchodné politiky a technológie, prípadne že to budú predvídať a budú sa snažiť bojovať proti prípadnej stratégii uzavretia trhu.

Pokiaľ ide o pravdepodobný celkový vplyv takejto stratégie na ceny a ponuku, treba pripomenúť, ako uvádzajú Komisia a vedľajší účastník konania, že prítomnosť produktu Lync na trhu podnikových komunikácií je síce veľká, ale je nižšia než prítomnosť konkurentov, a najmä prítomnosť spoločnosti Cisco. Keďže uplatňovanie takej stratégie potrvá niekoľko rokov, nebolo možné pri prijatí napadnutého rozhodnutia predvídať, či táto stratégia môže v období nasledujúcom po prijatí tohto rozhodnutia viesť k obráteniu vývoja konkurencie v prospech produktu Lync.
Skutočnosť, že Lync môže byť predávaný v kombinácii s inými produktmi sortimentu Microsoftu, nemení nič na tomto konštatovaní, pretože takáto obchodná stratégia nezávisí od koncentrácie, ktorej sa týka napadnuté rozhodnutie.

Vzhľadom na predchádzajúce dôvody Všeobecný súd žalobu zamietol.

Pre viac informácii klikni na:
http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=145461&pageIndex=0&doclang=sk&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=595517

Aktuálne návrhy na začatie prejudiciálneho konania

Vec – C-459/13 Široká - Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle článku 267 ZFEÚ podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie v súvislosti s výkladom článku 35 Charty základných práv Európskej únie.

Vyhláška Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 585/2008 Z.z. z 10. decembra 2008, ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prevencii a kontrole prenosných ochorení stanovuje povinné očkovanie detí proti niektorým chorobám, ako sú vakcíny proti záškrtu, tetanu, čiernemu kašľu, prenosnej detskej obrne a iným. Avšak, matka maloletého odmietala dať jej dieťa očkovať, na základe čoho jej bola uložená pokuta 100 eur.
Najvyšší súd, ktorý rozhodoval o veci prerušil konanie a obrátil sa na Súdny dvor s prejudiciálnymi otázkami týkajúcimi sa súladu vnútroštátnej právnej úpravy povinného očkovania s Chartou základných práv Európskej únie, ktorá vyžaduje informovaný súhlas osoby, na ktorej je vykonávaný lekársky zásah.

Predložené prejudiciálne otázky:

Správne právo

Má sa vykladať článok 35 Charty základných práv Európskej únie v duchu európskej právnej tradície tak, že každý nositeľ tohto práva je oprávnený si vybrať, či využije, alebo odmietne prístup k preventívnej zdravotnej starostlivosti spolu s možnosťou využívať lekársku starostlivosť bez ohľadu na príkazové podmienky ustanovené vnútroštátnymi zákonmi a postupmi, alebo verejný záujem na zabezpečení vysokej úrovne ochrany zdravia euroobčanov taký výber jednotlivcovi neumožňuje?
Má sa vykladať článok 168 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, a to najmä jeho odseky 1 a 4 písm. c), v tom duchu, že cieľ Únie spočívajúci najmä v prevencii ľudských chorôb a ochorení a tiež v odstraňovaní zdrojov nebezpečenstva pre telesné a duševné zdravie neumožňuje euroobčanovi odmietnuť tzv. povinné očkovanie, lebo sa týmto postojom stáva hrozbou pre verejné zdravie?Prelamuje zodpovednosť rodičov v zmysle článku 33 Charty základných práv Európskej únie v spojení s článkom 6 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii, ktorý sa týka najmä zjednocovacieho princípu spoločných ústavných tradícií, verejný záujem na ochrane zdravia v prospech rodičovskej starostlivosti o maloleté deti?

Pre viac informácii klikni na:

http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=144324&pageIndex=0&doclang=sk&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=139774

Žaloby podané proti Slovenskej republike na Súdnom dvore Európskej únie

Vec – C-361/31 Európska komisia proti Slovenskej republike

Európska komisia namietala, že Slovenská republika si nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článkov 45 a 48 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a z článku 7 nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia, tým, že sa v zmysle vnútroštátnej legislatívy neposkytuje vianočný príspevok podľa zákona č. 592/2006 Z. z. oprávneným osobám, ktoré majú bydlisko v inom členskom štáte ako je Slovenská republika.

Podstata žalobných dôvodov spočívala v tom, že vianočný príspevok podľa zákona č. 592/2006 Z. z. je dávkou v starobe v zmysle článku 3 ods. 1 písm. d) nariadenia č. 883/2004, ktorá sa musí vyplácať aj oprávneným osobám s bydliskom mimo dotknutého členského štátu. Preto vnútroštátna právna úprava nemôže obmedziť právo oprávnených osôb s bydliskom mimo Slovenskej republiky na prijímanie vianočného príspevku. Vnútroštátna právna úprava Slovenskej republiky, ktorá predvída takéto obmedzenie, je preto v rozpore s článkami 45 ZFEÚ a 48 ZFEÚ a s článkom 7 nariadenia č. 883/2004.

Správne právo

Vec – C-433/13 Európska komisia proti Slovenskej republike

Európska komisia v žalobe namietala, že Slovenská republika si tým, že odmieta poskytnúť peňažný príspevok na opatrovanie, peňažný príspevok na asistenciu a peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov podľa zákona č. 447/2008 Z. z. oprávneným osobám, ktoré majú bydlisko v inom členskom štáte než v Slovenskej republike, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 48 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a z článkov 7 a 21 nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia, zaviazal Slovenskú republiku na náhradu trov konania.

Žalobkyňa tvrdí, že peňažný príspevok na opatrovanie, peňažný príspevok na asistenciu a peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov podľa zákona č. 447/2008 sú nemocenskými dávkami v zmysle článku 3 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 883/2004, ktoré sa musia vyplácať aj oprávneným osobám s bydliskom mimo dotknutého členského štátu. Vnútroštátna právna úprava teda nemôže obmedziť právo oprávnených osôb s bydliskom mimo Slovenskej republiky na prijímanie uvedených príspevkov. Vnútroštátna právna úprava Slovenskej republiky, ktorá stanovuje takéto obmedzenie, je preto v rozpore s článkom 48 ZFEÚ a s článkami 7 a 21 nariadenia č. 883/2004.

Výber z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva

Vec Akhadov proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 43009/10) – porušenie článku 5 ods. 4 Dohovoru

– rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. januára 2014

Skutkové okolnosti

Pán Khizri Akhadov, cudzinec ruskej štátnej príslušnosti, požiadal 26. júna 2009 o udelenie azylu. Počas vstupného pohovoru bolo zistené, že žiadateľ o azyl nemá platný cestovný doklad a zdržuje sa na území Slovenskej republiky neoprávnene napriek predchádzajúcemu rozhodnutiu o vyhostení a zákaze vstupu na dobu piatich rokov. Na základe uvedeného bolo rozhodnuté o jeho zaistení a umiestnení do Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov. Pán Khizri Akhadov podal na Krajský súd v Trnave 13. júla 2009 opravný prostriedok proti uvedenému rozhodnutiu o zaistení. Krajský súd v Trnave 13. augusta 2009 rozhodnutie o zaistení rozsudkom potvrdil.

Prípadom sťažovateľa sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podľa článku 127 ústavy, v ktorej namietal, že dĺžka konania o jeho žalobe vedenej na Krajskom súde v Trnave nebola v súlade s požiadavkou „urýchlenosti“ podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru.

Ústavný súd dospel k záveru, že dĺžka doby rozhodovania krajského súdu o opravnom prostriedku sťažovateľa proti rozhodnutiu úradu hraničnej a cudzineckej polície síce nebola optimálna, avšak neodôvodňuje záver o vyslovení porušenia jeho označeného práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, a z tohto dôvodu sťažnosť odmietol.

Správne právo

Písomné znenie rozhodnutia Ústavného súdu bolo doručené pánovi Akhadovi 21. januára 2010. Medzitým v bližšie neurčenej dobe v novembri bol vyhostení do Ruska. Pán Akhadov sa obrátil na Európsky súd pre ľudské práva, kde žaloval Slovenskú republiku pre porušenie článku 5 Dohovoru v konaní o jeho žalobe, prostredníctvom ktorej napadol zákonnosť svojho zaistenia.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti európsky súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, ktorá s odkazom na rozhodnutie ústavného súdu tvrdila, že námietka o porušení práv sťažovateľa podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru je zjavne nepodložená.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti európsky súd poznamenal, že posudzované obdobie rozhodovania krajského súdu trvalo 28 dní, z čoho polovicu obdobia tvorila 15-dňová lehota poskytnutá Úradu hraničnej a cudzineckej polície na vyjadrenie sa k žalobe. Ďalej podotkol, že sťažovateľ obmedzil svoju sťažnosť len na počiatočné konanie na krajskom súde, hoci sa následne vecou zaoberal aj najvyšší súd a opätovne aj krajský súd po zrušení jeho rozsudku z dôvodu nezákonnosti. Za daných okolností európsky súd prihliadol na skutočnosť, že sťažovateľovo zaistenie neskončilo pôvodným rozsudkom krajského súdu, ale v konaní sa ďalej pokračovalo. Okrem toho vzal do úvahy, že rozhodnutie o zaistení nebolo vydané súdnym orgánom, ale Úradom hraničnej a cudzineckej polície. Za daných okolností európsky súd dospel k záveru, že došlo k porušeniu práva sťažovateľa podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru na urýchlené preskúmanie zákonnosti jeho zaistenia.

Za zistené porušenie článku 5 ods. 4 Dohovoru európsky súd priznal pánovi Akhadovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2 600 eur. Nárok sťažovateľa na náhradu nákladov a výdavkov európsky súd odmietol z dôvodu, že ho nepodložil žiadnymi dokumentmi.

Pre viac informácii klikni na:
http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/Pages/search.aspx#{"docname":["akhadov"],"documentcollectionid2":["GRANDCHAMBER","CHAMBER"],"itemid":["001-140237"]}

Správne právo

Výber z judikatúry Súdneho dvora EÚ

Vec C-60/12 Marián Baláž – rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) zo 14. novembra 2013

– návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 35 EÚ podaný rozhodnutím Vrchního soudu v Praze (Česká republika)

Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 1 písm. a/ bodu iii/ rámcového rozhodnutia Rady 2005/214/SVV z 24. februára 2005 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na peňažné sankcie[24], zmeneného a doplneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009[25], (ďalej len „rámcové rozhodnutie“).

Návrh bol podaný v rámci konania o výkone rozhodnutia týkajúceho sa vymáhania pokuty uloženej pánovi Balážovi, českému štátnemu príslušníkovi, za dopravný priestupok, ktorého sa dopustil v Rakúsku.

Skutkový stav

Listom z 19. januára 2011 zaslal okresný správny orgán Bezirkshauptmannschaft (ďalej len „BHM“) Kufstein na Krajský soud v Ústí nad Labem žiadosť o uznanie a výkon svojho rozhodnutia z 25. marca 2010, ktorým bola pánovi Balážovi uložená peňažná sankcia za porušenie dopravných predpisov. List obsahoval aj osvedčenie podľa článku 4 rámcového rozhodnutia v češtine a „trestné opatrenie“ („Strafverfügung“).

Z týchto dokumentov vyplýva, že 22. októbra 2009 pán Baláž, ktorý riadil nákladné motorové vozidlo s prívesom s registráciou v Českej republike, nerešpektoval v Rakúsku značku „zákaz vjazdu motorových vozidiel, ktorých hmotnosť presahuje 3,5 tony“, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 220 € a v prípade jej nezaplatenia, náhradný trest odňatia slobody v trvaní 60 hodín.

V osvedčení vydanom BHM Kufstein bolo uvedené, že predmetné rozhodnutie je rozhodnutie iného orgánu štátu pôvodu než súdu vydané vo vzťahu k činom, ktoré sa podľa vnútroštátneho práva štátu pôvodu považujú za porušenie právnych predpisov. Okrem toho bolo v osvedčení uvedené, že dotknutá osoba mala príležitosť prejednať vec pred súdom, ktorý je príslušný tiež v trestných veciach.

Pán Baláž nepodal proti uvedenému rozhodnutiu odpor, napriek tomu, že bol v súlade s právom štátu pôvodu poučený o svojom práve podať opravný prostriedok v danej veci osobne alebo prostredníctvom zástupcu určeného alebo prideleného v súlade s vnútroštátnym právom, následkom čoho sa rozhodnutie stalo 17. júla 2010 právoplatné a vykonateľné.

Dňa 17. mája 2011 sa na Krajskom súde v Ústí nad Labem uskutočnilo verejné zasadnutie za účelom prejednania žiadosti podanej BHM Kufstein. V rámci tohto verejného zasadnutia sa okrem iného zistilo, že trestné opatrenie, ktoré vydal BHM Kufstein bolo doručené

[24] Ú. v. EÚ L 76, s. 16
[25] Ú. v. EÚ L 81, s. 24

pánovi Balážovi 2. júla 2010 Okresným súdom v Teplicích v českom jazyku a že obsahovalo zmienku o možnosti podať proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok ústne alebo písomne, a to aj elektronicky v lehote dvoch týždňov od jeho doručenia, ako aj o možnosti v opravnom prostriedku uviesť dôkazy slúžiace na svoju obranu a podať odvolanie na Unabhängiger Verwaltungssenat in den Ländern (ďalej len „Unabhängiger Verwaltungssenat“). Krajský súd v Ústí nad Labem, po konštatovaní, že pán Baláž nevyužil dostupný opravný prostriedok („Einspruch“), vydal na konci konania rozsudok, ktorým uvedené rozhodnutie uznal a vyhlásil ho za vykonateľné na území Českej republiky.

Dňa 6. júna 2011 podal pán Baláž proti tomuto rozsudku odvolanie na Vrchní soud v Prahe, v ktorom predovšetkým uviedol, že údaje uvedené v osvedčení BHM Kufstein je možné spochybňovať a ďalej že rozhodnutie sa nemôže vykonať, pretože proti nemu nebolo možné podať opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje súd príslušný rozhodovať aj v trestných veciach. Podľa pána Baláža, rakúska právna úprava stanovuje možnosť podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu o dopravnom priestupku iba na Unabhängiger Verwaltungssenat, a nie je teda možné predložiť vec na súd, ktorý je príslušný rozhodovať aj v trestných veciach.

Na základe týchto skutočností Vrchní soud v Prahe konanie prerušil a položil Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„**1.** Musí sa pojem ‚súd, ktorý je príslušný rozhodovať aj v trestných veciach‘ v článku 1 písm. a/ bodu iii/ rámcového rozhodnutia vykladať ako autonómny pojem práva Európskej únie?

2. a) Ak je odpoveď na prvú otázku kladná, aké všeobecné definičné znaky musí mať súd štátu, ktorý môže na podnet dotknutej osoby prejednať jej vec týkajúcu sa rozhodnutia vydaného iným orgánom než súdom (správnym orgánom), aby mohol byť označený za ‚súd, ktorý je príslušný rozhodovať tiež v trestných veciach v zmysle článku 1 písm. a/ bodu iii/ rámcového rozhodnutia?

b) Je možné považovať rakúsky nezávislý správny senát (Unabhängiger Verwaltungssenat) za súd, ktorý je príslušný rozhodovať tiež v trestných veciach v zmysle článku 1 písm. a/ bodu iii/ rámcového rozhodnutia?

c) Ak je odpoveď na prvú otázku záporná, má príslušný orgán vykonávajúceho štátu vykladať pojem súd, ktorý je príslušný rozhodovať tiež v trestných veciach v zmysle článku 1 písm. a/ bodu iii/ rámcového rozhodnutia podľa práva štátu, ktorého orgán rozhodnutie v zmysle článku 1 písm. a/ bodu iii/ rámcového rozhodnutí vydal, alebo podľa práva štátu, ktorý rozhoduje o uznaní a výkone takéhoto rozhodnutia?

3. Je možnosť, aby sa prípad prejednal pred ‚súdom, ktorý je príslušný rozhodovať tiež v trestných veciach podľa článku 1 písm. a/ bodu iii/ rámcového rozhodnutia zachovaná aj v prípade, keď dotknutá osoba nemôže dosiahnuť prejednanie veci pred súdom, ktorý je príslušný rozhodovať tiež v trestných veciach priamo, ale musí najprv napadnúť rozhodnutie iného orgánu než súdu (správneho orgánu) opravným prostriedkom, v dôsledku ktorého podania sa rozhodnutie tohto orgánu stane neúčinným, dôjde k začatiu riadneho konania pred tým istým

orgánom a až proti jeho rozhodnutiu v tomto riadnom konaní možno podať odvolanie, o ktorom rozhoduje súd, ktorý je príslušný rozhodovať tiež v trestných veciach?

Je potrebné v súvislosti so zachovaním „možnosti, aby sa prípad prejednal“ riešiť aj otázky, či opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje „súd, ktorý je príslušný rozhodovať tiež v trestných veciach“, má povahu riadneho opravného prostriedku (teda opravného prostriedku proti neprávoplatnému rozhodnutiu) alebo mimoriadneho opravného prostriedku (teda opravného prostriedku proti právoplatnému rozhodnutiu) a či „súd, ktorý je príslušný rozhodovať tiež v trestných veciach“ je na základe tohto opravného prostriedku oprávnený preskúmať vec v plnom rozsahu po skutkovej, ako aj po právnej stránke?“

V súvislosti s prvou a druhou otázkou Súdny dvor uviedol (preskúmal ich spoločne), že z potreby jednotného uplatňovania práva Únie vyplýva, že keďže článok 1 písm. a/ bod iii/ rámcového rozhodnutia neobsahuje žiadny odkaz na právo členských štátov, pokiaľ ide o pojem „súd, ktorý je príslušný rozhodovať tiež v trestných veciach“, ktorý je rozhodujúci pre určenie rozsahu pôsobnosti rámcového rozhodnutia, vyžaduje sa v celej Únii autonómny a jednotný výklad, ktorý musí zohľadňovať kontext ustanovenia a cieľ sledovaný príslušnou právnou úpravou.[26]

Pri zohľadnení skutočnosti, že zásada vzájomného uznávania, na ktorej stojí celý systém rámcového rozhodnutia, podľa jeho článku 6 znamená, že členské štáty sú v zásade povinné uznať rozhodnutie požadujúce peňažnú sankciu, ktoré bolo zaslané v súlade s článkom 4, bez toho, aby boli požadované akékoľvek ďalšie náležitosti a bezodkladne prijmú všetky potrebné opatrenia na jeho výkon, musia sa dôvody odmietnutia uznania alebo výkonu takéhoto rozhodnutia vykladať reštriktívne.[27]

V tomto kontexte právnej úpravy na účely výkladu pojmu „súd“, ktorý sa nachádza v článku 1 písm. a/ bodu iii/ rámcového rozhodnutia je potrebné vychádzať z kritérií, ktoré stanovil Súdny dvor pre posúdenie toho, či je vnútroštátny orgán svojou povahou „súd“ v zmysle článku 267 ZFEÚ. V tomto zmysle podľa ustálenej judikatúry berie Súdny dvor do úvahy ako celok všetky také skutočnosti, akými sú právne postavenie orgánu, jeho pôsobenie, záväzný charakter jeho právnych aktov, kontradiktórna povaha konania, použitie právnych predpisov orgánom, ako aj jeho nezávislosť.

Na základe ďalšieho výkladu dospel Súdny dvor k záveru, že je potrebné kvalifikovať Unabhängiger Verwaltungssenat ako „súd, ktorý je príslušný rozhodovať tiež v trestných veciach“ v zmysle článku 1 písm. a/ bodu iii/ rámcového rozhodnutia.

V súvislosti s treťou otázkou Súdny dvor uviedol, že pokiaľ ide o otázku, či je právo na súdne konanie garantované bez ohľadu na povinnosť uskutočniť najprv správne konanie, než sa vec prejedná pred súdom, ktorý je príslušný rozhodovať tiež v trestných veciach, v zmysle rámcového rozhodnutia, je potrebné zdôrazniť, že článok 1 písm. a/ bod iii/ rámcového

[26] pozri analogicky rozsudok zo 17. júla 2008, Kozłowski, C-66/08, Zb. s. I-6041, body 41 a 42, ako aj zo 16. novembra 2010, Mantello, C-261/09, Zb. s. I-11477, bod 38.
[27] pozri analogicky rozsudok z 29. januára 2013, Radu, C-396/11, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, bod 36 a citovanú judikatúru.

rozhodnutia nevyžaduje, aby existovala možnosť predložiť vec takémuto súdu priamo.

Pokiaľ ide o rozsah a povahu preskúmania uskutočneného súdom, ktorému sa vec môže predložiť, uvedený súd musí byť v plnej miere príslušný preskúmať vec po právnej aj skutkovej stránke, predovšetkým musí mať možnosť posúdiť dôkazy a určiť na ich základe zodpovednosť dotknutej osoby a primeranosť trestu.

Skutočnosť, že dotknutá osoba nepodala opravný prostriedok a že teda rozhodnutie o predmetnej peňažnej sankcii nadobudlo právoplatnosť, nemá vplyv na uplatnenie článku 1 písm. a/ bodu iii/ rámcového rozhodnutia, lebo podľa tohto ustanovenia stačí, že dotknutá osoba „mala možnosť“, aby sa jej prípad prejednal pred súdom, ktorý je príslušný rozhodovať tiež v trestných veciach.

Súdny dvor (veľká komora) rozhodol o prejudiciálnych otázkach nasledovne:

1. Pojem „súd, ktorý je príslušný rozhodovať tiež v trestných veciach“ uvedený v článku 1 písm. a/ bodu iii/ rámcového rozhodnutia Rady 2005/214/SVV z 24. februára 2005 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na peňažné sankcie, zmeneného a doplneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009, predstavuje autonómny pojem práva Európskej únie a má sa vykladať v tom zmysle, že pod neho spadá každý súd, ktorý uplatňuje konanie napĺňajúce základné znaky trestného konania. Unabhängiger Verwaltungssenat in der Ländern (Rakúsko) spĺňa tieto kritériá, a preto je potrebné sa naň pozerať tak, že spadá pod uvedený pojem.

2. Článok 1 písm. a/ bod iii/ rámcového rozhodnutia 2005/214, zmeneného a doplneného rámcovým rozhodnutím 2009/299, sa má vykladať v tom zmysle, že určitá osoba sa musí považovať za osobu, ktorá mala možnosť, aby sa jej prípad prejednal pred súdom príslušným rozhodovať tiež v trestných veciach aj v prípade, ak sa pred podaním opravného prostriedku na súd musí uskutočniť predchádzajúce správne konanie. Takýto súd musí mať neobmedzenú právomoc na preskúmanie veci po právnej aj skutkovej stránke.

Pre viac informácii klikni na:

http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=144486&pageIndex=0&doclang=SK&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=367990.

Vec C-212/11 Jyske Bank Gibraltar Ltd proti Administración del Estado – rozsudok Súdneho dvora (tretia komora) z 25. apríla 2013 - návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ podaný rozhodnutím Tribunal Supremo (Španielsko)

Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 22 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/60/ES z 26. októbra 2005 o predchádzaní využívania finančného

systému na účely prania špinavých peňazí a financovania terorizmu.[28]

Návrh bol podaný v rámci konania medzi Jyske Bank Gibraltar Ltd (ďalej len „Jyske“), úverovou inštitúciou so sídlom v Gibraltári pôsobiacou v Španielsku v rámci režimu slobodného poskytovania služieb, a Administración del Estado (Štátna správa) vo veci rozhodnutia Consejo de Ministros (Rada ministrov) z 23. októbra 2009 o zamietnutí rozkladu proti rozhodnutiu samotného Consejo de Ministros zo 17. apríla 2009, ktorým boli Jyske uložené dve finančné sankcie v celkovej výške 1 700 000 eur a dve verejné napomenutia v nadväznosti na odmietnutie poskytnúť informácie, ktoré požadoval Servicio Ejecutivo de la Comisión para la Prevención de Blanqueo de Capitales (Výkonný orgán na predchádzanie praniu peňazí, ďalej len „Servicio Ejecutivo“) alebo ich nenáležité poskytnutie.

Skutkový stav

Jyske, dcérska spoločnosť dánskej banky NS Jyske Bank, je úverovou inštitúciou so sídlom v Gibraltári, kde podlieha kontrole zo strany Financial Services Commission (Komisia pre finančné služby). V čase skutkových okolností vo veci samej Jyske vykonávala v Španielsku činnosť v rámci režimu slobodného poskytovania služieb, t. j. bez toho, aby mala v Španielsku nejakú prevádzkareň.

Dňa 30. januára 2007 španielska finančná informačná jednotka (ďalej len „FIU“), konkrétne Servicio Ejecutivo, informovala spoločnosť Jyske, že vzhľadom na to, že táto spoločnosť si neurčila zástupcu pre styk s uvedeným orgánom, musí tento orgán vykonať kontrolu jej organizačnej štruktúry, ako aj postupov súvisiacich s činnosťou, ktorú vykonáva v Španielsku v rámci slobodného poskytovania služieb. Pri tejto príležitosti ju Servicio Ejecutivo požiadal, aby do 1. marca 2007 predložila dokumenty, ako aj informácie týkajúce sa najmä totožnosti jej klientov.

Táto žiadosť bola zaslaná v nadväznosti na správu Servicio Ejecutivo z 24. januára 2007, podľa ktorej Jyske vykonáva v Španielsku významnú činnosť spočívajúcu najmä v poskytovaní hypotekárnych úverov na účely nadobúdania nehnuteľností v Španielsku. V uvedenej správe sa uvádzalo, že „na vykonávanie takej činnosti v Španielsku má úverová inštitúcia dvojaké zázemie a podporu, a to od pobočky svojej materskej spoločnosti v Španielsku a okrem iného aj od dvoch advokátskych kancelárií v Marbelle (Španielsko). Podľa verejne dostupných informácií bol majiteľ jednej z týchto kancelárií vyšetrovaný pre podozrenie z trestného činu prania špinavých peňazí a jej názov – rovnako ako názov druhej uvedenej advokátskej kancelárie – sa objavil v mnohých operáciách oznámených Servicio Ejecutivo inými subjektmi viazanými povinnosťou poskytovať informácie o existencii indícií prania špinavých peňazí“. Vzhľadom na tieto skutočnosti Servicio Ejecutivo konštatoval, že existuje veľmi veľké riziko využívania spoločnosti Jyske na operácie prania špinavých peňazí v rámci jej činnosti vykonávanej v Španielsku na základe režimu slobodného poskytovania služieb. Podľa správy Servicio Ejecutivo z 24. januára 2007 mechanizmus využívaný na tento účel spočíval v tom, že v Gibraltári boli zriadené „spoločnosti, ktorých cieľom bolo v konečnom dôsledku zabrániť

[28] Ú. v. EÚ L 309, s. 15.

možnosti zistiť totožnosť konečného a skutočného vlastníka nehnuteľností nadobudnutých v Španielsku, predovšetkým na Costa del Sol, ako aj pôvod finančných prostriedkov použitých na ich nadobudnutie“.

Dňa 23. februára 2007 Jyske zaslala Servicio Ejecutivo oznámenie, v ktorom ho informovala, že svojmu orgánu pre dohľad, Financial Services Commission, predložila žiadosť o stanovisko s cieľom zistiť, či má právo poskytnúť tieto informácie bez toho, aby porušila gibraltársku právnu úpravu týkajúcu sa bankového tajomstva a ochrany osobných údajov. Dňa 14. marca 2007 táto komisia vyzvala Servicio Ejecutivo, aby sa zapojil do procesu spoločnej spolupráce. Servicio Ejecutivo listom z 2. apríla 2007 uvedenej komisii odpovedal, že spoločnosť Jyske podlieha povinnostiam z dôvodu činnosti, ktorú vykonáva na území Španielska.

Dňa 12. júna 2007 zaslala Jyske Servicio Ejecutivo časť vyžiadaných informácií. Odmietla však oznámiť údaje o totožnosti svojich klientov, pričom sa odvolala na pravidlá týkajúce sa bankového tajomstva platné v Gibraltári. Tieto informácie neobsahovali ani kópie podozrivých operácií, ktoré spoločnosť Jyske uskutočnila od 1. januára 2004 v rámci svojich činností vykonávaných na základe slobodného poskytovania služieb v Španielsku. V dôsledku toho sekretariát Servicio Ejecutivo začal 25. októbra 2007 vyšetrovanie vo vzťahu k spoločnosti Jyske, pričom jej vytýkal okrem iného porušenie ustanovení zákona č. 19/1993.

Po skončení vyšetrovania 17. apríla 2009 Consejo de Ministros usúdila, že Jyske sa tým, že si nesplnila informačné povinnosti, ktoré jej vyplývajú zo zákona č. 19/1993, dopustila veľmi závažného porušenia, ktoré je definované ako „odmietnutie poskytnúť konkrétne informácie, ktoré si písomne vyžiadal Servicio Ejecutivo, alebo ich nenáležité poskytnutie“ a „nesplnenie povinnosti poskytnúť informácie týkajúce sa osobitných prípadov, ktoré sú stanovené nariadením (systematické poskytovanie správ)“. V dôsledku toho jej Consejo de Ministros uložila dve verejné napomenutia a dve finančné sankcie v celkovej výške 1 700 000 eur.

Dňa 30. apríla 2009 Jyske podala na Consejo de Ministros proti tomuto rozhodnutiu rozklad, ktorý Consejo de Ministros zamietla 23. októbra 2009. Jyske preto podala správnu žalobu na Tribunal Supremo. Jyske na podporu tejto žaloby tvrdí, že podľa smernice 2005/60 pre ňu platí informačná povinnosť len vo vzťahu k gibraltárskym orgánom a že španielska právna úprava v rozsahu, v akom rozširuje túto povinnosť na úverové inštitúcie pôsobiace v Španielsku v rámci slobodného poskytovania služieb, nie je v súlade s ustanoveniami tejto smernice.

Za týchto okolností Tribunal Supremo rozhodol konanie prerušiť a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Môže členský štát podľa článku 22 ods. 2 smernice 2005/60 vyžadovať, aby informácie, ktoré majú poskytnúť úverové inštitúcie pôsobiace na jeho území bez stálej prevádzkarne, boli bezpodmienečne a priamo poskytnuté jeho vlastným orgánom, ktoré sú poverené predchádzaním praniu špinavých peňazí, alebo naopak má byť žiadosť o informácie určená FIU členského štátu, na ktorého území sa nachádza dožiadaná úverová inštitúcia?“

Správne právo

Súdny dvor (tretia komora) rozhodol o prejudiciálnej otázke nasledovne:

Článok 22 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/60/ES z 26. októbra 2005 o predchádzaní využívania finančného systému na účely prania špinavých peňazí a financovania terorizmu sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni právnej úprave členského štátu, ktorá od úverových inštitúcií vyžaduje, aby oznámili informácie vyžadované z dôvodu boja proti praniu špinavých peňazí a financovaniu terorizmu priamo finančnej informačnej jednotke tohto štátu, ak tieto inštitúcie vykonávajú svoje činnosti na vnútroštátnom území v rámci slobodného poskytovania služieb, pokiaľ táto právna úprava neohrozuje potrebný účinok uvedenej smernice, ako aj rozhodnutia Rady 2000/642/JHA zo 17. októbra 2000 upravujúceho spoluprácu pri výmene informácií medzi finančnými informačnými jednotkami členských štátov.

Článok 56 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni takejto právnej úprave, pokiaľ je táto právna úprava odôvodnená naliehavým dôvodom všeobecného záujmu, je vhodná na zabezpečenie dosiahnutia cieľa, ktorý sleduje, nejde nad rámec toho, čo je na jeho dosiahnutie nevyhnutné, a uplatňuje sa nediskriminačne, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu pri zohľadnení týchto úvah:

a) **taká právna úprava je vhodná na dosiahnutie cieľa predchádzania praniu špinavých peňazí a financovaniu terorizmu, ak umožňuje dotknutému členskému štátu vykonávať dohľad a účinne pozastaviť podozrivé finančné transakcie vykonávané úverovými inštitúciami, ktoré poskytujú svoje služby na území tohto štátu, a prípadne stíhať a potrestať zodpovedné osoby,**

b) **povinnosť, ktorú táto právna úprava ukladá úverovým inštitúciám, ktoré vykonávajú svoju činnosť v rámci slobodného poskytovania služieb, môže predstavovať primerané opatrenie vo vzťahu k sledovaniu tohto cieľa vzhľadom na neexistenciu účinného mechanizmu, ktorý by zabezpečoval úplnú a neobmedzenú spoluprácu finančných informačných jednotiek, v čase skutkových okolností konania vo veci samej.**

Pre viac informácii klikni na:
http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=136784&pageIndex=0&doclang=SK&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=396393

Výber z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva

Vec Černák proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 36997/08) – porušenie článku 5 ods. 4 Dohovoru – rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo 17. decembra 2013

Správne právo

Skutkové okolnosti

Prípad sťažovateľa Černáka, ktorý vykonáva doživotný trest odňatia slobody vo výkone trestu v Ilave, sa týkal zákonnosti jeho väzby v prípravnom konaní a spravodlivosti s tým súvisiacich konaní. Po prepustení v novembri 2002 odišiel do Českej republiky, kde ho v roku 2003 na základe medzinárodného zatýkacieho rozkazu vydaného slovenskými orgánmi zatkli. Bol vydaný do Slovenskej republiky, aby vykonal zvyšok uloženého trestu. Medzi decembrom v roku 2005 a februárom 2007 bol obvinený zo siedmich vrážd a z organizovania vraždy, ktoré sa mali stať pred rokom 2003. Po odpykaní uloženého trestu odňatia slobody bol sťažovateľ ponechaný vo väzbe, z ktorej bol neskôr prepustený, nakoľko bola porušená zásada špeciality. České justičné orgány udelili súhlas s trestným stíhaním sťažovateľa za skutky, z ktorých bol obvinený medzi decembrom 2005 a februárom 2007. Na základe toho prokurátor podal návrh na vzatie sťažovateľa do väzby. 2. februára 2007 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu, že by sa mohol vyhýbať trestnému stíhaniu. 10. júla 2007 bola väzba predĺžená. Jeho sťažnosti proti uzneseniam o väzbe boli zamietnuté a neuspel ani v konaní pred ústavným súdom. V novembri 2009 bol uznaný za vinného a bol mu uložený doživotný trest odňatia slobody. Odvolávajúc sa na článok 5 ods. 4 Dohovoru namietal, že jeho väzba v prípravnom konaní vo februári a júli 2007 bola nezákonná. Namietal, že nebol oboznámený s relevantnými rozhodnutiami, ďalej že písomná verzia príkazu na vzatie do väzby mu bola doručená až po tom, ako krajský súd zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu o vzatí do väzby a napokon preto, že pred rozhodnutím o jeho sťažnosti proti vzatiu do väzby, ako aj v konaní o predĺžení väzby nebol vypočutý súdom.

Po preskúmaní konkrétnych okolností prípadu európsky súd v pomere hlasov 5 ku 2 konštatoval, že **sťažovateľovi bolo odopreté konanie na preskúmanie zákonnosti jeho väzby podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru, a to konkrétne v konaní o jeho sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby z 2. februára 2007 a v konaní o predĺžení jeho väzby z 10. júla 2007. V tejto súvislosti vnútroštátnym orgánom vytkol, že čas a prostriedky poskytnuté obhajcom sťažovateľa na prípravu jeho obhajoby boli značne obmedzené a poukázal na to, že títo boli predvolaní na vypočutie o väzbe sťažovateľa len niekoľko hodín pred vypočutím napriek značnej vzdialenosti medzi sídlom súdu a ich pôsobiskom, pričom kópia európskeho zatýkacieho rozkazu im bola doručená krátkou cestou (priamo na súde) a bolo im umožnené nahliadnuť do spisu a poradiť sa so sťažovateľom len po dobu približne 20 minút. Tiež poukázal na to, že sťažovateľ predložil 7. februára 2007 písomný sľub, že v prípade prepustenia na slobodu bude žiť v súlade so zákonom a nebude sa vyhýbať účelu trestného konania, o ktorom však nebolo rozhodnuté. Berúc do úvahy zložitosť otázky vo vzťahu k aplikácii zásady špeciality, ako aj skutočnosť, že všetky napadnuté rozhodnutia, s výnimkou uznesenia o vzatí do väzby, boli prijaté na neverejnom zasadnutí, bez prítomnosti sťažovateľa alebo jeho obhajcov, európsky súd považoval za vhodné, aby v konaní o následnej sťažnosti proti predĺženiu jeho väzby bol sťažovateľ osobne vypočutý. Ďalej európsky súd poukázal na to, že prepis zápisnice z vypočutia sťažovateľa 2. februára 2007 neobsahoval žiadne odôvodnenie vzatia sťažovateľa do väzby, a teda sťažovateľ prirodzene očakával, že mu bude doručená písomná verzia odôvodnenia rozhodnutia o vzatí do väzby, čo by mu umožnilo ju účinne napadnúť. V tejto súvislosti uviedol, že jeho sťažnosť bola degradovaná len na formálny prostriedok nápravy, keďže ani uznesenie o vzatí do väzby, ani sťažnosť prokuratúry mu neboli doručené pred rozhodnutím o jeho ústnej sťažnosti proti väzbe. Napokon poznamenal, že žiaden z vnútroštátnych súdov v konaní o väzbe, resp. o predĺžení väzby sťažovateľa nezaujal postoj vo vzťahu k**

argumentu sťažovateľa týkajúcemu sa zákonnosti jeho väzby v kontexte zásady špeciality. Za daných okolností preto dospel k záveru o porušení článku 5 ods. 4 Dohovoru v napadnutých konaniach. Vzhľadom na záver o porušení článku 5 ods. 4 Dohovoru Súd ďalej nepovažoval za potrebné skúmať námietku týkajúcu sa údajného porušenia článku 5 ods. 1 písm. c/ Dohovoru v kontexte aplikácie zásady špeciality.

Súd sťažovateľovi nepriznal žiadnu náhradu nemajetkovej ujmy, pretože dospel k záveru, že konštatovanie porušenia sťažovateľových práv predstavuje dostatočné spravodlivé zadosťučinenie. Dvaja sudcovia pripojili k rozsudku nesúhlasné stanovisko. Podľa tohto stanoviska **závery európskeho súdu o porušení sťažovateľových práv z dôvodu nedostatočného času poskytnutého jeho obhajcom na nahliadnutie do spisu sú za osobitných okolností tohto prípadu nepresvedčivé, pretože väčšina európskeho súdu nevzala do úvahy všetky okolnosti, za ktorých bol sťažovateľ 2. februára 2007 vzatý do väzby. V samostatnom stanovisku je zároveň uvedený názor, že časť sťažnosti týkajúca sa údajného porušenia článku 5 ods. 1 písm. c/ Dohovoru v kontexte aplikácie zásady špeciality je zjavne nepodložená.**

Zástupkyňa vlády SR pred európskym súdom nevylučuje, že požiada o opätovné posúdenie veci veľkou komorou európskeho súdu.

Nové právne predpisy Európskej únie z oblasti trestného práva

SMERNICA EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY 2013/48/EÚ z 22. októbra 2013 o práve na prístup k obhajcovi v trestnom konaní a v konaní o európskom zatykači a o práve na informovanie tretej osoby po pozbavení osobnej slobody a na komunikáciu s tretími osobami a s konzulárnymi úradmi po pozbavení osobnej slobody

Schváleniu tejto smernice predchádzalo prijatie **Plánu na posilnenie procesných práv podozrivých alebo obvinených osôb v trestnom konaní**[29] (ďalej len „plán“) Radou EÚ. Tento plán bol schválený ako základ pre neskoršie opatrenia v oblasti trestného práva, pričom jeho celkovým cieľom je prijatie opatrení na posilnenie práv podozrivých ako aj obvinených osôb v trestnom konaní.

Doposiaľ boli prijaté dve opatrenia podľa plánu, a to smernica Európskeho parlamentu a Rady 2010/64/EÚ z 20. októbra 2010 o práve na tlmočenie a preklad v trestnom konaní a smernica Európskeho parlamentu a Rady 2012/13/EÚ o práve na informácie v trestnom konaní[30].

Smernica súvisí s opatrením s pracovným označením „C“ (právo na právne poradenstvo a právnu pomoc) a „D“ (právo na komunikáciu s príbuznými, zamestnávateľmi a konzulárnymi úradmi) plánu.

Touto smernicou sa ustanovujú minimálne pravidlá týkajúce sa práva na prístup

[29] Úradný vestník EÚ, C 295/1, 4.12.2009.
[30] k tomu pozri BULLETIN Najvyššieho súdu Slovenskej republiky december 2012.

k obhajcovi v trestnom konaní a konaní o vykonaní európskeho zatykača podľa rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi a práva na informovanie tretej osoby po pozbavení osobnej slobody v trestnom konaní a práva na komunikáciu s tretími osobami a s konzulárnymi úradmi po pozbavení osobnej slobody. Posilňuje tak uplatňovanie Charty základných práv Európskej únie, a najmä jej článkov 4, 6, 7, 47 a 48, vychádzajúc z článkov 3, 5, 6 a 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, tak ako ich vykladá Európsky súd pre ľudské práva, ktorý vo svojej judikatúre priebežne stanovuje štandardy práva na prístup k obhajcovi.

Pri vykonávaní tejto smernice by sa mali zohľadniť ustanovenia smernice 2012/13/EÚ, podľa ktorých sa vyžaduje, aby sa podozrivým alebo obvineným osobám bezodkladne poskytli informácie o práve na prístup k obhajcovi a v prípade zadržania alebo vzatia do väzby sa im poskytne písomné poučenie o právach, ktoré obsahuje informácie o práve na prístup k obhajcovi.

Smernica poskytuje **tieto práva:**

1) **právo na prístup k obhajcovi v trestnom konaní** (článok 3)
2) **dôvernosť komunikácie podozrivých alebo obvinených osôb s ich obhajcom pri výkone práva na prístup k obhajcovi** (článok 4)
3) **právo na informovanie tretej osoby o pozbavení osobnej slobody** (článok 5)
4) **právo na komunikáciu s tretími osobami počas pozbavenia osobnej slobody** (článok 6)
5) **právo komunikovať s konzulárnymi úradmi** (článok 7)
6) **právo na prístup k obhajcovi v konaní o európskom zatykači** (článok 10)

V zmysle článku 12 smernice členské štáty zabezpečia, aby podozrivé alebo obvinené osoby v trestnom konaní, ako aj vyžiadané osoby v konaní o európskom zatykači mali podľa vnútroštátneho práva účinné opravné prostriedky v prípadoch porušenia práv vyplývajúcich z tejto smernice.

Členské štáty majú povinnosť transponovať smernicu do svojho vnútroštátneho právneho poriadku do 27. novembra 2016.

Viac na:
http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2013:294:0001:0012:SK:PDF